

Легендарний місячний скульптор

Том 5

Нам Хісон

Переклад: Silver Raven

Опис

Людина, покинута світом, людина, що поклоняється грошам, людина, відома як легендарний Бог Війни у дуже популярній MMORPG «Континент Магії». З досягненням повноліття він вирішує попрощатися з грою, але спроба заробити щось за вкладений час і зусилля має такий наслідок, якого ніхто не міг уявити.

Завдяки ряду випадковостей його легендарний персонаж продається за 3 мільярди вон, приносячи йому велику радість, що змінилась глибоким відчаєм, бо він змушений віддати майже все жадібним лихварям. Відкривши можливість заробляти гроші завдяки іграм, головний герой піднімається з прірви з новим наміром і йде прямо до нової епохи під керівництвом першої в історії MMORPG у віртуальній реальності «Королівська Дорога».

Це легенда про Лі Хьона, про шлях до вершини, з серцем, що любить тільки рідних, з безмежним прагненням до грошей, про його винятковий розум, треноване тіло і вмінням наполегливої праці, що завжди підтримувало головного героя на плаву.

Переклад з англійської. Тобто переклад з перекладу, деякі сенси й особливості будуть втрачені.

Розділ 1. Гробниця великого короля. Частина 1

Коли Від ішов коридором у супроводі лицарів, то глибоко замислився над поточними проблемами.

«Легендарна гробниця, що залишить слід в історії. Настільки ж величезна, наскільки ж і велична. Пам'ятник гідний короля».

Не просто побудувати таку гробницю і дотриматися смаків короля. Однак Від не був відомий тим, що здавався, навіть не спробувавши.

«У мене крихітний талант робити що-небудь. Але якщо я поєднаю цей маленький талант, який маю, із чистими зусиллями та рішучістю? Тоді, звичайно, у мене все вийде. Хіба ж цей метод коли-небудь підводив мене до цього часу?»

Ні. Жодного разу – ось відповідь.

У будь-якій справі наполеглива праця – запорука успіху. Очевидно, що складові успіху це 99% наполегливої праці та 1% геніальності. Неважливо, наскільки ти талановитий, якщо ти не докладаєш жодних зусиль, ти не досягнеш своєї мети.

«Немає нічого, що я не можу зробити!»

Від був натхнений.

Розмір гробниці має бути величезним. Будь-які недоліки скульптурного планування будуть компенсовані розміром. Подібно до його найбільшого творіння – Крижаного Дракона, що більше, то краще.

«Я збудую найвеличнішу королівську гробницю! І, звичайно, у мене все вийде!»

Після закінчення цього завдання, Від отримає величезну кількість досвіду, а також рідкісну зброю. Однак він не знав відповіді на найбільше питання: як звести гробницю?

/– Віде, твоя аудієнція у короля закінчилася?/

Раптом Пейл прислав йому шепіт. Він непокоївся після того, як Від пішов у супроводі королівських лицарів.

Від послав шепіт у відповідь:

/– Так, я вже виходжу./

/– Ми всі хвилюємося за тебе. Все добре?/

/– Так, я отримав важливий квест від короля./

/– Ясно. То ти знову йдеш.../

Голос Пейла був сповнений смутку. Сурка, Ірен і Ромуна відчували те саме. Минув деякий час після їхньої останньої зустрічі в підземеллях Лавіаса, і тепер, всього за кілька годин, їм знову доведеться розлучитися.

/– Ні. Цього разу ти, Пейл, і інші теж можуть взяти участь./

/– Справді? Ти можеш поділитися, навіть якщо це квест від самого короля?/

/– Так./

/– Між іншим, Віде, біля входу в палац зібрався величезний натовп. Щиро кажучи, я ніколи не бачив стільки гравців в одному місці. Якщо тебе затягнуться у цю метушню, можуть бути проблеми./

/– Людей багато?/

/– Більше, ніж можна описати словами. Якщо ти скоро не вийдеш, вони можуть почати штурмувати палац./

Пейл точно описав ситуацію. Величезна кількість людей галасували ззовні...

Квест короля!

Наполеглива праця і мистецьке чуття! Велична гробниця!

У цю мить думки Віда зійшлися, щоб побудувати схему, і його рот розтягнувся у лиховісній посмішці.

«Так! Я вирішив! Це воно!»

Пейл, Ірен, Ромуна і Сурка тихенько раділи за Віда.

– Важко повірити, що квест від короля!

– Скажи. Схоже, цей квест буде веселим!

Квест Віда, отриманий від короля, велика подія. Через це, вони обережно перешіптувалися, щоб ніхто не міг їх підслухати.

– Ти впевнений, що ми зможемо досягнути?

– Так, Від сказав, що йому конче необхідна наша допомога. Нема про що хвилюватися.

– Я швидше хвилююся, чи зможе Від безпечно вийти, – стурбована сказала Ірен.

Безліч гравців юрмилися під стінами палацу. У той момент, коли Від з'явиться, вони можуть почати засипати його питаннями і не зупиняться, доки не вдовольняться своєю цікавістю.

Така людина, як Від, що живе заради грошей і воліє бути на самоті, не хоче, щоб його переслідувала величезна людська хвиля.

«Будь ласка, нехай Від вийде звідти неушкодженим», – мовчки молилася Ірен.

Від вийшов з палацу через передню браму, де на цей час зібралася незмірна кількість гравців.

Гравці припинили свою діяльність, коли до них дійшли чутки про першого гравця, який мав аудієнцію короля.

Люди також чекали біля задньої брами, підозрюючи, що Від спробує пробратися через неї. Однак Від сміливо вийшов крізь передню браму, миттєво опинившись у центрі уваги.

– Як тобі вдалося зустрітися з королем?

– Скажи нам, як ми можемо отримати аудієнцію у короля!

– Ми теж хочемо зустрітися з королем, будь ласка, скажи нам!

Кілька людей почали ставити питання одночасно, в результаті чого люди глушили одне одного криками. Поки натовп кричав, Від вивчав спорядження гравців.

«Цей мандрівний одяг можна купити за 3 золотих».

Від почав оцінювати їхнє спорядження.

«Той щит коштує 6 золотих, але, враховуючи наскільки він зношений, його певно в когось купили. Якщо людина вміє торгуватися, то мабуть придбала щит за 2 золотих».

Хоча серед гравці було кілька досвідчених, більшість натовпу склали новачки. Через низький рівень вони не ризикували далеко відходити від міста. Території навколо Серабурга – ідеальні мисливські угіддя для початківців, тому, коли чутки почали поширюватися, вони були одними з перших, хто прибіг на місце події.

– Кхем, – Від прочистив горло.

Побудувати гробницю просто. Але побудувати королівську гробницю, яка задовольнить короля і здатна викликати благоговіння у кожного, хто на неї подивиться, – зовсім інша справа. Якби він спробував звести її самотужки, це зайняло би більше року. Тому для швидкого виконання роботи потрібна величезна кількість робітників. Робітників, які беззаперечно виконуватимуть накази Віда.

«Усі ці люди будуть моїми робітниками».

Від використав Левовий рев середнього рангу третього рівня, щоб звернутися до натовпу, інакше б його не всі почули.

– Слухайте всі! Зараз я розкажу вам про щойно отримане завдання від його величності короля Теодаррена, правителя королівства Розенхайм.

[Ви використали Левовий рев.]

Його гучний голос пройшов крізь натовп. Це звучало так, ніби він говорив прямо біля них, чітким та ідеально артикульованим голосом. Більшість гравців ніколи раніше не чули такого потужного і чистого голосу.

Інтерес натовпу загорівся знову.

– Що? Квест?

– Вже тільки зустрітися з королем – це неймовірно, але...

– Завдання від самого короля?

– Це ж вперше на всьому континенті Версаль?

– Вперше. Це перший раз на континенті, коли король звернувся з проханням.

Навколишні гравці розхвилювалися ще більше.

– Будь ласка, розкажи, що це за квест!

– Допоможи і нам зустрітися з королем!

Їхні слова знову глушили одне одного і ставали незрозумілими. Від підняв їхнє хвилювання навіть вище, сказавши:

– Мені доручили побудувати дещо особливе для короля. На щастя, квестом можна ділитися!

– Ооооооо!

– Дозволь і нам доєднатися!

Природна реакція натовпу на квест, який дав сам король! Вони хотіли взяти участь, навіть якщо їм доведеться благодіяти про це!

– Звичайно, я поділюся з усіма. Хіба це не наш обов'язок допомагати всім іншим на континенті Версаль, які живуть і дихають з нами одним повітрям? Однак потрапити на цей етап нелегко, тому я хочу отримати вступний внесок в один золотий з людини.

В усіх зростає надія. Засліплені словами Віда, вони вважали, що його бажання поділитися квестом це прояв доброчесності.

– Це справедливо. Я повністю з тобою згоден.

– Така велика людина...

– Я готовий довіритися такому хлопцю!

Саме в цю мить в очах людей Від був найблагороднішим і найправеднішим гравцем на континенті Версаль. Це завдання з рівнем складності В. Навіть менш складними квестами, наприклад, рівня D або нижче, ділилися тільки за величезну суму грошей, якщо це були рідкісні завдання. Однак Від готовий поділитися своїм квестом всього за один золотий.

Дивлячись на нього, люди бачили лише доброзичливе обличчя, яке змусило їх повірити, що він був абсолютно щирим, але насправді Від підраховував можливий прибуток.

– Ми відчуватимемо провину, якщо отримаємо квест безплатно...

– Ось чому він попросив таку невелику суму!

Люди неправильно зрозуміли наміри Віда. Почувши його промову, їхні сумніви розвіялися і вони почали поважати Віда ще більше. Смачна їжа швидше за все шкідлива для нашого організму!

Кожна людина принаймні раз у житті робила цю помилку: отримувала удар у спину від, здавалося б, надійних людей.

Ці слова не віддавали належного Віду.

– Як ви думаєте, що Від намагається зробити?

– Я несподівано відчуваю сильну тривогу.

– З якою метою він звертається до всіх цих людей...

– Квест короля не може бути поганим... чи не так?

Пейл, Ірен та інші знали особистість Віда, тому перешіптували між собою, обговорюючи поточну ситуацію.

Відбувалося щось дивне!

Вони підійшли ближче до юрби, якраз вчасно, щоб побачити, що люди вже попалися на аферу Віда. Від з його гідними рисами обличчя та харизматичною промовою змусив людей повірити в нього, але ті, хто знайомі з ним, знали, що у нього є приховані плани.

– Тепер я поділюся з вами квестом.

Від підвищив голос так сильно, що вени почали вилазити на його шиї.

– Для початку я маю попередити вас, що, враховуючи складність завдання, ви повинні пообіцяти мені, що виконуватимете всі мої накази. Я поділюся квестом тільки з тими, хто дасть клятву.

Наговп отримав шанс переглянути своє рішення, але зрештою всі вирішили слідувати за Відом. Вони не ставили запитань щодо причини, чому хтось хоче поділитися завданням, яке дав король.

Не було часу думати!

Знову здійнявся галас, і гравці поспішили до Віда, щоб отримати квест.

– Рухайся, я перший!

– Про що ти патякаєш, я був тут до тебе!

За мить люди вишикувалися у довжелезну чергу, щоб отримати квест. Черга починалася від брами палацу, тягнулася вулицями та продовжувала рости. Ті, хто не зміг побачити, як розпочалося дійство, теж вишикувалися в черзі з надією доєднатися та отримати щось цінне.

– Чи будете ви слідувати моїм командам, доки завдання не буде завершено?

– Звісно. Дякую, що дозволили мені приєднатися.

Як тільки гравець приєднувався до завдання, Від отримував один золотий.

Дінь.

[Допоможіть скульптору Віду побудувати видатну гробницю

Королю Розенхайму Теодаррену недовго залишилося жити. Готуючись до власної смерті, він захотів королівської гробниці.

Складність: В.

Нагорода: у разі успіху ви отримаєте принаймні 50 балів репутації у королівському дворі

В залежності від обсягу роботи, яку ви виконуватимете, можна отримати додаткові очки слави та нагороди.]

– Спасибі.

– Я справді щиро вдячний.

Отримавши квест, гравці люб'язно йому дякували. Оскільки завдання спочатку дали Віду, то він має повноваження обирати тих, кого хоче, щоб приєдналися до нього. Хоча нагороди для інших відрізнялися від його, люди все одно раділи, що змогли приєднатися до квесту з рівнем складності В, що дав король.

Нарешті настала черга Пейла і його команди.

– Ого, завдання рівня В...

– Ти сказав, що потребуєш нашої допомоги?

Пейл відчував, що серце ось-ось вирветься з грудей. Чому він взагалі повірив Віду?! Як тільки він побачив Віда з невинним виразом обличчя, то мав щось запідозрити. І щойно він почув, як Від оголосив, що поділиться квестом, то мав знайти виправдання і втекти. Він повинен був відчути, що щось не так. Квест з рівнем складності В!..

Пейл і дівчата точно знали, як Від виконував подібний квест у провінції Мората, тому зараз перебували в паніці та боялися, що буде далі.

– Я виконуватиму кожен твій наказ.

– Можеш довірити мені будь-яке завдання, я не підведу.

Майже кожен присутній гравець хотів взяти участь у будівництві гробниці. Отримання такого квесту викликало захват у всіх присутніх. Це і не дивно, більшість людей тут – початківці, вони ніколи раніше не отримували завдання рівня складності В, до яких зазвичай мали доступ гравці вищого рівня, всього за один золотий.

Поки Від набирав людей, то подумки розпочав підготовку всього необхідного для плану.

– Перш за все, потрібно вибрати гарне місце для будівництва гробниці. Відкрита територія з гарним видом на гори та річки. Хтось знає таке місце?

– Я знаю!

– І я! На східних рівнинах поблизу замку Серабург. На півночі тече річка, а на півдні гори.

– А як щодо пагорбу на північ од замку? Це сонячна місцевість з чудовим краєвидом.

Одним із найважливіших елементів створення успішної скульптури є врахування середовища та використання переваг того місця, де буде зроблена скульптура.

Феншуй!

Для більших шансів на успіх йому потрібно вибрати ідеальне місце. Від вирішив особисто відвідати запропоновані місця, перш ніж обрати найкраще.

Коли Від пересувався, тисячі гравців ішли з ним. По дорозі інші гравці почали приєднуватися, подібно до снігової кулі, що набирає масу, коли котиться з пагорбу.

Нарешті, Від обрав район на схід од королівського палацу. Тут більш ніж достатньо місця для будівництва і навколо лежали здорові валуни.

«Багато каміння, і земля доволі тверда... Пейзаж чудовий. Це воно».

Зазвичай гробниці зводили в ярах або горах. Але, щоб збудувати гробницю, яка відповідала грандіозному баченню Віда, йому потрібна широка і рівна місцина.

– Тепер, коли я обрав місце, нам знадобиться багато будівельних матеріалів для зведення гробниці. Хтось знає про якісь каменоломні поблизу? Нам потрібні камені, що витримують величезну вагу.

– Я знаю, – відповідь негайно долину з натовпу.

Зазвичай люди не звертали уваги на такі місця, як каменоломні, але гравці в натовпі знали багато таких місць.

Від вирішив відвідати каменоломні. Неймовірно величезні камені були нагромаджені, як гора. Трохи попрацювавши, вони зможуть перетворити ці камені на матеріал, необхідний для будівництва гробниці.

Повернувшись до натовпу обличчям, Від знову звернувся до них:

– Тепер розпочнімо завдання рівня В!

– Уоооооо!

– Як ви знаєте, нагороди будуть нараховані відповідно до ваших результатів, тому ми розпочнемо якомога швидше, тобто зараз. Ті, хто не можуть або не хочуть брати участь сьогодні, можуть почати завтра.

– Починаймо!

– Не гаймо часу!

За цей квест пропонували велику кількість нагород і слави. Звичайно, люди хотіли розпочати негайно.

По всьому континенту Версаль розкидано багато королівств і авантюристів! Проте, незважаючи на великі відстані, чутки поширювалися зі швидкістю світла.

На вебсайті Королівської Дороги хтось написав статтю.

[Тема: завдання з рівнем складності В.

Дещо дивовижне відбувається у королівстві Розенхайм.

Уперше з'явився гравець, що отримав аудієнцію в короля. І що ще більш дивовижно, він оголосив, що король доручив йому виконати квест рівня В і гравець поділився ним з іншими користувачами.

Ділитися таким високорівневим квестом не має жодного сенсу.

Як правило, гравцям високого рівня доводиться створювати групи, щоб мати незначний шанс виконати подібні завдання. А у королівстві Розенхайм, де більшість людей досі мають низькі рівні, ділитися таким квестом необачно.

Я був там і засвідчив цю подію, але був проти цієї ідеї.

На мій подив, клас гравця – скульптор. Завдання рівня В полягає у зведенні королівської гробниці. Проте всі приєдналися до квесту, бо, здається, за нього дають великі нагороди.]

Дещо піднесена публікація щодо квесту рівня В миттєво привернула увагу великої кількості людей. Стаття викликала ланцюгову реакцію. За збігом обставин більшість опублікованих тем на сайті Королівської Дороги написані гравцями з центру континенту.

Багато людей черпали інформацію з розповідей ветеранів, які перебували у центрі континенту.

Тому гравців, які починали на окраїнах континенту, зазвичай не брали до уваги. Центр континенту вважався зразковим, оскільки звідти надходила більшість хорошої зброї, броні та інформації. Однак це був перший раз, коли гравці з центральних регіонів заздрили тим, хто розпочали грати у королівстві Розенхайм, яке раніше вважалося «нерозвинутим прикордонням».

– Як думаєте, це справді квест рівня складності В?

– Якщо це правда, то це буде епічно.

– Кажуть, що кожен може брати участь... Гравцям з королівства Розенхайм нереально пощастило.

– Скульптор... Я навіть не знав, що такий клас існує. Я здивований, що він зустрівся з королем і отримав такий високорівневий квест.

У свідомості людей вкоренилася ілюзія щодо класу скульптор. Гравець цього класу отримав завдання високого рівня прямо від короля. Несподівано зросла кількість новачків, які взялися за гравірувальні ножі, а скульптурні майстерні часто заповнювалися клієнтами.

Розділ 1. Гробниця великого короля. Частина 2

Гравці, немов мурахи, кишіли навколо каменоломні.

– О вітре, згустися в лезо і переслідуй моїх ворогів! Вітроріз!

Маги зібрали всю свою магію і чаклували. Вони націлилися на скелі!

– Моя сокира немає суперників! Вона розтрощить все! Подвійний удар!

Гравці використовували різноманітні навички, заклинання і техніки, щоб відділити камені та надати їй форму куба; маги використовували заклинання, щоб зменшити вагу каменюк, а інші гравці переносили їх на будівельний майданчик.

– Всі! Коли ми рахуємо один-два-три – піднімайте камінь! І раз!

Десятки гравців тягнули каміння до підніжжя гори. Ніхто не квапився, бо нести великий валун крутим схилом гори доволі небезпечно. Затим каміння завантажували у фургони та вози, щоб везти їх далі.

– Рухайся швидше!

– Понесімо їх самі!

З великими зусиллями каміння почало накопичуватися на схід од королівського палацу. Гравці несли каміння крізь піт і сльози!

«Я так втомився, що можу впасти замертво.»

«Ця вага зведе мене з розуму.»

«Я втомився.»

Кожен гравець, який тягнув камінь, сотню разів відчував бажання відмовитися. Але як тільки вони дотягували камені, які зараз тягнули, то завжди поверталися за наступними.

До біса затягує!

Заманливе завдання рівня В спотворило їхню здатність міркувати. На додаток до цього лихий Від розробив схему промивання мізків робітникам. Щоразу, коли гравець доставляв камінь, від розповідав йому, скільки роботи виконано.

– Це твій 12 камінь. Наразі рекорд становить 14 каменів.

Тонке суперництво.

До того ж більшість гравців, які були перед королівським палацом, приєдналися до завдання. Вони були зацікавлені королівським квестом, тож різниця у рівнях і класах більше не мала значення. Хай як вони втомлювалися від роботи, але не здавалися. Навіть коли обіцяли, що більше не нестимуть каміння, але, дійшовши до каменоломні, їхня думка змінювалася.

«Я понесу ще один камінь».

«У мене точно вийде!»

Це спокуса завдання рівня В.

Пейл відчув, як по спині пробігають мурашки.

Він подивився вниз і побачив незліченну кількість людей, що несли каміння. Каміння несли люди різного віку та статі. Їм не було кінця.

«Навіть у грі людям доводить гарувати...»

При такому приголомшливому видовищі, Пейл не зміг стримати захоплення. Від вирішив усе наполегливою працею і його ентузіазм поширився на цих людей.

– Хееей! Пейле, рухайся швидше!

Пейл обернувся і глянув назад. Ірен, Ромуна і Сурка, які йшли за ним, мало не врізалися в нього.

– Пейле, ти всіх гальмуєш!

– ...

Пейл онімів. Що він міг тут сказати? Вони вже у пазурах Віда! Навіть Пейл ніс камінь. Він не міг опиратися спокусі слави та нагород, обіцяних за виконання квесту рівня В.

КМС Media періодично переглядала блоги, форуми і вебсайти, присвячені Королівський Дорозі. Щоб створити якісний звіт, їм доводиться охоплювати величезну кількість інформації та швидко реагувати на зміни. Більшість інформації в інтернеті – сміття. Проте є надія, що навіть серед купи сміття з'явиться щось цікаве.

Спочатку експерти виокремлюють цікаву інформацію, а потім спеціальна команда перевіряє її достовірність.

Інформація про квест рівня В у королівстві Розенхайм, потрапила до їхньої інформаційної мережі.

Режисер-постановник, експерти і сценаристи негайно зібралися на нараду.

– Наскільки достовірна ця інформація?

– Режисере-постановнику, джерело поки невідоме, але інформація видається правдивою. Всі гравці королівства Розенхайм знають про цю подію. Шпигуни, яких ми помістили серед гравців, надіслали підтвердження.

– Тоді чи не варто нам негайно відправити спеціального кореспондента?

– Здається, Шін Хемін зараз у королівстві Розенхайм. Дещо раніше вона говорила, що прямує туди для виконання якось квесту.

Шін Хемін вважається одною з найкращих ведучих у частині КМС Media, що відповідала за Королівську Дорогу.

– Що ж, яке полегшення. Нехай Шін Хемін розповість про це.

– Зачекайте. Сьогодні вранці вона зв'язувалася з нами і сказала, що з'явилося дещо термінове, тож вона просила деякий час їй не дзвонити...

– Хемін сказала? Це незвично, – із сумнівом сказав режисер-постановник.

Шін Хемін ніколи не спізнювалася на зйомки і вважалася дуже відповідальною репортеркою.

– У королівстві Розенхайм відбувається така важлива подія. Що може бути аж настільки важливим, щоб ігнорувати таке...

– Ну, можливо...

– Ух, важко.

Мейлон зі стогоном несла камінь. Велика брила лежала на її плечах, вона підтримувала її руками.

«Я роблю це заради слави».

Вона зазнавала чимало труднощів через низьку славу. На початках, коли вона не була знайома з грою, то часто гинула на полюваннях. Оскільки полювання на монстрів у групах означає поділ досвіду з рештою групи, рівні було важко підняти. І навіть так, вона люто працювала, щоб підняти рівень.

Вона вважала, що має талант до гри, тому що піднімала рівні швидше за інших. Проте пізніше, коли вона почала працювати ведучою для вечірньої програми про Королівську Дорогу, їй довелося більше часу приділяти роботі. Також необхідно зустрічатися з людьми та створювати дружні стосунки.

«Мене теж чекає чудова пригода».

Мейлон мріяла про майбутнє, наповнене пригодами. Праведний рейнджер, що допомагає іншим у важкий час!

Досі вона могла лише розповідати про пригоди інших під час ефірів. Вона заздрила їм, а потім вирішила, що хоче розповісти про власну пригоду.

– Але цей камінь такий важкий. – У розпачі сказала Мейлон.

Її очі наповнилися великими сльозинками, які от-от мали покотитися вниз.

У Мейлон небагато сили. Вона вклала майже всі очки характеристики у спритність, бо це корисніше для полювання у гірських районах, де зазвичай були активні рейнджери. Через винятково малу силу – камінь здавався важчим.

– Ууууу!

Він настільки важкий, що вона мало не впала. Сила волі утримала її від падіння, але фізична сила досягнула межі, і вона ризикувала будь-якої миті бути розчавленою каменем.

– Ти як?

Рука міцно тримала камінь Мейлон. Вона підняла голову і побачила лучника, що допоміг їй. Вираз його обличчя нічим не відрізнявся від її.

Рейнджери і лучники використовували луки як головну зброю, тож спритність їхня основна характеристика. Від зусиль по його лобі стікали невеликі цівки поту. Тим не менше, він зупинився, щоб допомогти Мейлон.

– Я в порядку... Тобі, мабуть, важко.

– Все нормально, пункт призначення близько, тому дозволь допомогти тобі.

– Але ти виглядаєш не дуже добре...

– Я впораюся, – сказав лучник, рясно спітнівши.

Зазвичай така послуга не вразила б її. Але у цій ситуації, коли лучник ледь утримував себе на ногах, такий простий прояв доброти зворушив її серце.

– Ем... Як тебе звати? Я – Мейлон. Не зрозумій мене неправильно, я сподіваюся, що ми зможемо стати друзями і час від часу обмінюватися шепотом...

– Пейл, мене звать Пейл.

Мейлон і Пейл усміхнулися одне одному, а по їхнім обличчям стікав піт.

Розділ 2. Піраміда і гідність короля. Частина 1

На будівництві Від готував трав'яну кашу і безплатно роздавав її робітникам.

– Гарна робота, насолоджуйся і їж повільно.

– Спасибі.

Змучені перенесенням каменів гравці із вдячністю брали миски з кашею.

[Живучість зросла на 35.

Смуга ситості заповнена.

Спрага втамована.]

Кулінарія четвертого рівня середнього рангу та Ремесло дев'ятого рівня середнього рангу!

Не дивно, що каша, приготована Відом, смачна. Хоча він останнім часом нехтував кулінарними навичками, їжа досі була високої якості.

Люди любили і поважали Віда.

Вони були вдячні не лише за те, що він поділився квестом, а і за те, що він безплатно готує для них їжу.

Хоча використанні інгредієнти – це в буквальному сенсі трава, яка була зварена так, щоб виглядати як каша, отримавши миску з гарячою кашею, вони від щирого серця дякували Віду.

Серед тих, хто доєднався до завдання, були ті, хто мав дійсно низькі рівні та мало грошей. Віду довелося варити для цих робітників безплатну кашу, і гравці були вдячні за те, що вони можуть працювати, не помираючи з голоду.

Крім забезпечення їжею, Від також стежив за атмосферою на будівельному майданчику. Якими б добродушними не були ці люди, будь-які нарікання можуть перерости у страйк, що призведе до припинення будівництва. Наприклад, через комфорт чи ледарювання після того, як отримали забезпечення, чи від ситості.

Основна сила будівництва – гравці низького рівня. Вони найбільше зацікавлені у винагороді, тому більше працювали. Спостерігаючи за ними, інші гравці несвідомо намагалися слідувати їхній швидкості.

– Дуже дякую, Віде.

Дівчина, яка щойно доїла свою порцію, щиро подякувала Віду. Ця мила дівчина виглядала як учениця 10-го класу середньої школи.

– Будь ласка, я радий, що тобі сподобалося. – Відповів Від із посмішкою.

Сьогодні він уже подарував десятки тисяч таких посмішок. Хай який ти дружній, посміхатися так багато нелегка справа. Не дивно, що посмішка Віда виглядала досить натягнутою! Його очі всміхалися, але губи трохи кривилися, через що посмішка виглядала глумливою. Однак його голос був доброзичливим.

– Лимон, ти вже перенесла 8 каменів!

– О, ти запам'ятав мене?

– Звичайно. Ти з тих чудових людей, які з таким задоволенням розхвалювали мою кашу... Сонце ще не зайшло, і якщо ти встигнеш принести ще один-два камені, то будеш одною з тих, хто сьогодні працював найбільше.

– О? Зрозуміло. А я якраз думала зупинитися... Я зараз повернуся! – молода дівчина Лимон, старанно побігла до каменоломні.

З'ївши трав'яну кашу Віда, всі гравці відчували прилив сил, вирішуючи і далі носити каміння, щоб збудувати гробницю. Хоча його кашу називали трав'яною, але вона не тільки з трави!

Навіть якщо страву готує такий чудовий кухар, як Від, якщо ви щодня їсте одне і те саме, то це зрештою вам обридне. Тож час-від-часу він додав трохи м'яса або інших інгредієнтів, витрачаючи близько ста золотих на день. Від вважав ці витрати інвестиціями для підвищення навички Кулінарія!

Хоча його стравам бракувало вишуканості, та, оскільки він готував їх у величезних кількостях, – навичка Кулінарія постійно зростала.

Від раніше, ймовірно, втратив би сон, якби йому довелося втрачати 100 золотих щодня. Відтоді як він почав грати в цю гру, то збирав навіть мідяки, намагаючись якомога швидше досягнути своєї мети.

Однак зараз ситуація трохи інша. Від найняв робітників для будівництва гробниці, тому повинен стежити за процесом і нести витрати!

«Тут нічим не зарадиш. Я не можу побудувати гробницю без їхньої допомоги, тому повинен купувати їжу та піклуватися про них». – Думки відданого, благодійного бізнесмена.

Вираз його обличчя, упевнений голос, турбота про людей – все це створювало образ дорослої людини. Однак справжні почуття Віда схожі на злісного пітона, який чигає на свою жертву.

«Їж швидко, щоб я міг якнайшвидше примусити тебе працювати. Отримано 100 000 золотих на витрати для цього квесту. Наразі витрачено 700 золотих, залишилося ще 99 300. Крім того, отримано більше 10 000 золотих од плати за участь. Зрештою, буде певний залишок».

Надмірна праця! Експлуатація! Давати трав'яну кашу з фальшивою посмішкою, змушуючи людей працювати на виснаження – злісний бос Від!

На сайті Королівської Дороги будівництво гробниці стало основною темою для обговорення. А хтось ще більше роздмухав вогонь, опублікувавши чергову статтю.

[Тема: Люди зайняті будівництвом гробниці

Вітання.

Минулого разу я опублікував тему про квест рівня складності «В». Зараз я хочу показати вам коротке відео з будівельного майданчику.

Будь ласка, подивіться.]

Людина записала побачене на власні очі на відео та виклала у мережу.

Свіжі новини про будівництво королівської гробниці!

Деякі люди, які досі не цікавилися подією, також були заінтриговані. У мить, коли вони натискали кнопку «відтворити», вони бачили приголомшливу сцену, що перевершувала їхню уяву.

Молоді хлопці та дівчата хапали важкі брили каміння і несли їх на плечах.

– Сестро, він важкий.

– Протримайся ще трохи. Щоб завершити квест, ми повинні донести його.

Емоційна розмова між сестрами!

Навіть люди літнього віку носили каміння. Тисячі людей, незалежно від віку та статі, переносили каміння. Іноді гравців розчавлювало камінням. А для більшого болю, каміння, яке вони несли, тріскалося і перетворювалося на уламки.

У людей, що дивилися відео, від шоку повідвисали щелепи.

Що це за чортівня!

«Це концентраційний табір чи місце для страт?»

Вдалині, за спинами трудящих, виднівся Серабург.

«Це реальність скульптурного мистецтва».

«Це – розумно, що я не вибрав скульптора».

«Треба зібрати гроші, щоб пожертвувати нашим сусідам, які почали з прикордонного королівства».

Заздрість і ревності до гравців, які змогли взяти участь у квесті рівня В за один золотий, припинилися.

Згодом на місці будівництва гробниці нагромадилися кам'яні брили. Для всього процесу знадобилася маса робочої сили, це ж стосувалося і добування та перенесення камені з каменоломні. Місце було оточене всіляким камінням, достатнім для будівництва гробниці!

Для будівництва гробниці короля потрібні різні види каменів. Інтер'єр і екстер'єр гробниці будуть зроблені з каменів різних кольорів і форм. Якби не співпраця тисяч гравців, цього б не сталося.

– Ми реально це зробили.

– Хиу-у. Я вражений.

Багато гравців почали плакати від хвилювання. Одна з найважчих робіт, яку вони коли-небудь виконували, закінчена. Однак гробницю ще потрібно збудувати. Це – початок повномасштабного будівництва.

Кланг! Кланг! Кланг!

У мить, коли накопичилося достатньо каміння, Від почав працювати.

Використовуючи молот і зубило, він згладжував нерівні поверхні каменів, а потім, використовуючи навичку скульптурне мистецтво, надавав їм форми і розміщував на потрібному місці.

Віду пощастило, що він обрав спрощений проєкт для будівництва великої гробниці. Якби він спробував зробити щось більш складне, це вимагало би більше роботи.

– Що за гробницю він будує?

Усі гравці, що брали участь у видобутку і доставці каміння, спостерігали з цікавістю.

Поки Від обробляв каміння, інші гравці допомагали акуратно складати готовий продукт у визначені місця. Несподівано, ця частина будівництва пройшла вельми гладко завдяки допомозі гільдії королівства Розенхайм.

Гільдії, особливо у центрі королівства, добре розвинені та мають більше робочої сили.

Офіційні гільдії стали великою групою, що може отримувати великі прибутки. Гільдія може заощадити гроші та купити право власності або претендувати на ринок як на частину своєї власності, що дозволить їм зібрати ще більше грошей і збільшити свої володіння.

Якщо гільдія володіє замком, то матиме більше можливостей отримати більший прибуток.

Комерційні податки можна збирати щотижня та інвестувати у різні технології для створення більш різноманітних місцевих крамниць, і найважливіше – купувати різноманітні товари за вигідною ціною.

На додаток, місцеві ремісники зможуть почати виготовлення більш якісної та рідкісної зброї і обладунків. Тому більшість гільдій вкладають активи у ремесла, а ремісники з певної галузі конкурують між собою.

Що краще розвивався бізнес гільдії, то більше гравців хочуть доєднатися, і тим багатшою стає гільдія.

Деякі гільдії отримали широку повагу за свої добродесні дії, що принесли користь не тільки їм, а і загалу. Іноді такі гільдії починали з маленьких сіл і закінчували будівництвом власного замку.

Інша сфера, куди гільдії можуть спрямувати свої зусилля, це добування корисних копалин. Природно, якщо вони, працюючи в копальнях, знайдуть багате родовище золота, це не тільки збільшить багатство гільдії, але і в цілому поліпшить добробут регіону.

Однак більшість шахт заповнені небезпечними монстрами, тому, перш ніж гільдія зможе почати видобуток, їй доведеться збирати сили, щоб очистити їх. Участь в очищенні шахти можуть брати не тільки члени гільдії, але навіть гравці з інших груп, якщо вони отримали схвалення гільдії. У такому випадку гравці могли доєднатися, виконуючи квест на очищення шахти.

Не дивно, що гільдії, особливо з центру материка, вели постійну боротьбу одна з одною. Але в королівстві Розенхайм гільдії створили нещодавно. Це ідеальна ситуація, якою можна скористатися!

Окраїна континенту в основному заповнена новими гравцями, і саме вони створили перші гільдії королівства Розенхайм. Тож, навіть якщо гільдія виявила незайняту шахту, вона не могла претендувати на право власності, бо не мала достатньо очок репутації у королівстві.

Ці гільдії не мали багато грошей, тому несподівана можливість взяти участь у будівництві королівської гробниці разом з Відом для них була як дощ у пустелі.

– Ми згодні на будь-які умови.

– Залиш це нам.

Перш ніж дати завдання гільдіям, Від зв'язався з наставником, пославши йому шепіт.

/– Ем... Я розмовляю з гільдією Іка, чи варто мені ділитися з ними квестом?/

/– .../

Не так давно гільдія Іка влаштувала засідку та вбила всіх Гомчі. Звичайно, Від знав про цей випадок і вирішив зв'язатися зі своїм наставником. Кілька секунд панувала повна тиша. Затим пролунала несподівана відповідь:

/– Дай їм роботу./

/– Чи не ліпше відмовити?/

/– Жоден справжній чоловік не має мислити вузько. Чоловіки повинні мати велике серце і терпимість. Хіба ж це не буде благороднішим вчинком?/

/– Якщо так, то.../

/– Якщо вони просять роботу – дай їм роботу. А зараз вибач, я зайнятий./

Інші б не виявили такої щедрості до гільдії Іка, як Гомчі. Вони – вороги, які вбивали один одного. Виявити таку великодушність, коли з'являється можливість помститися, це справді важке і благородне рішення. Але Від знав наставника краще.

«Як сильно вони образили наставника... якщо він не хоче використовувати інших людей для помсти. Він хоче помститися їм особисто... Лише тоді він заспокоїться».

Розділ 2. Піраміда і гідність короля. Частина 2

Від порівну розподілив роботу між гільдіями королівства Розенхайм. Потім він почав зводити гробницю з допомогою гравців гільдії, які активно співпрацювали.

Кам'яні блоки в основі гробниці склали у формі квадрату, гробниця потроху зростала угору. Але кожен наступний рівень мав менший масштаб. Чим вище росла гробниця, то меншими були рівні.

– А! Це ж...

У цю мить люди, які були зайняті на будівництві, разом з тими, хто тягав каміння, дізналися, що за гробниця будується.

– Це ж піраміда!

– Він будує піраміду для короля!

Споруда, яку колись описували як наукову і технічну, прямо зараз будується на їхніх очах.

Однак це не споруда з прадавніх міфів і легенд про піраміду. Внутрішня конструкція набагато простіша, бо Від не мав досвіду подібного будівництва.

Скульптурне мистецтво у грі впливало лише на покращення зовнішнього вигляду і форми. Не дивно, що Від не мав жодних знань про внутрішню конструкцію піраміди.

«Як же воно має виглядати?...»

Від роздумував над цим відтоді, як визначився із зовнішнім виглядом, але досі не мав відповіді. Тому в піраміді не було ні лабіринту, ні таємних ходів, ні інших загадок.

Звичайно, Від міг дістати карту внутрішньої структури піраміди з інтернету. Але, щоб відтворити таку складну систему лабіринтів, знадобилося б набагато більше часу. Ось чому Від вирішив використати свою уяву.

Він пригадував, що коли був дитиною, ще до того, як батьки померли, вони недовго жили у квартирі. Трьохкімнатна квартира! І з цих спогадів він змодельював інтер'єр гробниці.

Зовні вона виглядала як піраміда, а зсередини – звичайна трьохкімнатна квартира з двома спальнями. Іншими словами, звичайна корейська квартира. Звісно, Від не планував додавати балкон чи терасу. Однак будівництво вже велося і переглядати план було пізно.

Інтер'єр був настільки простим, що вхідний прохід і ліва частина приміщення були прикрашені лише камінням, що вже було складено тут. Інші кімнати та ванна були прикрашені витворами мистецтва. Під час роботи багато людей почали ставити запитання. І Пейл з дівчатами не стали винятком.

– Чи справді ванна кімната необхідна у піраміді?

– ...

– Тут немає води...

– ...

– Мертвим потрібен душ?

– Кхем! Розум великих митців не слідує думках звичайних людей. Як прості люди можу зрозуміти думки да Вінчі? Перш ніж спробувати зрозуміти намір митця, вам потрібно поглянути на потік і суть природи.

– Тоді тобі, Віде, потрібно також встановити ванну.

– ...

Всередині гробниці була кімната для труни, вітальня та ще дві кімнати для художніх витворів. Останні надав Мапан, який особисто поквапився придбати ці речі за низькою ціною.

За час будівництва Від витратив усього лише 1600 золотих на інгредієнти для трав'яної каші. Тільки злісні бізнесмени, такі як Від, могли організувати масштабне будівництво, не платячи зарплати своїм робітникам.

Хоча на мистецькі твори для внутрішнього оздоблення він витратив 49 700 золотих. Від міг зекономити і на прикрасах, але вирішив, що успішне завершення квесту важливіше.

«Якщо я зроблю помилку, то можу провалитися».

Просте завдання для полювання на монстрів завжди дає другий шанс. Якби він помер, то завжди міг повернутися через день і почати все спочатку. Але цього разу Від не міг дозволити собі зазнати невдачі. Або пан або пропав.

Він придбав найкращий і найдорожчий килим і розстелив його у вітальні, а на стінах повісив картини. І, звісно, він також розмістив усередині кілька власноруч зроблених скульптур.

Однак піраміда досі не випромінювала тої атмосфери, яку він передбачав!

Зі зростанням висоти піраміди кількість невикористаних блоків зменшувалася, але у нього було відчуття, що чогось не вистачає.

Хоча розмір був величезним і розкішним, цього все одно замало. Піраміда, що будувалася, не справляла враження, що це гробниця великого короля, який правив Серабургом.

Гробниця славетного короля повинна бути елегантною та втілювати велику владу. Прості гробниці недостатньо. Гробниця короля має бути знаковою і легко впізнаваною. Їй досі бракує чогось істотного, щоб справляти таке враження.

«Ага! Ось чого не вистачає».

Від наказав доставити до піраміди великий шмат скелі. Коли її розмістили вона виявилася майже такого ж розміру, як піраміда.

У нього вже є досвід висіти на мотузках для створення великої скульптури. Однак матеріали відрізнялися. Камінь твердіший за лід, тож йому доведеться багато попрацювати.

Удар, крак і зрізати шматок каменю!

Кілька днів без зупинок і перерв він висів на великій висоті, тримаючи в руках гравірувальний ніж.

Створити гігантську статую не складно, а доволі просто. Не потрібно жодних елегантних ліній і тонких деталей! Статуя приголомшувала уже самим тільки розміром.

Для обличчя статуї він вибрав лице короля Теодаррена, а для тіла обрав форму лева. Проста конструкція, але величезних розмірів. І цю монструозну статую висікли з цілого шматка скелі.

Нинішній король Теодаррен відновив периферійне королівство Розенхайм, яке страждало від постійних вторгнень монстрів.

Він виграв війну проти старого ворога, королівства Brent, та створив і натренував велику армію, що стала основою миру та процвітання.

Сам король з гордістю розповів цю історію.

Від пам'ятав все, що йому говорили. Коли працюєш над скульптурою, не можна спиратися лише на зовнішній вигляд. Зовнішній вигляд важливий, але не менш важливі почуття, які скульптор вкладає у своє творіння. Бо це те, що він передасть майбутнім поколінням, – суть, зображену об'єктом.

Іноді почуття мають велику силу. Музика, створена видатними композиторами, може змусити людей плакати або сміятися. Теж саме з книгами і картинами. Якщо вони створені без почуттів, то це незавершені роботи, які швидко забудуться.

Король Теодаррен багато розповів йому про своє життя, і Від не забув його слів. Він помилився, коли думав, що це всього лиш прелюдія до завдання. Лише тепер, коли Від працює над скульптурою, він зрозумів, наскільки та розповідь важлива, і що без неї йому не вдасться створити скульптуру.

«У тілі лева швидше і багатогранне, та все ж проникливе серце».

Довголіття короля. Втілення аури могутності, що може вразити будь-кого.

Коли він робить свій крок, навіть найсильніший супротивник тремтить від страху від грізних кроків хижака.

Сфінкс виконуватиме роль захисника жителів Розенхайма.

Ці рядки були додані до статуї Сфінкса.

Статуя Сфінкса, що стоїть поряд з пірамідою, яка символізує місце останнього спочинку короля. Нарешті, були вирізані владні очі, щоб завершити статую.

Дінь!

[Майстерна робота! Ви створили статую Сфінкса.

Створена скульптором з чудовими навичками ручної роботи, а також викристалізована його зусиллями і потом. Розповіді про його славу та репутацію розійдуться по всьому континенту.

Статуя Сфінкса

Статуя Сфінкса зроблена з міцного граніту, має сильний і мужній темперамент. Ця статуя, що нагадує короля Теодаррена, принесе процвітання королівству Розенхайм.

Художня цінність: 4 700.

Ефекти:

Ті, хто матимуть доступ до статуї, отримають баф відвага Сфінкса, що збільшить відновлення здоров'я та мани на 30% на день;

Швидкість пересування зростає на 15%;

Опір магії збільшиться на 20%;

Максимальна кількість здоров'я зростає на 15%;

Витривалість збільшить на 20;

Усі характеристики зростуть на 16.

Застосовано Левовий рев:

Всі монстри в околицях отримають зниження здібностей і втратять моральний дух;

Коли гравці битимуться біля статуї, їхній бойовий дух зростає.

Ці ефекти не взаємодіють з ефектами інших скульптур.

Загальна кількість майстерних робіт: 3.]

[Скульптурне мистецтво досягнуло дев'ятого рівня середнього рангу. Це дозволяє створювати більш делікатні та деталізовані скульптури.

Навичка Ремесло досягнула максимуму 10 рівня середнього рангу і переходить до рангу експерт, рівень 1.

Ви отримуєте бонус при використанні ручних інструментів і збільшення шкоди, яку завдаєте всіма видами зброї;

Тепер ви можете вивчити певні навички пов'язані з ремеслом.

Тепер можна вивчити навички рукопашного бою незалежно від класу.

Нова навичка: Рука розуму

Слава зросла на 630;

Мистецтво зросло на 10;

Стійкість зросла на 12.

Живучість зросла на 6.

Сфінкс доданий до списку чудес Сходу.

Від – власник Сфінкса. Якщо Сфінксу буде дано життя, воно буде розпочате з високою лояльністю до Віда.

Ви створили майстерну роботу. Ви отримали один бал до всіх характеристик.]

[Новий титул! Ви здобули титул: Майстер з винятковою спритністю.

Надається за досягнення рівня майстра у навичці Ремесло!

Почесний титул за надзвичайну спритність.

Надається лише найкращому майстру.]

Від, який тримався за обличчя Сфінкса, розреготався.

– Ахахаха! – його фальшива усмішка перетворилася на справжню.

Звичайні люди завжди будуть захоплюватися тим, хто першим досягнув статусу майстра!

У цьому випадку це була навичка Ремесло. Дивовижно складні рухи руками, які не може уявити широкий загал!

«Я нарешті досягнув рангу експерта!»

Навичка Рука розуму. Він здобув її разом з навичкою Ремесло експертного рангу, тому це має бути щось виняткове.

Від перевірів набуту навичку.

– Перевірка навички Рука розуму!

[Рука розуму

Після досягнення майже легендарного рівня спритності ви можете викликати «третю руку», використовуючи свій розум. За допомогою «третьої руки» можна маніпулювати предметами і навіть атакувати ворогів.

Однак вашій «третьій руці» не під силу використовувати якість навички.

Споживає 2 очка магії на секунду.]

За невелику кількість мани він зможе викликати додаткову руку. Вона здатна тримати гравірувальний ніж або інші інструменти. При роботі над високою статуєю ця навичка буде йому дуже корисною. Однак її не можна використати для застосування навичок у бою.

«Залежно від того, як я нею користуюся, вона може бути для мене великою перевагою».

Щоб стати вправним скульптором, потрібно постійно переборювати виклики та долати багато труднощів. І створення ще однієї статуї – майстерної роботи – принесло Віду невимовну радість, оскільки він отримав величезний бонус до характеристик.

Скульптори стають сильнішими, збираючи маленькі бонуси, щоб зробити один значний приріст. Проте майстерні роботи давали набагато більші бонуси, бо їх створювали рідко, але це не принесло значного зростання.

Створення майстерної роботи збільшило характеристики Стійкість, Живучість і Мистецтво. Хоча ці характеристики дійсно допомагали вистояти в бою та створювати нові мистецькі роботи, але вони не мали великої користі, коли справа доходило до битви, на відміну від Сили, Спритності, Мудрості та Інтелекту.

Ці характеристики зросли лише на одне очко. Тож, якою б великою не була створена скульптура, вона не робила його надто сильним.

Поки Від висів на скульптурі, біля її підніжжя зібрався великий натовп.

Вирізати скульптуру з цілого шматка породи дуже важко!

Більшість спостерігачів були стурбовані та налякані, бачачи, що Від просидів там без їжі та води кілька днів, б'ючи молотком по скелі.

Це величезний камінь, тож за один день не відбулося суттєвих змін.

Однак їхній страх повільно змінився на захват, оскільки форма статуї поступово вимальовувалася, поки нарешті статуя Сфінкса не була закінчена, випромінюючи блиск.

Велич і міць! Втілення короля Розенхайма!

Статуя також надавала різноманітні ефекти тим, хто її бачив.

– Моя живучість зростає!

– Моє здоров'я...

– Усі гляньте на характеристики!

Гравці повідкривали вікна характеристик і шоковано дивилися на них. До цього часу більшість гравців думали, що вони можуть підняти свої характеристики тільки за допомогою певних предметів або бафів од магів, священників і бардів.

Тепер вони зрозуміли, що скульптори також можуть піднімати характеристики. Деякі з гравців уже знали про ефекти скульптур, але ніхто з них ще не бачив такої абсурдної кількості, як кількість ефектів у статуї Сфінкса.

– Усі характеристики зросли...

– Навіть опір магії!

– День! Ефекти діятимуть цілий день! Гадаю, відтепер усі команди будуть відвідувати статую Сфінкса перед полюванням.

– Гмм... Клас скульптора здається корисним.

Коли люди побачили статую Сфінкса їхнє уявлення про клас скульптора змінився.

«Потрібно подружитися з якимось скульптором!»

Ніхто з них насправді не хотів змінювати свій клас на скульптор. Проте, побачивши скульптора за роботою, вони зрозуміли, що гравцям цього класу довелося зазнати.

Якою б привабливою для них у цей момент не була професія скульптора, ніхто насправді не хотів докладати необхідних зусиль. Набагато легше просто познайомитися з одним.

Однак нова інформація продовжувала з'являтися.

– Левовий рев! Говорять, він значно підвищує бойовий дух.

– Який взагалі сенс у бойовому дусі...

– Хіба ти не знаєш? Що більший твій рівень, то слабшими стаються навички ворогів. Однак це працює і навпаки теж. Тому чим вищий твій бойовий дух, то менше знижуються твої навички.

Головною причиною для гравців збиратися у групи – це полювання на сильних монстрів, на яких вони не могли полювати поодиночі. Найпоширенішою причиною невдач таких груп була відсутність бойового духу. Проте навіть якби він був високим, то це все одно не гарантувало перемоги.

Зазвичай, гравцям низьких рівнів доводиться збиратися в команди проти сильніших монстрів. Однак з ефектами, що надає статуя, вони можуть боротися із сильними монстрами майже на рівних.

Поки натовп гудів про покращення характеристики, що надає статуя, внутрішні чати гільдій переповнилися людьми, що говорили про клас скульптор.

– Гільдмайстре, я знайшов дивовижну професію...

– Клас скульптор не настільки нікчемний, як ми вважали.

Усі гільдії почали будувати плани по вербуванню скульптора Віда. Поки він сам ти часом просто висів на скульптурі, переповнений емоціями.

Скульптурне мистецтво – 9 рівень середнього рангу! Експертний ранг Ремесла!

Дійсно, титул «Майстер з винятковою спритністю» дали йому не даремно. Зазвичай гра давала більш узагальнені титули, як-от «той, хто виконав це завдання» або «той, хто у полював цього рідкісного монстра».

Проте ремісничі навички мали свою особливість у присвоєнні титулів. Найважливіший титул міг здобути лише найкращий ремісник на континенті. Першою людиною, яка досягнула експертного рівня у певних ремісничих навичках!

Той факт, що він – перший гравець, який досягнув експертного рангу в ремісничих навичках, стане невеликою віхою у Легенді Віда.

Пейл привітався з друзями і представив Мейлон.

– Привіт. Мене звати Мейлон. Я рейнджер і дівчина Пейла.

– Приємно познайомитися.

Сурка, Ірен і Ромуна зустріли її теплими усмішками, вітаючи нову знайому.

Хоча Пейлу якийсь час подобалася Ромуна, оскільки вони були друзями дитинства, він знайшов своє справжнє кохання з Мейлон.

Закоханий чоловік завжди виглядає впевненим і розслабленим, як тільки він завоював свою кохану. Ромуна першою помітила цю зміну і вже знала, що вони збираються сказати.

– Ми не так давно знайомі, але ми кохаємо одне одного.

– Я дуже щаслива, що зустріла Пейла.

Сказали вони, обмінюючись ніжними поглядами.

Порозуміння між закоханими.

Раптом Сурка, що уважно вивчала обличчя Мейлон, вигукнула:

– О! Твоє обличчя виглядає знайомим, я бачила тебе десь раніше?

– Якщо подумати, гадаю я теж бачила тебе раніше...

– Так. Я бачила тебе не раз... хоча твоє лице трохи інакше.

Ірен і Ромуна також почали уважно дивитися на Мейлон. Вони були впевнені, що зустрілися з нею вперше у грі. Та все ж вона виглядає знайомою.

Пейл теж доєднався.

– Щиро кажучи, здається, я теж десь тебе бачив.

Мейлон боролася з ваганнями і вирішила розкритися їм.

– Ви дивилися якісь програми пов'язані з Королівською Дорогою?

– Е? О! Якщо подумати...

– Саме так, я – Шін Хемін.

Усвідомивши це, супутники Мейлон не могли приховати свого подиву.

– Даруйте, я не хотіла цього приховувати, але не бажала вас турбувати. Не хотіла потрапити під упередження...

Мейлон продовжувала пояснювати, але ніхто не звертав на це уваги.

– Це дивовижно – зустріти ведучу одного з популярних шоу про Королівську Дорогу.

– Не знала, що ведучі програм насправді теж грають у Королівську Дорогу.

– Але твоє обличчя виглядає трохи інакше на екрані.

– Знаю. Я також не впізнав її спочатку.

– Дурень. На телебаченні накладають багато макіяжу.

– О! Зрозуміло. Але ти і так гарна, сестричко!

– Дя... дякую.

Ведучий програми і естрадний артист трохи відрізнялися. Теж саме із диктором радіостанції.

– Скажи, ти чуєш на роботі яку-небудь секретну інформацію, невідому широкому загалу?

– Ну, іноді. Я всього лиш ведуча, тож знаю трохи більше, ніж всі інші.

– Твоя компанія дає тобі якесь спорядження?

– Рідко. Але таке іноді трапляється.

– Ого! Заздрю. То чому тобі подобається Пейл?

– Я просто зрозуміло, коли зустріла його, що він моя людина.

Тоді Ромуна несподівано запитала:

– Але чи нормально для телеведучого ось так грати в ігри?

– Ну, мені потрібно збирати інформацію...

– Інформацію... про піраміду? Ми можемо попросити Віда про ексклюзивне інтерв'ю у будь-який час, якщо хочеш. Запитати?

– Дякую, але ні, мені доведеться відмовитися. – Мейлон яскраво всміхнулася. – Я познайомилися з Пейлом не для того, щоб щось отримати.

– Мейлон, ти...

Пейл був зворушений її словами і усміхнувся.

– Не дивися на мене так. Це природно. Та якщо говорити про справу, я б хотіла попросити Віда про інтерв'ю, але це може його образити.

– ...

У цю мить Пейл і Сурка зрозуміли, як помилилася Мейлон.

«Це точно не...»

«Вона зовсім не знає Віда».

Останнім часом на будівництво приходило багато представників гільдії, щоб зустрітися з Відом.

Спочатку вони вихвалялися перевагами перебування у гільдії, а потім активно намагалися його завербувати.

– Наша гільдія найбільша у Розенхаймі. У цьому королівстві немає нікого більш впливового чи сильнішого, ніж ми. Ти не пошкодуєш, якщо приєднаєшся до нас.

– Ми не тільки купуватимемо твої скульптури за розумною ціною, але і платитимемо тобі щоденну зарплату. А якщо ти захочеш піти на полювання, ми негайно приймемо тебе до групи і надамо спорядження.

– Ти випадково не хочеш покинути це тісне королівство і переїхати у центр континенту? Знаю, ти вже отримав багато пропозицій, але у нас найкращі умови...

Всі представники зверхньо дивилися на Віда. Вони обіцяли різні переваги, як-от сили, щоб піднятися до 200 рівня. Вони автоматично припускали, що всі представники ремісничих професій мали низький рівень.

Але Від не звичайний ремісник. Його рівень набагато вищий, ніж у гравців суміжних класів. Також в усіх пропозиціях було більше обмежень, ніж переваг.

Усі гільдії хотіли мати ексклюзивні права на його скульптури, а якщо вони надаватимуть спорядження для полювання, то вимагатимуть все повернути. Навіть якби він погодився і взяв би на полювання рідкісні та унікальні предмети, від цього він би мав більше проблем, ніж користі. Від завжди полює у найнебезпечніших місцях. Будь-яка битва може призвести до його загибелі, і, як наслідок, до втрати позичених предметів.

А стратегія Віда взагалі спрямована на швидше підняття рівнів і продаж дорогих предметів на аукціоні. Гільдія тільки б перешкоджала у таких справах.

– Вибачте, але я не можу прийняти вашу пропозицію. – Від відхилив кожну пропозицію.

Що більше переваг у пропозиції, то жорсткіші обмеження.

Постійно виготовляти скульптури, щоб їх роздали мисливським групам гільдії...

Ніколи! У майбутньому він стане відомішим і продаватиме більше мистецьких робіт за більші гроші.

Після того, як всі їхні пропозиції відхилили, гільдії відступили і потроху заспокоїлися.

«У будь-якому разі, він всього лиш скульптор. Крім того, не можна отримати більший бонус, використовуючи інші скульптури».

«Одної скульптури недостатньо, чи не так?»

«Це велика скульптура, не можливо самому претендувати на неї. Інші скульптури з бонусними ефектами також мають бути великими, і їх неможливо буде носити з собою».

«Ефект триває лише день. Ми не можемо щодня повертатися до нашої гільдії, щоб подивитися на статую».

Вони вирішили визнати рішення Віда, оскільки почали трохи розуміти професію скульптора. Такі гравці, як Від, мають постійно бути у русі, створюючи витвори мистецтва у різних куточках континенту. Вони не можуть залишатися на одному місці та просто створювати речі, як інші ремісники.

Після завершення статуї Сфінкса Від повернувся до роботи над пірамідою. Багато чого вже зроблено, але до завершення ще далеко.

Що вищою ставала піраміда, то важке гравцям було доставляти кам'яні блоки на її вершину. Їм навіть довелося зробити величезний пандус із землі та піску, і багато гравців користувалися ним, щоб повільно нести кам'яні блоки на вершину піраміди.

Розділ 3. Сила алкоголю. Частина 1

Ґомчі всерйоз замислилися про зміну імен.

– Ми вже з місяць тут блукаємо.

– Еге, нехай тепер ми будемо відомі як «загублені». Що думаєте?

Неосвічені новачки, які ніколи раніше не грали у відеоігри, вони думали, що вже пристосувалися до Королівської Дороги. Але помилилися.

Гомчі більш-менш орієнтувалися у знайомих місцевостях, але в землях на південь від королівства Розенхайм негайно загубилися та блукали у пошуках дороги. Саме тоді вони почули звістку про повернення Віда до фортеці Серабург.

Очі наставника холодно сяяли.

– Нарешті я зустріну учня у грі.

– Наставнику, ми також дуже хочемо побачити Віда!

Всі практикуючі думали однаково.

– Ну ж бо, ходімо до нього!

Затим Гомчі рушили у довгих шлях повернення до замку Серабург.

– Я думаю сюди, наставнику.

– Ми дістанемося швидше, якщо підемо цим шляхом.

– Га? Ми вже раніше тут проходили...

Хоча Гомчі розпочали свій шлях назад у момент, коли Від повернувся до Серабургу, їм знадобилися тижні поневірянь, щоб нарешті дістатися до столиці Розенхайма.

Перше, що вони побачили, коли повернулися, це численні гравці, що працюють до поту.

Гомчі⁴⁹ поглянув на них і засміявся:

– Так не можна використовувати силу.

Гомчі¹¹⁶ також почав сміятися:

– Отак киркою розмахувати... Це ж наука! Наука!

– Вони настільки втомилися, що навіть цвях не зможуть забити як слід.

– Ми мусимо їм допомогти.

– Вууухууу!

Гомчі нічого не знали про нагороди! Вони просто скинули одяг, схопили кирки і почали добувати каміння.

Середній рівень гравців, зайнятих на будівництві, був вищий, ніж у Гомчі, багато з користувачів мали вищу силу, спритність, а також інші характеристики, ніж у них. Але це не мало значення для Гомчі, бо вони не гаяли часу і почали працювати.

– Щоб махати киркою, потрібна не сила, а вміння.

– Покажемо цим клятим новачкам, як це робиться.

– Так. Залиште це нам.

Від, Пейл, Сурка, Ірен, Ромуна і Мейлон, яка недавно приєдналася, відпочивали.

Це другий раз після Лавіса, коли вони зібралися разом, останній раз їм не вдалося добряче поговорити, бо Віда солдати потягли на зустріч з королем.

Будівництво піраміди увійшло в колоїю, тож вони нарешті знайшли час зібратися і поговорити. Як і минуло разу, Віда попросили приготувати щось смачненьке.

Тож цього разу він готував кімчіджон з лимонадом.

Спочатку вони подумали, що страви не підійдуть одна до одної, але Пейл, Сурка та інші їли так швидко, що їжа, яку готував Від, миттєво зникла.

Побачивши у своїх друзів такий апетит, він не міг не всміхнутися.

– Хочете ще?

– Так!

– Десять порцій, будь ласка! – вигукнула Мейлон і в знак цього підняла руки з розчепіреними пальцями.

Пейл і Сурка здивовано глянули на неї, і Мейлон усміхнулася у відповідь.

– Зрештою, скільки б ти не їв у Королівській Дорозі, ти не погладшаєш. Тому я їстиму стільки, скільки можу. Це складно, стежити за власною вагою. Але ти повний сюрпризів, Віде. Не тільки вмілий скульптор, а ще і хороший кухар. Ти будеш популярним серед дівчат.

– Будь певна, Від чудовий кухар. Він уже приготував для нас багато смакоти, Мейлон.

– Ав, Пейле...

Воркування Пейла і Мейлон пускали по іншим сироти.

– Не знав, що вони такі...

Цукрово-солодкий голос Пейла... і вуркотіння Мейлон у відповідь. Це справді мила парочка тараканів.

– Мене нудить.

– І вони так весь час.

Друзі закінчили з другою партією кімчіджона і піднялися. Вони добре відпочили та смачно поїли, але вони більше не могли байдикувати, настав час попрацювати на будівництві піраміди або піти уполювати монстрів.

Останнім часом четвірка друзів частенько прокрадалися на будівельний майданчик, щоб скористатися бонусами Сфінкса і пополювати на гоблінів поблизу. Через це їм доводиться дуже багато працювати, щоб не відставати від інших гравців.

У них склався щільний графік, але кожен у групі отримав майже по п'ять рівнів, і навіть Ірен уже досягнула 225 рівня. Пейл, Сурка і Ромуна тепер мали 232 рівень, всього на 20 позаду Віда.

Повільно потягуючись, Пейл з іронією пробурмотів:

– За останні кілька днів у мене п'ять разів йшла кров з носа.

– У мене сім, – відповіла Сурка.

– Але у вас принаймні не паморочилося у голові, – сказала Ірен і, трохи подумавши, додала: – Я просто затикаю ніс. А в метро всі люди навколо мене схожі на гоблінів... Я плутаюся: я у грі чи у реальності.

– ...

Від та інші приголомшено дивилися на Ірен.

«Добре, що вона жриця».

Сурка монах, тож якби вона так заплуталася, то могла накинутися на людей з кулаками. На щастя, Ірен не боєць, вона всього лише підтримує інших гравців у команді святими заклинаннями.

Минулі кілька днів були важкими для друзів, тому в реальному світі вони всі були дуже втомленими та розгубленими.

Є не так багато людей, як Від, здатних спати по 4 години на добу, а решту часу грати у Королівську Дорогу. Він не відчував жодних наслідків, граючи у гру стільки часу.

«Грати у Королівську Дорогу у сто разів краще, ніж, скажімо, цілий рік гарувати у заповищеній тісній кімнаті, пришиваючи очі ляльці чи фарбуючи одяг».

Від здригнувся лише від спогадів про той час. Крихітне, до того заповищене приміщення, що важко дихати, а використовувані барвники були настільки небезпечними, що після деякого часу роботи з ними на шкірі з'являлися червоні плями.

Тоді йому довелося покинути роботу і пройти тривале, дороге лікування в сусідній лікарні. Саме тоді Від зрозумів, що незважаючи ні на які обставини, ти повинен завжди дбати про своє здоров'я.

Тож, хоча більшу частину часу він присвячує Королівській Дорозі, у перервах він завжди займається фізичними вправами.

А щоб добре спати, він наспівував у голові перед сном:

«Я можу добре спати».

«Я буду добре спати».

«Я спатиму чотири години і прокинуся бадьорим».

«У мене будуть прекрасні сни».

Для стороннього це здалося би беззмістовними фразами, але для Лі Хьона ці слова стали своєрідною молитвою, і мали несподівано сильний ефект. Він добре висипався і, сповнений енергії, мчав до нових здобутків у Королівській Дорозі.

Щиро кажучи, Лі Хьон не так і давно почав добре спати. Більше десяти років він був у постійному страху перед лихварями. У тих умовах не було місця для міцного сну.

Тільки після погашення боргу в нього з'явилася можливість заощаджувати гроші для сім'ї. Завдяки цьому Лі Хьон зміг позбутися своїх страхів і почати насолоджуватися життям.

Після вечері його друзі вирішили піти полювати на монстрів. Що може бути краще за полювання з людьми, яким можна довірити своє життя?

Але потім до них підійшло п'ятеро чоловік. Це були Гомчі.

– Візьміть нас з собою.

Гомчі-наставник і чотири Гомчі-інструктори не брали участі в будівництві гробниці.

Це недобре для репутації, виконувати роботу учнів.

Тож вони пішли зустріти Віда і прибули саме вчасно, щоб побачити, як вони готуються вирушати на полювання.

– Дозвольте і нам піти.

– Ми не будемо тягарем, повірте мені.

Не так давно Гомчі змінили свій клас на майстрів бою.

Завдяки цьому, вони не тільки отримали значне збільшення своєї атаки, але і можливість використовувати у бою всі види зброї, які є у грі.

Більшість практикуючих були 180 рівня, але наставник з інструкторами мали рівні вище 200. Все завдяки тому, що вони не займалися ніякими справами, крім полювання, тому піднімали рівні з неймовірною швидкістю.

Крім того, останнім часом вони почали брати завдання, щоправда, не дуже складні, а ті, з якими легко розібратися. Такі квести здебільшого вимагали вбити когось або зібрати якісь предмети.

– Добре. Ходімо разом.

Від, звичайно, був радий, що вони захотіли доєднатися. Королівська Дорога це не гра, де можна полювати з абиким.

На відміну від старих відео ігор, де використовувалася мишка, ігри віртуальної реальності більше зосередженні на роботі у групі. Від того, як гравець рухається і реагує на зміну ситуації, залежать життя інших людей у команді.

Тому ті, хто добре бився у реальності, мали більше впевненості у боях у Королівській Дорозі. З цим нічого не поробиш. Це так само, як розумна людина завжди використовує свій розум, щоб приймати хороші рішення, добре натренована людина здатна використовувати рефлексивні та бойові навички, коли полює на монстрів.

У чомусь віртуальна реальність близька до реального життя. Через це тих, хто іноді не міг боротися у складних і напружених умовах, лідери груп вважали тягарем.

Звичайно, більшість гравців починали без будь-яких знань про битви, але вони поступово набиралися досвіду і ставали дедалі вправнішими бійцями.

Саме у цей період «навчання» дуже важливе те, хто твої друзі у грі та в реальності. І як вони ставляться до тебе самого.

Але ці проблеми новачків не стосувалися п'ятірки Ґомчі, бо вони найкращі у такому. Перший, Другий, Третій, Четвертий і П'ятий Ґомчі! Справжні майстри меча у реальності та у грі.

Від не сумнівався у їхніх бойових здібностях. До того ж, він хотів поглянути на прийоми майстра бою.

Разом з доєднавшимися Ґомчі, вони стали великою та небезпечною групою.

Вони вирішили винайняти коней, бо місце полювання було досить далеко. Це запропонував Пейл, і оскільки він багато знав про Королівську Дорогу, у Віда не було причин сумніватися.

– Куди ми їдемо? Що це місце, до якого їхати дві години верхи?

– Ми їдемо до Ущелини Мисливиць. Це монстри 280 рівня, вони збираються у групи по двоє-троє та йдуть полювати. Це небезпечне місце. Я тільки читав про них, ніколи там не був.

Після слів Пейла Від теж згадав деяку інформацію про мисливиць. Це воїни-амазонки, добре володіють мечами, списами і батогами!

– Зрозуміло. І що це місце?

– Вузька ущелина. Як тільки ми туди зйдемо, почнеться полювання. Насправді у мисливиць є одна особливість. Вони ніколи одразу не нападають, коли гравці заходять на їхню територію. Зажди чекають, уважно спостерігаючи за порушниками, очікуючи, коли вони досягнуть серця ущелини, а потім починають атакувати їх невеликими групами. Отже, поки не вб'єте всіх мисливиць, що нападають, не зможете покинути ущелину.

– Тож або ми їх уб'ємо або вони уб'ють нас?

– Так. Це дуже небезпечне місце.

Так, розмовляючи, вони дібралися до Ущелини Мисливиць.

– Гмм... Виглядає небезпечно, – Сурка насторожено оглядала навколишні скелі.

Мисливиці, одягнені в чорне легке вбрання, ховалися на вершині схилів за деревами і кущами.

Хоча вони намагалися залишатися непоміченими, Від та інші члени групи були наготові, відстежуючи противників.

– Це правда, вони не нападають.

– Так. Вони атакують пізніше, коли прибуде підкріплення.

– А якщо ми атакуємо їх зараз?

– Жодного сенсу. Якщо ми їх помітили, значить, нас вже оточили.

– Треба підготуватися до бою.

Від кинув сумку на землю і дістав інструменти.

– Віде, що ти робиш?

На питання Ірен, він просто протягнув руку:

– Дай мені свою зброю і обладунки.

– Га?

– Мені потрібно підготувати їх до початку бою.

– Еееееее, добре.

Тоді друзі Віда пригадали, що у нього навички Ковальство і Шиття середнього рангу, тому почали одне за одним підходити до нього і передавати своє спорядження.

Настав час попрацювати. Від точив мечі, полірував обладунки і прасував одяг!

Для Мейлон його дії видавалися загадковими і вона тихо запитала у Пейла:

– Що Від робить?

Коли вони вирішили піти на полювання і взяли з собою скульптора, вона природно подумала, що Віда запросили тому, що він їхній друг і потребує допомоги у піднятті рівнів. Зрештою, всі знають, що людям ремісничих професій важко підняти рівні, бо вони погані бійці.

Проте з самого початку Пейл, Ромуна й інші зробили Віда лідером групи. Його думки були вирішальними.

Мейлон працює на телеканалі TV-Media, тому вважала, що може швидко зрозуміти будь-яку ситуацію, але зараз вона почувалася дуже розгублено і не могла зрозуміти, що відбувається.

І Від її ще більше збентежив, роблячи всякі дивні дії.

Він прасував одяг, гострив ножі та полірував обладунки!

Пейл з усмішкою пояснив їй:

– Можливо, в це важко повірити, але Від має навичку Ковальство середнього рангу.

– Що?!

Сказати, що Мейлон сильно здивувалася, це нічого не сказати. На всьому континенті було небагато ковалів із навичкою Ковальство, що досягнуло середнього рангу. Вона не могла повірити, що скульптор середнього рангу має ще і розвинену навичку Ковальство.

– Ну, не дивуйся ти так. Крім навички Ковальство, Від має...

Пейл хотів продовжити, але вже було пізно. Від дав бафи спорядженню інших учасників групи і повернувся до Мейлон. Трохи вагаючись, вона передала йому лук.

– Ого! Який гарний лук.

Побачивши зброю, Від здивувався.

Унікальний предмет!

«Його можна продати мінімум за 10 тисяч доларів...»

Очі Віда засвітилися жадібністю. Отримати унікальний предмет у Королівській Дорозі нелегко.

Мейлон дуже хвилювався, а Від після того, як деякий час поборовся зі своєю жадібністю, повільно поправив тятиву і попрацював над загальною еластичністю лука.

Коли Мейлон отримала свою зброю назад, вона була вражена.

[Дворучний лук вищого ельфа Венери

Міцність: 40/40

Атака: 75

Дальність: 16

Пострілом з цього лука можна легко убити ворон нещастя. Тятиву зроблена з волосся вищого ельфа. Приносить удачу і знижує бойовий дух ворога.

Вимоги:

Рівень – 230;

Спритність – 700;

Лише для рейнджерів.

Ефекти:

Сила +15;

Спритність +20;

Точність +60;

Поліпшує навичку Швидкий Постріл на 25%;

Під час ураження ворога спалює 3 очки мани;

Показник влучності у повільних ворогів – 100%.

Лук побував у руках вмілого майстра.

Додаткові ефекти:

Сила +10;

Атака +9;

Спритність +15;

Точність +16;

+10% до кожної навички;

Дальність стрільби збільшена на 5.]

– Ого!

Мейлон неодноразово перевіряла свій лук.

Від всього лише трохи попрацював над ним, і характеристики зросли приблизно на 20%!

«То ось на що здатен коваль із навичкою середнього рангу...»

Цей лук Мейлон отримала як подарунок. Хоча міцність у зброї низька, це маленький недолік, оскільки, на відміну від мечів, ним не потрібно бити монстрів.

– А тепер віддай мені свій одяг.

– Але ж... він із тканини.

Мейлон розгублено витріщилася на Віда. Ковалі працюють тільки з обладунками та зброєю.

– Роби, як він каже.

Мейлон довіряла Пейлу, але все ж сумнівалася, коли знімала одяг з райдужної тканини.

Це рідкісне вбрання з не менш рідкісної тканини, пошите справжній майстром.

Взявши одяг, Від негайно впізнав предмет, який він сам створив і продав на аукціоні Мапан. Якимось чином він опинився у Мейлон.

Від повільно прасував складки, таким чином піднімаючи показник захисту, збільшуючи швидкість відновлення здоров'я та опір холоду!

– Неймовірно!

Очі Мейлон розширилися від здивування, вона втратила дар мови.

Ось так Від покращив спорядження кожного, що значно вплинуло їхню атаку, силу та інші параметри, це позитивно вплинуло на загальну силу групи.

Але на цьому Від не зупинився, він поклав інструменти до сумки і дістав кухонний посуд.

Цього моменту Сурка чекала найбільше.

– Цього разу я приготую вам стейк.

– О-о-о!

Хоча вони недавно їли, Сурка відреагувала так, ніби вона тижнями голодувала. Їй подобається куштувати носі смачні страви, але з не меншим інтересом вона спостерігала за тим, як Від готує.

Те, як він готує, нагадує магію. Під час смаження вогонь піднімався високо, ніби от-от спалить м'ясо. Але Від уважно стежив за процесом, і поступово навколо почав поширюватися запах ідеально просмаженого стейка.

Цей смак викликав у членів групи великий апетит.

По правді, це основна причина, чому Пейл та інші так прагнули полювати з Відом.

«Смачно виглядає...»

«Прекрасно».

Очі Ірен і Ромуни затуманилися. Вони мріяли про те, як він смакуватиме.

– Ого! Який чудовий запах...

– Так, уже сам запах у сто разів смачніший за ячмінний хліб.

– Ми теж можемо з'їсти трохи?

П'ятеро Гомчі голосно ковтнули.

– Їжте першими.

– Ми вже багато разів їли страви Віда.

Добрі дівчата поступилися своєю чергою. Від все одно приготує ще трохи, тому це ніяк не зашкодить дозволити Гомчі бути першими. Дівчата не знали, як же вони помилилися...

– Ці стейки такі маленькі.

– Смакота! То ось який смак елітної кухні.

Гомчі їли м'ясо так, ніби намагалися компенсувати весь той час, коли їм довелося їсти ненависний ячмінний хліб.

Спочатку Від хотів приготувати все як слід і покласти на одне блюдо, однак Гомчі їли так швидко, що йому довелося смажити цілі шматки м'яса.

– Більше! Швидше!

– Нічого, якщо м'ясо трохи сире, давай його сюди.

ГомчіЗ був готовий їсти навіть несмажене м'ясо. Це була справжня бідність. Як би там не було, все м'ясо приготоване Відом, опинилося у шлунках Гомчі.

Проте це їх не зупинило...

Розділ 3. Сила алкоголю. Частина 2

Відчувши, що чогось не вистачає, наставник кілька разів цмокнув губами.

– Віде!

– Так?

– Ти чудово готуєш.

– Ну, тут особливо нема чим пишатися. Але якщо ви зголоднієте, я щось приготую у будь-який час.

Гомчі кивнув на його слова, прочистив горло і сказав:

– Кхм, кхм! Досить м'яса. Але... Але після такої смачної їжі пересохло у горлі.

– Перед виїздом із Серабурга я взяв трохи води. Хочете?

Від пошукав у своїй сумці та дістав пляшку води, але коли збирався дати її, наставник похитав головою.

– Я не про це говорив...

– Тоді що?.. Можливо, ви говорили про алкоголь? – запитав Від, зрозумівши, що мав на увазі вчитель, і той кивнув на знак згоди.

– Ну, це не обов'язково... Але в тебе він є?

– О, ви мали сказати про це раніше.

Глибоко у сумці Віда лежав запас алкогольних напоїв. В основному результати його експериментів із приготування трав'яних сумішей. Як тільки навичка Кулінарія досягнула середнього рангу, він набув здібність робити випивку, Від намагався розвинути її так високо,

як тільки можна. Як тільки йому діставалися придатні трави чи виноградні лози, з яких можна приготувати алкоголь, він скуповував усе, що міг, і варив напої.

Їжа – це не тільки страви. З відповідними супровідними напоями ефекти від їжі посилюються! Крім того, алкоголь не тільки посилює ефекти їжі, але і підвищує силу та живучість.

На жаль, на відміну від їжі, алкоголь потрібно готувати заздалегідь, бо процес займає набагато більше часу.

Через це Від витягнув мішечок із купою пляшок з трав'яними напоями і вином.

– Гарзд. Ось, візьміть цю настоянку і закуску...

Від швидко поліз у мішечок і дістав одну з пляшок, а на закуску взяв кілька шматочків заздалегідь приготованої сушеної риби.

– Дякую, мій учню.

Ґомчі-наставник, який не очікував, що також буде і закуска, радо відкрив пляшку і почав пити. Дивлячись на це, Ґомчі2 також підійшов до Віда.

– Кхм-кхм. У мене, щиро кажучи, також пересохло у горлі.

– Звісно. Я саме збирався дістати і для тебе пляшечку.

Від швидко дістав ще одну пляшку і дав її Ґомчі2. І потім, не чекаючи слів од решти Ґомчі, пригостив і їх. Раз він уже почав роздавати напої безкоштовно, то мусить робити це до кінця з посмішкою.

Взагалі-то Від все одно планував пригостити їх усіх перед боєм однією з приготованих настоянок. Він хотів побачити клас Ґомчі у ділі, а для цього необхідно довести їхні характеристики до максимуму, щоб вони показали найвищу продуктивність у бою.

«І що краще вони битимуться, то легше йтиме полювання. Для швидкого отримання досвіду важлива продуктивність кожного члена групи».

Від також вручив склянку Пейлу та дівчатам.

– Що, ми справді можемо це випити?

– Звичайно. Якщо вип'єш, сила і здоров'я трохи зростуть.

Друзі зробили по ковтку і побачили, що їхні характеристики покращилися.

Мейлон запанікувала.

«Як?.. Що за... Що це ще за група?»

Завдяки своїй професії репортера Мейлон полювала з багатьма різними людьми. Навіть з дуже відомими гравцями високого рівня або впливовими членами гільдій. Тож досвіду вона мала більше, ніж достатньо.

Але ця група заперечувала все, що вона вважала основними правилами!

У цій групі за поліпшення характеристик її членів відповідає простий ремісник, скульптор! І всі вважали це нормальним! Хоча зазвичай за це відповідали лише барди, жерці та шамани.

Це була справді незвичайне поєднання для групи. Мейло випила міцний напій, уважно відстежуючи зміни.

– Віде...

– Так?

– Є ще щось випити? Скуштуймо різні напої.

– Цей...

Спочатку Від планував відмовити. Він доклав стільки зусиль для створення цих напоїв, тому можна сказати, що це його скарби.

Але наставник сказав таким благальним тоном...

– Трішечки, всього лиш ковточок...

Якби він запитав прямо, було б легше сказати ні. Але наставник сидів з таким болісним виразом обличчя, що йому неможливо було відмовити.

Тоді Другий, Третій та інші Гомчі спробували відговорити наставника.

– Наставнику, ви не повинні цього робити.

– Я впевнений, що Від наполегливо працював, щоб зробити ці настоянки.

– Ну, я всього лише скуштую...

– І рівні у нас досить низькі. Ми маємо бути вдячні, що нас узагалі взяли до групи.

Хоча вони вдавали, що зупиняють наставника, їхні слова явно не несли цього наміру, бо вони теж хотіли скуштувати більше напоїв Віда.

– Спробуйте ці.

Перед наставником з'явилася купа пляшок з чимось прозорим, чорним, фіолетовим... В одній навіть була змія, і цю пляшку Від відкрив першою.

– О! Це зміїне соджу!

Гомчі схопили пляшку і почали пити.

– Витривалість ще трохи зросла!

– Коли п'єш, воно дає тобі більше енергії!

– Найкраща настоянка, яку я пив!

Щоразу, коли кількість зміїного соджу зменшувалася, Від робився все більш засмученим. Тим часом Гомчі продовжували пити його в обурливому темпі. Від витратив гроші на придбання та виготовлення соджу і був розчарований через втрату грошей. Крім того, вони не могли дозволити собі забути про своє оточення.

«Ну ж бо, використані матеріали коштують усього кілька баксів...»

Більшість інгредієнтів він зібрав особисто. Як от змія, яку Від піймав. А ті, що він купив, насправді коштували мало. Пляшка коштувала найбільше, Від купив її за 1 срібний, але вона не збиралася зникати.

Та і про що йому хвилюватися. Як говориться у прислів'ї: багатим і в пеклі добре. За останні кілька тижнів Від заробив величезну суму грошей, більше ніж 70 тисяч золотих. Коли Від ішов, монети в його сумці голосно дзвеніли.

Більшу частину грошей він заробив на будівництві гробниці. Так зазвичай ідуть справи у будівельному бізнесі. Величезні суми на будівництво та нескінченні субпідряди! І економія коштів за рахунок використання дешевих матеріалів!

Колись у минулому, коли Від був ще неповнолітнім, він нелегально працював на будівництві та запам'ятав слова своїх старших товаришів. Тепер настав час ними скористатися!

Віду дали 100 000 золотих на будівництво гробниці. І він зміг зекономити для себе 60 тисяч! «Невикористані знання – мертві знання».

Від задоволено посміхнувся.

А Гомчі тим часом геть забули про свої обіцянки і взялися за нові пляшки з напоями.

– О, цей добрий!

– Наставнику, спробуйте і ви. Він смачний.

– Ваша правда, викликає звикання.

Ніхто не намагався зупинити Гомчі. Якщо в реальному житті вони виглядали як грізні бійці, то у грі їхні тіла перетворилися на смертельну зброю. Усі вони мали гострі очі та важкі погляди, що повністю приголомшило Пейла та інших.

Друзі знали, що Гомчі треба зупинити, але не могли придумати як.

– Гик... Як добре!

– Наставнику, ви сьогодні виглядаєте краще. О, а чому вас двоє? Ви розділилися?

– Глянь, хто говорить. Тебе тут аж четверо!

– Аха-ха-ха!

Вони голосно засміялися, а потім почали примушувати Пейла теж випити.

– Давай. Справжні чоловіки повинні вміти перехилити один келих.

– Я вже випив один.

– То я мав на увазі два! Ось я, там настоянка, хіба світ не прекрасний?

Пейл намагався відмовитися, але не зміг протистояти волі Гомчі і мусив випити. По суті, він хотів випити. Настоянки Віда були дуже солодкі та смачні.

Після Пейла прийшла черга дівчат.

– Тож вип'ємо разом. Будьмо!

– О. Дякую. Ви, народ, здається більш товариськими.

– А-ага! Звичайно, приятелі по чарці завжди стають хорошими друзями.

Всі разом продовжували пити.

– Твоє ім'я Ромуна? О, ти така видатна і красива.

– Мейлон, чому ти така бліда?

– О! Дякую, чи не могли б ви налити цього?

Одна склянка стала двома, дві склянки – трьома. Кількість швидко наростала. Обличчя у всіх почервоніли і чувся постійний сміх.

Від вирвався зі своїх думок і почав хвилюватися. Не так давно він пройшов крізь серйозні труднощі у провінції Мората, а поведінка його супутників виглядала дивно.

«Заждіть-но... Ні-ні-ні!»

Сталося найгірше з можливих. Його друзі ще пили, коли перед Відом з'явилося повідомлення.

[Підлеглі гравці у вашій групі випили забагато і тепер смертельно п'яні.

Їхнє здоров'я знизлося на 70%.

Сила та спритність зменшені вдвічі.

Гравці не можуть використовувати навички, що включають Мудрість, Інтелект і ману. Поки дія алкоголю не припиниться, вони відчуватимуть запаморочення і галюцинації.

Список п'яних гравців:

- Гомчі
- Гомчі2
- Гомчі3
- Гомчі4
- Гомчі5
- Пейл
- Сурка
- Ромуна
- Ірен
- Мейлон]

Вони відправилися в Ущелину Мисливиць на просте полювання, а тепер його друзі напилися і дуркували.

– О, дивіться, зірочки!

– Як загадково...

– Ха-ха-ха! Чудово, що ми вибралися в цю ущелину і добряче випили. Оце життя!

Гомчі, Пейл та інші вирішили лягти на землю під палючим сонцем.

Від завмер од шоку, побачивши таке. Він так хотів подивитися на майстрів бою, побачити їхні справжні навички та техніки. Схоже, це залишиться тільки мрією.

І що ще гірше, в цей момент з'явилися Мисливиці.

– Зловмисники? Це наша територія! Живими не вийдете!

Від безнадійно зітхнув і крикнув:

– Я викликаю лицаря смерті!

З чорного туману з'явився той, на кого він завжди може покластися.

– Кликали, володарю?

– Атакуй мисливиць. Це буде веселе полювання.

– Зрозумів, володарю! Але я хочу вам дещо сказати...

– Що тепер?!

– Ми билися з вами пліч-о-пліч протягом тривало часу. Завдяки міцності нашої дружби, я зміг звільнитися від кайданів заклинання і пригадати своє попереднє життя. Я, лицар Ван Гоук з королівства Каламор, визнаю вас як свого господаря. Відтепер ви можете викликати мене без намиста, я завжди відповім на ваш поклик.

Багряне намисто життя, створене Бареканом. І тепер навіть не носячи намисто, він може викликати лицаря смерті. Багряне намисто життя огорнуло сліпучим білим світлом.

«Хвилинку. То тепер я можу зняти намисто життя? А як щодо моїх очок досвіду?»

Якщо лицар смерті не бреше, тоді намисто, що не давало ніяких додаткових бонусів чи ефектів можна безпечно зняти.

Насправді для Віда не було різниці носити намисто чи ні. Як і персні, намиста у грі були дуже цінними предметами, і отримати одне з них із хорошим ефектом все одно, що намагатися дістати зірку з неба.

Найкращі намиста продавалися за величезні гроші, тому поки Від не роздобуде щось цінне для себе сам, мрія про хороші прикраси так і буде мрією.

До цього часу Від був роздратований тим, що постійно ділився своїми очками досвіду з лицарем смерті. Двадцять відсотків здобутого ним досвіду отримував Ван Гоук!

«Ви можете кликати мене без намиста. Я визнаю вас як свого господаря».

У цій складній ситуації пролунало полегшене зітхання. Поділ досвіду пропав! Від став справді вільним!

Лицар смерті спокійно дивився на мисливиць, що наближалися.

– Мені їх убити?

– Так, нападай.

За наказом Віда лицар смерті почав використовувати свої навички:

– Смертельний клинок!

Нитки темної енергії вирвалися з меча і встромилися в мисливиць, які наближалися. Проте вони монстри високого рівня і не загинули від одної-єдиної атаки лицаря смерті.

Разом з Ван Гоуком почав діяти Від.

– Святе благословення!

Сліпучо-біле сяйво вирвалося з меча Агати і покрило Віда. Це заклинання можна використовувати лише п'ять разів на день, але вона значно посилювало захист!

– Скульптурний клинок!

Від кинувся до групи мисливців, поранених закляття лицаря смерті.

– Дурний хлопчисько!

– Ми, жінки-воїни, покажемо тобі справжню силу!

Батоги в руках мисливиць почали рухатися, як змії, та полетіли вперед, щоб атакувати.

Від зібрав усю свою силу і ринувся прямо вперед.

Лясь-брязь-трясь-бах!

На жаль, зброя мисливиць першим його дістала. Один з батогів оббився навколо меча, і Від намагався звільнити зброю, уникаючи атак інших ворогів. Він обертався і ухилився так, що здавалося, ніби він використовує магію.

Нарешті йому вдалося звільнити меч, наблизитися до однієї мисливиці та завдати удару.

[Критичний удар!]

З цього моменту Від не тримався дистанцію з мисливицями. Батоги небезпечні лише на відстані, а якщо триматися поблизу, то від них жодної корисні.

Меч Агати у його правці руці та ніж Захаба у лівій постійно атакували мисливиць.

Однак рівень противників такий високий, що вони помирали лише після серії точних ударів.

Проте Від не впадав у відчай. Вижити і знайти слабке місце ворога – ось як він бився! Якби звичайний гравець з таким рівнем, як у Віда, зустрівся з подібним сильним монстром, він, швидше за все, загинув би, тому що лише люди з великим досвідом та ідеальним контролем тіла, як Від, не потрапляли у пастку батогів мисливиць.

У цю мить лицар смерті переміг свого супротивника.

– Ух! Добре, ти зміг перемогти її. Хороша робота, Ван Гоуку!

– Ні, володарю. Мені подобається битися. – Відповів лицар смерті, відхилившись від теми.

Не так давно у печері Басри він став занадто гордим, за що неодноразово був битим, тож йому довелося порозумнішати, щоб ужитися з характером Віда.

Разом вони убили ще двох мисливиць. Коли Від збирався підібрати предмети, які випали, з'явилися нові вороги.

Пейл не збрехав. Ущелину не можливо покинути, поки не переможеш усіх ворогів. Минулі поєдинки з ворогами були нелегкими, але поки друзі не прийшли до тям, йому доведеться битися з постійно прибуваючими мисливицями.

Плечем до плеча із лицарем смерті, двоє воїнів проти сотень воїтельок.

«Півгодини, вижити півгодини, і тоді вони прокинуться...»

Після першого бою здоров'я Ван Гоука знизалося на чверть – і з цим потрібно розібратися.

– Ван Гоуку, відтепер бийся з ними по одному! З рештою розберуся я.

– Зрозумів, володарю.

Від дав лицарю смерті трохи випивки, а потім кинувся в бій.

Лицар смерті взяв на себе одну мисливиця, Від зайнявся іншими. Щоб уникати їхніх батогів, йому постійно доводилося брати до уваги мисливиць і позицію лицаря смерті.

Іноді він свідомо приймав удари мисливиць, розуміючи, що вони не приведуть до трагічних наслідків. Небезпечна гра зі смертю, де він може покладатися лише на власні сили.

Битва тривала.

Від колов мечем, різав ножем, намагаючись отримувати якомога менше травм і витратити менше мани. Але як би він не ухилявся, мисливиці постійно, по крупинках, знижували його здоров'я.

Настав момент, коли позначка здоров'я опустилася нижче ста очок. У цю мить Від заскочив за лицаря смерті та почав накладати багато пов'язок так швидко, як тільки можна.

І хоча він поспішав як ніколи раніше, коли Від закінчив, здоров'я лицаря смерті також опинилися в критичній точці. Йому довелося негайно вступити в битву, щоб відволікти ворога від важко дихаючого Ван Гоука.

Битва ще тривала.

Мисливиці все прибували. Після кожної переможеної групи приходила нова, яка складалася з трьох-чотирьох агресивних мисливиць. І що ще гірше, Від почав втомлюватися.

Навіть такий гравець, як Від, що має величезне здоров'я та витривалість, накопичені з допомогою створених скульптур і багатьох прийнятих на себе ударів ворогів, не міг битися без перепочинку. Меч у його ручі ставав важчим, а ноги сповільнювалися. Смерть була ближче, ніж будь-коли.

Він повинен щось зробити.

Але на цей момент Від і лицар смерті витратили всю свою ману. Є лише одна річ, які він може зробити, щоб урятувати їх у нинішній ситуації...

«Я справді не хочу цього робити...»

Від підстрибнув і дістав з кишень банки зі спеціями.

Один із секретів справжніх кухарів!

– Сіль на рани! Соуси в очі! Сік перцю та часнику!

Від безжально кидав на рани найближчий ворогів спеції. Для легких ран – сіль! Для глибоких ран – соєвий соус! Для очей і носа – гострі спеції!

– А-а-а-а!

– Ні-ні... будь ласка, не сіль.

– А-а-а! У мене перець в очах!

Мисливиці голосно верещали від страшного болю. Їхнє здоров'я стрімко знизлося, бо в рани потрапила сіль. Біль був таким сильним, що його важко описати словами.

Секретна техніка підлого кухаря Віда! Він ніколи не використовував її раніше, оскільки для цього потрібно витратити цінні інгредієнти, але ця техніка дозволяла порушити концентрацію супротивника та значно знизити його здоров'я, завдаючи пекельного болю.

Сіль, сіль, чорний перець! Червоний перець, маринований часник!

Від безперервно бомбив навколишніх мисливиць.

«Я не помру тут. Не маю права...»

Від не боявся пропустити день гри через смерть. Ні, він не хотів втрачати навички, над якими так тяжко працював. Навіть якщо всі навички середнього рангу знизять на 5% – це буде набагато гірша втрата, ніж загубити пару рівнів.

Від зібрав усю силу, що залишилася.

Він бігав, заманюючи ворогів і кидаючи в них цінні спеції. Нічого іншого він не міг зробити. Від використовував усе, що міг. Навіть скористався усіма п'ятьма святими благословеннями меча Агати під час бою!

Так чи так, все вирішиться у найближчі хвилини.

У той час, як Від був за крок до смерті, стрибаючи і вертячись як божевільний, намагаючись уникнути атак розлючених мисливиць, наставник та всі інші прийшли до тям і злегка розплющили очі, зачаровані битвою, що триває.

«У нього чудові бойові навички».

«Ось такий він, цей Від. Щоб у нього не кинули, він не помре так просто».

«Живучий, як тарган».

«Якби всі були такими, такий клас як священник був би зайвим у грі».

Пейл, Сурка, Ірен і Ромуна із заздністю дивилися на Віда. Як вони можуть навчитися битися ось так!

Для правильного використання навичок, прийомів і заклинань не потрібно мати великий розум. Але битися, як Від, покладаючись лише на прості удари і контроль тіла, справді важко. Тим паче, якщо врахувати, що у таких битвах витривалість стрімко падає і вдарити стає дуже важко. І марно намагатися битися в такому темпі, без відпочинку, з постійним напливом нових ворогів.

Мейлон теж розплющила очі.

«Це дивовижний скульптор!»

Якщо всі інші лежали і заздрили, вона не могла поворухнутися від здивування. Який скульптор може так битися?

Її здивування почалося з моменту, коли Від покликав лицаря смерті. Вона знала, що він не чарівник, тоді йому якось вдалося отримати неймовірно цінний у грі предмет. Він також вів

ефективний бій і використовував багато різних прийомів, про які вона, як репортерка, ніколи не чула!

Загалом, було чим дивуватися.

– Добре.

– І він справді засвоїв ваше вчення, наставнику.

Ґомчі та Ґомчі² спокійно спостерігали за кожним рухом Віда. Вони вперше побачили його у справжньому бою.

– Трохи відрізняється від реального життя, але все ж його реакція більш, ніж чудова.

– Однак мечник не тільки реагує на навколишнє середовище, але і підлаштовується під будь-яку ситуацію, що нав'язує йому бій.

– Лі Хьон чудово знає все це. Без базового розуміння цього рівня не можливо досягнути. Хоча у нього ще є зайві рухи, уся битва в цілому проходить добре. Кілька років тренувань і буде важко уявити когось сильнішого за нього.

Насправді Ґомчі давно прийшли до тями.

Чудові воїни, що навмисне напилися... Все це було задумано наставником. Він хотів знати, як Від б'ється у Королівській Дорозі. Побачити його у справжньому бою на мечах. Щоб все було справедливо.

Ан Хьондо був задоволений.

Якби Лі Хьон відмовився битися або запанікував, він би був дуже розчарованим. Якщо ти йдеш шляхом меча, то повинен іти вперед, незважаючи ні на які перешкоди.

Королівська Дорога – всього лише гра у віртуальній реальності, але навіть так, внутрішні якості гравців важливі. Покладаючись лише на бойові навички, без мужності, відважності та наполегливості – не можливо досягнути високих результатів навіть з найкращою зброєю у грі.

Деякі люди, побачивши останні спроби Віда вистояти у важкій битві, не могли більше стримуватися. Ґомчі³, Ґомчі⁴ і Ґомчі⁵ підскочили і кинулися на допомогу Віду.

Всі інше теж почали підніматися.

– Вогняна куля!

– Смертельний постріл!

– Смертельний постріл!

Ромуна почала чаклувати, а Пейл і Мейлон майже одночасно випустили стріли у мисливиць.

– Святий Духу! Використай свою силу, щоб врятувати тих, хто постраждав! Одушання! Нехай ваші тіла зміцняться. Рука Благословення!

Ірен відновила здоров'я Віда та наклала на всіх заклинання зміцнення.

І почалося справжнє полювання.

За той час, що Від не бачився з четвіркою друзів, вони сильно змінилися. Це вже не ті бідолашні новачки, що в паніці тікали від звичайного вовка.

Злагоджені атаки зустрічали кожен нову групу мисливців. Починалося зі стріл Мейлон і Пейла, а далі йшли вогняні заклинання Ромуни!

Після цих атак Сурка вступала в кулачний бій. Те, що робили Гомчі, очевидно і без слів. І все це за невтомної підтримки святої магії від Ірен.

– Ще більше йде!

– Ого, досвід так швидко зростає!

Потужні атаки Гомчі! Злагоджені дії Пейла, Ірен, Ромуни, Сурки і Мейлон! І Від з лицарем смерті!

Чи було щось здатне їх зупинити?

Розділ 4. Оцінки. Частина 1

Лі Хейон вийшла зі школи і пішла додому.

Якби вона сіла на автобус, то давно була вдома. Але їй доведеться за це заплатити. Її ощадливість була майже такою сильною, як у брата.

Вона сідала на автобус лише тоді, коли дуже поспішала. І навіть тоді прикидалася ученицею середніх класів. Для учнів середніх класів квиток коштував на 200 вон дешевше, ніж для старшокласників.

Іноді водії питали її:

– Школярко...

– Так?

– Ти ж носиш шкільну форму Дейна, чи не так?

– Я ношу уніформу старшої сестри.

– Уніформу сестри? Чому?

– Щоб зустрітися зі своїм хлопцем-старшокласником. Дядечку, у мене справді немає часу, давайте вже поїдемо. Добре?

Говорячи це, Лі Хейон зазвичай трохи згинала коліна, щоб здаватися нижчою, та робила милі ямочки на щоках. Вона навіть зблискувала очима.

Це спрацьовувало, тому що вона виглядає молодшою за свій вік.

– Гмм, якщо так, то сідай.

– Дякую, містере водій.

Після цього водії більше не ставили питань і вона з усмішкою сідала на місце.

«Бути дівчиною приносить багато переваг».

Проте дівчата також зважали на купу речей, на які чоловіки не звертали уваги. Як от спідня білизна і косметика.

Лі Хейон мала природний талант у таких справах. Вона отримувала всі ці речі як подарунки від хлопців. Вона давала їм поради, як поводитися з дівчатами, або знайомила зі своїми милими подружками, і у відповідь отримувала подарунки.

Завдяки цьому Лі Хейон змогла заощадити гроші, які виділялися їй на кожен день, та поклала їх на особистий банківський рахунок. Вона не дарма була сестрою Лі Хьона.

«Воно має прийти сьогодні».

Вона поквапилися додому і перевірила поштову скриньку. Свідоцтво про закінчення середньої школи, яке вона чекала кілька днів, нарешті прийшло. Там результати екзаменів старшого брата.

– Нарешті, воно тут.

Можливо, вона могла перевірити результати в інтернеті, але вона чекала на надруковані результати.

[Корейська: 75

Соціальна наука: 90

Математика: 65

Наука: 55

Англійська: 65

Етика: 40

Загалом: 390

Середній результат: 65]

Загальна сума вище 360 і жодна оцінка не нижче 40 – це успіх.

«Тепер брат закінчив середню школу».

Лі Хейон витирала сльози і усміхалася. Важке почуття, яке вона відчувала весь цей час, зникло. Кожного разу, коли вона йшла до школи, їй було шкода Лі Хьона. Вона знала як він заробляє грошу. Багато разів вона мало не плакала, коли їла їжу, зароблену і приготовану старшим братом.

Вона згорнула лист і зайшла до будинку.

Стан бабусі поліпшився, але вона ще не одужала, тому досі була в лікарні. Тому вони з братом жили самі.

Лі Хьон досі був у капсулі. Це тому, що вона сьогодні повернулася раніше, ніж зазвичай.

«Що ж, гадаю візьмуся за прибирання».

Лі Хейон начисто вимела будинок, витерла пил і помила посуд.

«Тарілки зі сніданку досі тут. Якщо подумати, брат почав ходити до доджангу і знову повертається втомленим, як і тоді».

Тоді, коли Лі Хьон готувався до Королівської Дороги!

Майже рік брат жив як одержимий. Він знайшов і проштудіював всі праці про віртуальну реальність і зібрав якомога більше інформації про Королівську Дорогу. Одночасно з цим тренуючи своє тіло і навчаючись битися.

Йому дійсно не вистачало 24 годин на добу.

Її брат спав по 3-4 години на день, але все ж знаходив час приготувати їжу для сім'ї.

Коли він тільки почав ходити до доджангу, вона була страшенно засмучена. Його руки були покриті пухирями та синцями. Він повертався виснаженим і одразу ж засинав, як мертвий.

Лише ці спогади пригнічували Лі Хейон.

У такі моменти вона намагалася відволіктися на роботу.

«Тепер я маю присвятити весь час навчанню».

Щоб вступити до університету «Корея».

Спочатку вона не хотіла йти в цей університет. Адже мова йшла не про навчання у найпрестижнішому виші, а про те, щоб здобути необхідні знання. Принаймні це стосувалося професії дизайнера інтер'єру, яку вона хотіла отримати.

Але Лі Хьон хоче, щоб вона навчалася в університеті «Корея». І заради свого брата, який стільки пожертвував задля неї, вона принаймні повинна старанно вчитися. Її мета – отримати повну 4-річну стипендію!

Але це не єдина її мета. Після закінчення школи та отримання стипендії вона планує почати заробляти як приватний репетитор.

– Бабусю, свідоцтво брата прийшло!

Того дня Лі Хейон не стримала своєї радості та побігла до лікарні, щоб розповісти бабусі про це.

– Справді? То він пройшов?

Обличчя бабусі було втомлене, але радісне.

– Так! Пройшов! Поглянь на його оцінки. Крім етики, всі оцінки високі.

– Це добре. Головне, що у нього розумна голова.

Хоча дехто міг би витлумачити це як «голова у нього розумна, але як людина він невдаха». Проте сім'я Лі Хьона добре знала, крізь що йому довелося пройти за останні 10 років, тому вони ні на хвилину не сумнівалися в його людських якостях.

Бабуся продовжувала дивитися на оцінки.

– Він справді це зробив. Перш ніж я померла...

– Хах? Про що ти говориш, бабусю? Наше щасливе життя лише почалося.

Лі Хейон заспокійливо взяла бабусю за руку.

Щоранку Лі Хьон ходив до доджангу.

Двома його основними ранковими заняттями були: тренування тіла та вивчення фехтування в Ан Хьондо.

– Проходь.

– Вітаємо зі складанням екзаменів!

Коли Лі Хьон увійшов до доджангу Ан Хьондо, його чекали інструктори і майже всі учні.

Вони були готові святкувати закінчення Лі Хьоном середньої школи.

– То у нього тепер є атестат середньої школи, га?

– Я теж старанно вчився у школі, але...

Ан Хьондо здивувався заздрості інструкторів.

– Що з вами усіма? Хіба ж ви не ходили до старших класів?

– Ні, ми пішли раніше, щоб більше тренуватися з мечем.

Інструктори жили лише для тренувань з мечем.

Ан Хьондо кивнув.

– То ось чому ви такі прості.

– Це...

Вони дуже поважали свого наставника, але його останні слова завдали їм болю.

«Принаймні ми закінчили середню школу».

«Ви ж самі навіть до початкових класів не ходили...»

Проте Ан Хьондо мав ступінь доктора. Провідні університети світу присудили йому ступінь почесного доктора на знак визнання його майстерності в фехтуванні. Але насправді він ходив тільки в дитячий садок!

Там маленький Ан Хьондо побив багатьох інших вихованців, за що його часто карали.

«У день, коли його прийняли до початкової школи, він побив сусідніх хуліганів дерев'яним мечем...»

«Здається, вони провели у лікарні 16 тижнів? А семирічного, хто їх і відгамселив, взяли під варту».

«Тож він так і не пішов до початкової школи...»

Інструктори знали про це, але мовчали.

Ан Хьондо слідував шляху меча з дитинства. Минали дні, але гідних супротивників не з'являлося, тому йому доводилося витрачати час на медитацію або гру в Го, проте навіть без

супротивника наставник постійно вдосконалював свій розум і тіло в численних щоденних тренуваннях.

Королівська Дорога повертала Ан Хьондо в дитинство. Він міг битися з сильними супротивниками, з монстрами високого рівня. До нього повернулося давно забуте відчуття живого, постійного вдосконалення.

Здавалося, що його дитяча мрія нарешті почала збуватися...

– Кхем... Наставнику... – трохи вагаючись, Лі Хьон запитав: – Сьогодні моя сестра хоче подивитися на наше тренування. Ви не проти?

– Он як? Звичайно, вона вітається тут...

Ан Хьондо дав свій дозвіл, не замислюючись. Більшість учнів – професійні фехтувальники. Звичайно, також заохочувалося залучення талановитих людей з різних місць. Але широкий загальний або молоді практикуючі володіння мечем також іноді тренувалися в доджангу.

– Добре, починаємо тренування. Шикуйсь!

Після короткого святкування всі практикуючі та інструктори, в тому числі Чун Ільхун, зайняли свої місця.

– Сьогодні ми почнемо з години базових тренувань, а потім проведемо спаринг.

– Так!

Звичайна ранкова буденність. Учні стрімкими та точними рухами розмахували мечами.

– Тоді я піду по сестру, наставнику.

– Гарзд.

Лі Хьон вийшов з доджангу і попрямував до шкільних воріт. У них не було мобільних телефонів, тому вони призначили зустріч на певний час.

– Брате!

Оскільки була неділя, у Лі Хейон не було уроків, тож вона чекала біля воріт у повсякденному одязі. Її спідниця ледве прикривала коліна, а коротке волосся гойдалося від вітру.

З неї прийшли друзі.

– Привіт усім.

– Привіт. Ти добре показав себе на фестивалі.

Це були подружки Лі Хейон!

Лі Хьон відповів, знизавши плечима:

– Е... ага.

– Що ж, ходімо. Вперед, брате.

Лі Хьон кивнув на знак згоди і повів їх до доджангу. У мить, коли за ними зачинилися двері, всі практикуючі всередині бурхливо відреагували.

– О, дівчата!

– Школярки!

– Ого, старшокласниці прийшли в таке місце...

– Вони гарненькі.

Сталося несподіване, до чоловічого барлогу прийшли дівчата. Усі практикуючі раптом почали діяти старанніше. Значно зросла сила і швидкість їхніх ударів.

Сьогодні тренування було дуже важким.

Лі Хьон вийшов з доджангу і, оскільки він не хотів витратити гроші на автобус, то вирішив бігти всю дорогу додому.

Біг – ще один хороший спосіб підтримувати хорошу фізичну форму.

«Я закінчив середню школу...»

Лі Хьон біг з усмішкою на обличчі. Можливо, він не міг відвідувати середню школу належним чином, але тепер може з гордістю сказати, що закінчив її.

Розділ 4. Оцінки. Частина 2

«Бабуся буде дуже щаслива. І Хейон...»

Відтоді як померли їхні батьки, Лі Хьон найбільше переживав за свою сестру. У дитинстві вона була дуже сором'язливою і боязкою. Їхні складні сімейні обставини змусили її стати жорсткішою.

«Я не зможу завжди замінити їй батьків. Можливо, ще кілька років...»

Найбільша мрія Лі Хьона це, щоб його сестра зустріла гідного чоловіка і вийшла за нього заміж!

На весільній церемонії він займе місце батька і приведе наречену до нареченого.

З раннього дитинства він був знайомий з роллю батька і звик піклуватися про свою сестричку.

І в мить, коли наречений візьме наречену за руку, Лі Хьон стане вільним.

Він насправді ніколи не думав про те, що буде потім. Кожен день йому доводилося долати багато труднощів, щоб заробити хоч трохи грошей. У нього не було часу думати про таке далеке майбутнє.

Тому тільки тоді, коли його сестра закінчить університет і вийде заміж, він зможе розслабитися і почати жити для себе.

«Однак...»

Лі Хьон гірко засміявся.

Хейон повинна зустріти дійсно хорошого хлопця.

З її нинішніми оцінками вона може легко вступити до університету «Корея» та отримати хорошу роботу після закінчення. Це, у поєднанні з її гарною зовнішністю, дозволить його сестрі зустрітися з найкращими чоловіками.

Але якщо на весіллі її вестиме брат, що заледве закінчив середню школу, це може її збентежити.

«Мені так соромно, що я неосвічений...»

Лі Хьон почав хвилюватися, що його низький рівень освіти може стати недоліком для сестри та заважатиме їй жити.

Потім він побачив реабілітаційний центр Велике Суспільство!

Він саме проходив повз нього дорогою додому. Окрім величного вигляду, центр усередині наповнений найсучаснішим обладнанням.

«Одного разу мене тестували там. І якщо мені вдасться стати там лікарем, сестра пишатиметься мною».

Останні кілька днів не були такими вже й легкими для доктора Ча Инхі.

Вона використовувала сотні різних процедур, намагаючись повернути Чон Союн до нормального стану. І Королівська Дорога була останнім її засобом.

Відомо, що ігри віртуальної реальності забезпечують емоційну стабільність. Вони знімають стрес, дозволяючи задовольнити нездійснені в реальності бажання. Подорож між реальністю та віртуальністю допомагає притлумити хворобливі відчуття.

Ча Инхі сподівалася, що це допоможе витягнути Союн з її ментальної закритості.

Щодня, відколи Союн почала грати, Ча Инхі дивилася її ігрові записи, щоб мати змогу перевірити її психологічний стан, це краще за будь-який тест, тому що у грі Чон Союн повинна постійно приймати рішення сама та взаємодіяти з оточенням.

Усі дії Союн у Королівській Дорозі записувалися капсулою. Це приватна інформація, але оскільки Ча Инхі лікар Союн – вона мала до неї доступ.

Перші записи полювання Союн були обнадійливими.

«Так вона швидко одужає!»

Початкова тенденція була позитивною.

І це попри те, що вона ніколи не сміялася і ні з ким не говорила, та загалом була дуже замкнутою. Вона почала полювати, а бажання полювати це прояв жадібності.

Ча Инхі думала, що бажання Союн стати сильнішою та отримати кращі предмети зробить її більш живою. Що така людська поведінка, безумовно, позитивно вплине на лікування.

Але з часом її очікування розвіялися.

Союн просто полювала. Вона йшла в місця, де монстри збиралися великими групами і боролася з ними. Білася запекло, на смерть, як берсерк.

Та вона все одно ні з ким не говорила у Королівській Дорозі.

«Але хіба не було позитивних змін?»

У Серабурзі вона познайомилася з інструктором тренувальної зали. Вони не були дуже близькими, але це все одно був величезний прорив. Вони разом їли і Союн слухала його балачки.

«Трішки, але вона реагує...»

Полювання на чудовиськ також хороший знак. Замкнуті люди зазвичай робляться потайливими і підозрілими. Іноді вони навіть починають поводитися як діти з комплексом переваги. На щастя, Союн не перебуває на такому рівні.

Коли люди терплять сильний біль, після вони часто починають відчувати сум або страх. Щоб вилікувати наслідки цього стану – боротьба є чудовими ліками.

«Ех, до повного одужання ще далеко».

Ча Инхі важко зітхнула.

Покинувши Серабург, Чон Союн вирушила на південь, де продовжила нескінченне полювання.

«Як довго ти залишатимешся в такому стані?»

Чон Союн для неї не просто пацієнтка, вона швидше молодша сестра, бо вони знали одна одну з дитинства. Їхні батьки були друзями, тож вони часто зустрічалися, маленька Союн завжди називала Ча Инхі старшою сестрою та ходила за нею хвостиком.

Та тепер вона більше не сміялася і не говорила. І Ча Инхі робила все можливе, щоб повернути її до нормального, життєрадісного стану.

Деякі частини записів здивували її.

«Чому в селі Баран стоїть статуя Союн?»

Здалося, Союн цього не помітила, але сільська статуя богині-хранительки з ніжкою усмішкою базувалася на її приголомшливому образі!

Для обличчя статуї Фреї точно використали лице Союн.

Від краси цієї усмішки у Ча Инхі запаморочилася голова.

Союн продовжувала полювати, просуваючись углиб південної частини королівства Розенхайм. Дедалі більше людей прибувало до південного регіону королівства і, щоб уникнути їх, їй довелося потроху просуватися все далі і далі.

Полюючи на таких монстрів, як темні гулі та криваві ворони.

Проте колись низька кількість гравців у південному регіоні постійно зростала. Користувачі ще навіть не навідалися у підземелля та мисливські угіддя, якими користувалася Союн, але це вже почало її турбувати.

«Я більше не можу тут залишатися...»

Союн вирішила залишити південь королівства Розенхайм.

Спочатку вона почала грати у центрі континенту, повільно просуваючись на південь до королівства Розенхайм, але зайшовши так далеко на південь, вона зрозуміла, що попереду немає вільних земель.

«На схід... Де немає гравців...»

Союн вирішила піти в Землі Відчаю.

Зведення піраміди стало гарячою новиною Королівської Дороги. Найбільше чуток поширювали люди, які безпосередньо причетні до будівництва.

Піраміда практично миттєво з'явилася на вебсайтах. А потім різні ЗМІ послали до Віда кілька журналістських команд. Вони хотіла зафіксувати всі етапи будівництва, від початкової концепції до кінцевого результату.

Звичайно, репортаж про піраміду можна було вмістити в невелику статтю, але журналісти хотіли детально висвітлити піраміду, створену лише зусиллями гравців. Показати почуття користувачів, їхню наполегливу працю, що зробила можливою зведення піраміди. І вони мали зробити це від початку до кінця, з моменту появи завдання, адже так пишеться велика історія!

Піраміда, побудована наполегливою працею тисяч гравців!

Телепродюсери вже думали про створення шоу, де відомі актори і шоумени зводили би свою піраміду. Вони гадали, що глядачам буде цікаво: чи зможе хтось інший виконати таке, на перший погляд, неможливе завдання.

– Ми заплатимо вам мільйон вон.

– Якщо ви погодитеся працювати з нами, ми заплатимо два мільйони!

Кожного дня Віду надходили такі пропозиція, але він відхиляв їх. Проте одно разу йому надійшла пропозиція дуже відмінна від інших. Міністерство освіти Кореї вирішило запустити рекламну кампанію підручників і захотіло використати там піраміду.

І запропонувало сім мільйонів вон!

Від погодився.

З кожним днем полювання в Ущелині Мисливиць поживлялося.

Хоча у групі не було обов'язкових воїнів чи паладинів, високий рівень співпраці між членами дозволяв їм швидко знищувати амазонок і отримувати багато очок досвіду. За останні кілька днів Від отримав сім рівнів і досягнув 266 рівня.

Битися разом з Гомчі було неймовірно приємно. Він би продовжував полювати з ними, але будівництво наближалось до завершення, тож йому необхідно бути там.

У мить, коли останній камінь став на місце, Від отримав повідомлення.

Дінь!

[Ви завершили будівництво для великого короля Теодаррена.

Відчуваючи наближення смерті, король вирішив звести для себе величну гробницю і обрав для цього найвідомішого скульптора континенту. І ось гробниця готова.

Отримайте нагороду від короля Теодаррена.

Але покваптеся зробити це до його смерті.]

– Вона закінчена!

– Ура!

Численні гравці навколо піраміди радісно кричали.

Уперше стільки людей зібралось у такому глухому королівстві. Кожен гравець добув або доставив принаймні 1-2 кам'яні блоки і вклав свою часточку поту та зусиль у зведення гробниці.

Від попрямував до королівського палацу.

Гробниця завершена, залишилося тільки доповісти королю і отримати нагороду.

Король зустрів його у тронній залі, як і минуло разу. Він виглядав ще старішим, а прогрес його хвороби був очевидним.

Дотримуючись етикету, Від став на коліно перед королем.

– Ваша величносте... – почав він говорити, але його негайно перебив король.

– Встань! Такий відомий майстер заслуговує на більшу повагу. До того ж, весь цей етикет змушує мене почуватися некомфортно.

– Ні, ваша величносте.

Від не мав наміру підніматися, але король віддав наказ лицарям, і вони все одно підняли його на ноги. Він помітив, що ставлення короля до нього сильно змінилося з часу їхньої останньої зустрічі.

– Щиро вдячний. Завдяки тобі я нарешті маю місце для останнього спочинку. Ти – великий скульптор. І мені дуже цікаво, про що ти думав, коли будував гробницю.

– Я думав про всі ті труднощі, які довелося зазнати вашій величності протягом життя.

– Так... Я переміг багато ворогів, щоб захистити моє королівство. І тепер, після своєї смерті, я потраплю у глибини пекла, де буду вічно страждати.

– Це не так, ваша величносте. Ваше життя промайнуло як феєрверк. Той, хто не злякається полум'я і спробує спіймати його, може обпектися. Але ви горіли самі, щоб освітити все навколо. Ваш яскравий вогонь зігрівав і оберігав Розенхайм довгі роки. І тепер ви зможете відпочити у зручному місці та спостерігати, як процвітає ваше королівство.

Король був вельми задоволений цими словами.

– Я анітрохи не шкодую, що довірив це завдання скульптору, чиє ім'я згадували так багато. Ти підготував для мене дивовижне місце для спочинку, воно набагато ліпше, ніж я очікував від тебе. Тож зараз отримай обіцяну винагороду.

[Ви успішно виконали квест.

Слава зросла на 690.

Ви отримали 2930 очок репутації у королівстві Розенхайм.

Рівень зріс.

Рівень зріс.

Рівень зріс.

Рівень зріс.

Рівень зріс.]

П'ять рівнів і 2930 очок репутації у королівстві!

Король продовжив говорити:

– Всі інші, хто допомагав у будівництві гробниці, отримають відповідні винагороди. Ти чудово послужив королівській родині, ми хочемо винагородити тебе. Чого бажаєш?

Захопливий момент, про який Від так багато мріяв, настав.

«2930 очок... я можу отримати рідкісний або унікальний предмет з королівської скарбниці».

Меч Агати чудовий предмет у багатьох аспектах. Він збільшує показник віри, прискорює відновлення здоров'я та навіть дозволяє використовувати благословення п'ять разів на день. Та все одно меч, викуваний орденем Фреї, мав низький показник атаки.

Від хотів меч!

Найкращий із можливих.

Однак йому потрібно подумати про виконання завдань, які у нього є...

«Навіть найкращий у світі меч не допоможе мені у Землях Відчаю».

Від прийняв рішення і сказав:

– Ваша величносте, я отримав завдання від ордену Фреї. Незабаром мені доведеться виступити проти некромантів, що поклоняються демону Вельзевулу. Орден довідався, що щось лихе готується у Землях Відчаю і моє завдання впоратися з цим до того, як некроманти зберуть потрібну кількість сил. Однак, на мій жаль, у мене недостатньо людей, щоб виконати таке важливе завдання. Тому я прошу допомоги відважних воїнів Розенхайма.

Розділ 4. Оцінки. Частина 3

Король уважно вислухав Віда і з серйозним виглядом похитав головою.

– Землі Відчаю... Я чув, що там живуть біженці, яких загнали туди в епоху чвар і війни з темними ельфами. За час свого правління я двічі відправляв свої війська на ті ворожі землі, але жодна людина не повернулася. З цієї причини я звелів побудувати високий і товстий мур, щоб не дати злу з того місця вдертися на мої землі.

– Он воно як...

Лише тепер Від почав розуміти, що те місце навіть небезпечніше за провінцію Мората!

Але це не причина здаватися. Квест – це пригода. І поки його досвід не доведе, що ця місія нездійснена, ніщо не завадить йому спробувати. Як часто кажуть: ліпше шкодувати про те, що зробив, ніж шкодувати про те, що нічого не зробив.

Поки Від блукав у думках, Теодаррен тихо продовжив:

– У такому небезпечному місці, місці, де панує беззаконня, тобі знадобляться вірні люди. Я дам тобі солдатів. Але прошу тебе, щоб ти ставився до них з повагою і не дозволяв їм даремно померти.

Йому доведеться витрати очки репутації на солдатів. Це рішення мало не довело Віда до сліз.

«У будь-якому випадку, йти туди лише зі священниками і сподіватися на диво було б самогубством. Виконання квесту важливіше за будь-які унікальні предмети...»

Проте навіть після прийняття такого рішення він не міг не спробувати отримати щось цінне.

– Я так ціную спогади про королівство Розенхайм, що хотів би мати якусь згадку про нього. Якщо ваша величність не проти, для цього ідеально підійде меч.

Правильні слова у правильний час.

Король кивнув і наказав одному зі своїх радників провести скульптора на тренувальний майданчик.

По дорозі Від вигадував тисячі приводів, щоб взяти зі зброярні найкращу зброю. Він згадав своє полювання у Лігві Літвар і завдання у провінції Мората. Йому довелося стільки витерпіти, щоб нарешті потрапити сюди і здобути можливість отримати щось дійсно цінне.

Пройти через усі оці страждання і витратити очки на солдатів?

Ніколи! Віду слід узяти собі хоч щось цінне.

Радник привів його на тренувальний майданчик, де відточували уміння численні воїни.

– За наказам короля тобі дозволено обрати лицарів і солдатів для допомоги у твоїй місії на Землях Відчаю. Вибери їх сам.

Лицарі Розенхайма були одягнені у блискучі сріблясті обладунки. Їхні коні були дуже чисті та виглядали добре доглянутими.

[Будь ласка, оберіть воїнів, використовуючи очки репутації.]

Після появи вікна на грудях лицарів почали з'являтися числа.

«Схоже, це скільки вони вартують очок репутації».

Кожен доступний лицар чи солдат мав ціну. Йому потрібно ретельно вибирати, витрачаючи очки тільки на необхідних воїнів.

Спочатку Від уважно роздивився всіх лицарів.

Вони були зібрані в кілька груп. Багряні лицарі – відомі своєю силою, білі лицарі – відомі магією, і королівські лицарі, які служать особисто королю. Останні мали 280 рівні.

Недовго думаючи, Від зупинив свій вибір на них. Особисті лицарі короля були найкращими бійцями королівства.

«У таких небезпечних землях мені знадобиться хороша підтримка...»

Від підійшов ближче і побачив числа на їхніх грудях. Вони починалися з 30 і досягали 100 очок за людину.

Система очок репутації була однією з причин зменшення тиранії гільдій у Королівській Дорозі. З нею навіть сольні гравці та невеликі групи могли виконувати квести та накопичувати очки репутації королівства та інших сил Королівської Дороги. І якщо їм знадобиться допомога, наприклад, для виконання завдання, їм не доведеться шукати гільдію і благати про поміч. Вони могли найняти армію в якогось короля чи аристократа.

Йдучи по тренувальному майданчику, Від дійшов до кутка, де була звалена велика кількість різноманітної броні та зброї. Мечі, списи, сокири, луки, палиці та булави – їх надто багато, щоб перераховувати все.

Одних лише мечів було більше сотні. І, звичайно, кожен предмет мав над собою ціну в очках репутації.

Старі й іржаві коштували дешево, всього 2-3 очки. Але хороші були набагато дорожні, 1500-2000 очок.

Отже, якщо він набере багато солдатів, то отримає погану зброю, а якщо візьме чудову зброю, то матиме мало солдатів. Перед Відом постав важкий вибір.

«Я так тяжко працював, щоб отримати ці очки... Я просто не можу витрати їх усі на солдатів».

Якщо НІП загине у бою, то зникне назавжди. Але навіть якщо жоден з них не загине під час завдання, Від все одно повинен повернути їх усіх назад. Проте зброя залишиться з ним навіть після того, як він завершить квест. Її навіть можна буде продати за реальні гроші.

Після довгих роздумів, Від вирішив обрати 10 королівських лицарів. Обираючи їх, він одразу давав їм нові імена.

51, 53, 55, 56, 58, 59, 60, 98, 99, 100!

Звичайно, Від запам'ятає обличчя й імена лицарів, на яких він витратив важко зароблені очки репутації.

– Здається, король високо вас цінує, тому я підкорюся.

– Мені це не подобається, але я не можу піти проти наказу короля, тому слідуватиму за тобою.

Лицарі не приховували свого невдоволення. Прямі, грубі та несхвальні слова були спрямовані на Віда, але він проігнорував їх і пішов вибирати зброю та звичайних солдатів.

«Я повинен вибрати найкращу зброю, яку можу, а потім витратити решту очок репутації на піхоту. Я не можу дозволити собі опустити показник очок так низько, щоб не мати змоги обрати бажаний меч».

Спочатку він оглянув вишукані мечі, вкриті орнаментом. Проте нічого з них йому не сподобалося.

«Марні речі. Радше витвір мистецтва, ніж зброя».

На жаль, йому не дозволено перевіряти характеристику зброї при виборі, тому він змушений покладатися на свою інтуїцію і досвід.

Добре, що у вільному місті Сомрен він мав змогу досконально вивчити зброю і навчитися оцінювати її вартість за зовнішнім виглядом. Допоміг і його досвід коваля.

Від намагався знайти меч, що містить найбільшу кількість мітрилу. І коли знайшов один, то взяв його з невеликим сумнівом.

– Розпізнати!

[Меч Крижаного Лоту

Міцність: 150/150

Атака: 68-75

Цей меч належав Лоту з королівства Ніффлехейм, лідеру найманців з північної частини континенту. У ньому міститься сила льоду.

Вимоги:

Сила: 600;

Рівень: 250.

Ефекти:

Сила +50;

Спритність +10;

Лідерство +20%

Додаткова атака морозом +30;

Кожна атака сповільнює супротивника.

Якщо ви оберете професію найманця, то відразу отримаєте срібний статус.]

– Доволі непогано.

Від витратив 1700 очок репутації на меч і був задоволений ним. Хоча його ефекти були гіршими, ніж у меча Агати, проте шкода від атаки була набагато більшою. А якщо взяти до уваги бонус від заточування, то цей меч найкращий з тих, що він коли-небудь мав.

Взявши меч, у нього залишилося 541 очко репутації, які він планував витратити на найм солдатів. Від продовжив йти по тренувальному майданчику і, на свій подив, помітив знайомі обличчя.

– Капітане!

Бекер, Хосрам, Бурен і Дейл. Солдати з його рейду до Лігва Літвар. Старі друзі.

– Ви теж тут?

– Так, землі навколо столиці почали заповнювати монстри і нас відкликали назад для патрулювання і полювання на чудовиськ.

Четверо солдатів давно стали капітанами і керували власними загонами по сотні осіб.

– Ми знали, що ти колись повернешся.

– Ага, ми дуже раді знову тебе бачити, капітане!

Бурен і Дейл не могли стримати своєї радості. Під час полювання у Лігві Літвар вони дуже зблизилися з Відом і були щиро раді зустрічі з ним.

Від уважав себе щасливчиком.

У майбутній місії йому як ніколи потрібні надійні солдати!

– Я беру вас із собою. Ходімо, у нас багато роботи.

Обравши Бурена та інших з їхніми 400 солдатами, у Віда залишилося тільки 3 очки репутації.

Радник уважно роздивився всіх обраних воїнів і сказав:

– Бажано, щоб ти повернув усіх лицарів і солдатів цілими.

Від вирішив не відповідати. Як би жорстоко це не звучало, але він обрав їх для битви. Попереду чекало багато боїв з небезпечними ворогами і Від вірив, що втрат не уникнути.

Звичайно, він не мав наміру дозволити своїм тяжко заробленим солдатам легко загинути, але і не збирався тримати їх позаду.

Однак радник продовжив:

– Якщо ти збережеш їхні життя, королівська родина знову визнає твої заслуги. А якщо повернеш їх сильнішими та досвідченішими, король та інші аристократи будуть дуже задоволені.

Слова радника можна розцінити як обіцянку повернути всі очки репутації, витрачені на солдатів, які повернуть цілими, а також збільшити кількість очок за кожного солдата, що підніме свій рівень у майбутніх боях.

«Якби я знав, що таке буде, то вибрав би набагато більше солдатів...»

У самому кінці серед воїнів Від помітив Дорка, інструктора із тренувальної зали. Не так давно він отримав підвищення і тепер тренував лицарів у палаці. Також тут Мібал, лицар, якого Від супроводжував до Лігва Літвар. Однак йому не вистачало очок на жодного з них. До того ж кожен із них коштував дорожче будь-якого іншого лицаря.

«Шкода. Ну, сподіваюся, я матиму ще нагоду...»

Від закінчив свої справи у палаці та попрямував до ордену Фреї у супроводі солдатів, яких він найняв.

Біля входу на нього вже чекали найвищі чини церкви.

– Ви готові до відправлення?

– Так. – Різко відповів Від.

За його спиною стояли лицарі, Бурен, Бекер, Хосрам і Дейл, а також чотири сотні простих солдатів. Усі були трохи напружені, бо не очікували, що їм довірять таку важливу місію.

Навіть королівські лицарі рідко брали участь у завданнях такої високої складності.

Ієрарх сказав:

– Обіцяні 50 священників уже чекають біля порталу.

– Ми покажемо дорогу.

Священники ордену Фреї. Від привітався з ними і уважно оглянув. Багато бородатих чоловіків у мантиях, але, на його великий подив, священниць було набагато більше. І всі вони були яскравими красунями.

Солдати дивилися на них широко розплющеними очима.

– Ого!

– Тепер я почуваюся більш заохоченим, капітане!

Від одного погляду на священниць бойовий дух Бекера та інших бійців злетів до неба.

Від ступив у портал на чолі великої армії. Однак він міг командувати лише 50 священниками Фреї. Королівські лицарі, Бурен, Бекер та інші будуть самостійно оцінювати ситуацію та приймати власні рішення.

– Фрея благословляє вас!

Ієрарх та інші прочитали молитву, і портал почав світитися.

Коли сяйво зникло, Від та інші були вже далеко від Розенхайма.

Піраміда швидко стала одним з найбільш відвідуваних місць королівства Розенхайм. Щодня сюди приходило понад 40 тисяч людей.

Звичайно, більшість з них приходила не для того, щоб подивитися на витвори мистецтва, а щоб отримати баф від статуї Сфінкса.

– Ого! Чудово.

– Правда. Це божевілля, будувати тут піраміду...

– Я бачив фільм про будівництво. Це було реально круто, я прийшов сюди тільки через це.

Але на подив тих, хто потрапив сюди вперше, крім знаменитої статуї Сфінкса, вони виявили тут й інші скульптури: газелі, кенгуру, олені, кролики та інших чудовиськ низького рівня із сумними виразами на писках.

Дивлячись на ці скульптури, багато гравців відчували почуття провини, бо на початку вони винищили величезну кількість цих нешкідливих трав'яних тварин.

Тому не дивно, що після прочитання вигравіюваних слів, руки тягнулися до кишень.

[За погляд на статую заплатіть стільки, скільки вам підкаже серце.]

Всі гроші підуть на благодійність!

Ми використаємо їх для допомоги тим, хто цього потребує.]

Кожен відвідувач залишав мідну або срібну монету.

Розділ 5. Село Вигнанців. Частина 1

Як і завжди, сьогодні Лі Хьон прокинувся рано і зайнявся звичними справами.

Спочатку він зайшов на вебсайт Об'єднання темних гравців та почав читати останні повідомлення.

Як і казав Чхве Джунхун, на сайті багато інформації про квести, підземелля, ремісничі навички та навіть торгові маршрути. І, звісно, оскільки це сайт для темних геймерів, більшість інформації стосувалася предметів. Лі Хьон мав рівень доступу «С» і міг переглядати доступну на ньому інформацію.

– І сьогодні нічого особливого.

Він шукав будь-які згадки про унікальні предмети! І, хоча Лі Хьон мав лише рівень доступу «С», іноді йому траплялися деякі цікаві шматочки інформації. Зазвичай їх приносили гравці з таким самим рівнем доступу, вони розповідали про свої пригоди, таємні квести і нагороди за них. Такі повідомлення швидко ставали популярними та потрапляли до розділів, до яких він не мав доступу.

Лі Хьон намагався відшукати їх до того, як таке відбувалося.

Щодня на сайті з'являлося близько 3-4 подібних повідомлень. І якщо уважно відстежувати, то їх можна прочитати до того, як їх перемістять.

Однак сьогодні він змарнував час.

«Нехай. У будь-якому разі, мої очки от-от закінчаться».

З облікового запису, яким користувався Лі Хьон, щодня списувалося кілька очок. Це відбувалося щоразу, коли він читав повідомлення. Таким чином Об'єднання темних гравців змушувало членів публікувати корисні повідомлення, щоб заробляти очки, які використовуються для перегляду іншої інформації.

Лі Хьон піднявся зі стільця і пішов до передпокою. Там він одягнув легку куртку, взяв кошик і вийшов з дому.

Щоранку після фізичних вправ і перегляду новин в інтернеті він ішов на ринок, щоб купити продукти по низькій ціні.

– Доброго ранку.

– О, хлопче, ти сьогодні рано. У мене сьогодні є свіжа риба-шабля. Я дешево продам її тобі.

– Спасибі.

Лі Хьон кожного дня приходив на цей ринок, тому природно, що всі продавці його добре знали.

«Прискіпливий виродок!»

«Цей проклятий жадібний пацан!»

Навіть при купівлі одної рибини, Лі Хьон дуже вимогливий. Він завжди питає, де вона спіймана, перевіряв наскільки вона свіжа, оглядав очі та рот. Він помічав кожну дрібницю, навіть спосіб зняття з гачка.

Продавці на ринку звикли до покупців, що не знають про те, наскільки риба свіжа. Проте Лі Хьон добре обізнаний у цьому питанні й не ніколи не соромився торгуватися. Він дуже добре знав усі ціни, тож спроба продати йому щось дорожче це найгірша помилка!

Лі Хьон також не шукав дешевих продуктів. Щоранку він готував для молодшої сестрички, тому купував лише найкраще з найкращого.

Така недобра слава дозволяла йому купувати найкращі продукти за розумними цінами без необхідності торгуватися.

Використавши найкращі інгредієнти, які він приніс з ринку, Лі Хьон приготував для сестри тушковану рибу-шаблю у соєвому соусі.

– Дякую, брате. Все було дуже смачно, як і завжди. Я пішла до школи!

– Добре, безпечної дороги.

Після того, як сестра пішла до школи, для Лі Хьоні настав момент присвятити час собі.

Лі Хейон наполегливо готувалася до вступних іспитів в університет Корея, збираючи всю доступну інформацію. Вона була здивована, дізнавшись з вебсайту університета, що є багато способів вступити до нього. Але один особливо привернув її увагу, той, що призначений для професійних гравців.

[Відеоігри стали важливою частиною нашого життя і культури, кількість людей, що регулярно грають в ігри, постійно зростає.

Після приходу в наше життя віртуальної реальності та появи революційної Королівської Дороги в нашому університеті відкрився факультет, присвячений відеоіграм. Тут ми вивчаємо всю історію індустрії відеоігор, від самого початку і до віртуальної реальності.

Умови для подання заявки:

Записи про винагороди, пов'язанні з відеоіграми;

Шкільний диплом.

Після перевірки наданої інформації з майбутнім абітурієнтом проведе співбесіду один з викладачів, який перевірить знання абітурієнта та прийме остаточне рішення.]

Віртуальна реальність давала людям можливість реалізувати свою мрію.

У ній люди не мали обмежень, і кожен міг сповна насолодитися пригодами.

Після виходу Королівської Дороги кількість туристичних агентств, а також кількість факультетів туризму і транспортування, пов'язаних з цією сферою, зменшилася. Але на їхньому місці з'явилися факультети, пов'язанні з відеоіграми.

Лі Хейон знала, що саме допомогло їхній родині вибратися зі злиднів. Гроші за продаж ігрового персонажа її брата.

– Хьон не має нагород, але в нього є запис про продаж ігрового персонажа, можливо, це підійде?

Хоча записи про продаж ігрових персонажів не були якимось видом ігрових нагород, вони все ж означали досягнення і могли слугувати вагомим аргументом.

Тим більше, що Лі Хьон чудово розбирався у цьому. За рік підготовки для Королівської Дороги старший брат вивчив всі доступні роботи про віртуальну реальність.

Він, мабуть, знав про віртуальну реальність більше, ніж будь-який студент ігрового факультету.

– Це може спрацювати.

Лі Хейон використала свої заощадження, щоб купити офіційні бланки для подачі заявки та сама їх заповнила від імені Лі Хьона!

Рівнини Відчаю.

На звичній мапі, створеній гравцями, величезна порожня ділянка розмістилася на схід від королівства Розенхайм і об'єднаного королівства Бриттон.

Про цей регіон небагато правдивої інформації. Кілька сміливців, які наважилися зайти в глиб цієї території, загинули за кілька днів під постійними атаками монстрів!

На мапах, що продаються в магазинах, про ці землі говорилося лише одне: Якщо ви шукаєте справжнього відчаю, ці землі для вас.

Дуже точний і повний опис такого небезпечного місця.

Від і НІПи, що відправилися з ним, опинилися у просторій печері, прихованій всередині одного з пагорбів. Вхід до неї майстерно замасковано великим каменем, тож його неможливо відшукати, не знаючи точного розташування.

– Аууууууу!

У той момент, коли Від з'явився, його зустріло жахливе вовче виття.

«Страшно...»

Потрапивши на невідому територію, важливо завжди бути обережним. Навіть НІПи це знають. Але Бурен і Бекер, здається, нехтували цим простим правилом.

– Якщо капітан з нами, нам ні про що хвилюватися!

– Ми віримо тобі, капітане!

– Ходімо подивимося, як ти знищиш усіх тих монстрів одним помахом меча!

– ...

Від зітхнув і віддав солдатам наказ:

– Залишайтеся тут. Приготуйте їжу, місце для відпочинку та організуйте охорону. Чекайте на моє повернення.

– Так! Ми зрозуміли.

На щастя для Віда, територія навколо порталу була безпечною. Заздалегідь спланувавши всі початкові кроки, він на місяць закупив провіанту для своєї невеликої армії.

Від якийсь час спостерігав, як його люди стають табором, після чого повільно покинув схованку, щоб розвідати околиці.

На дворі дув сильний пронизливий вітер.

Мало не впавши вниз кілька разів, Від піднявся на вершину пагорба, щоб добре роздивитися все. Навколо розлігся широкий степ, вкритий травою, що погойдувалася від вітру.

Землі Відчаю – така невідповідна назва для цього чарівного пейзажу із зелених хвиль.

– Красиво...

Травинки рухалися в унісон, наче виконували якийсь чудовий танок.

Від глянув убік.

На схід від пагорбу лежав гірський хребет. Не такий вже високий чи крутий, але дуже довгий.

– Гадаю, що на мапі саме ці гори називалися Юрокі?

Карта континенту Версаль невідомого автора. Відповідно до неї Рівнини Відчаю мали лише один гірський хребет – гори Юрокі.

Місце, населене численними гігантськими монстрами!

На вершині гірського хребта Від помітив високий кам'яний мур і форт. А в центрі форту виднівся дивний чорний храм.

«Ось воно...»

На такій відстані важко сказати напевно, але, схоже, що там була статуя Вельзевула. Мабуть, це був храм демона, зведений некромантами Барекена Демофа.

– Чві-і-ік!

Несподівано звідкись долинув дивний звук. Від одразу впав на землю і постарався бути якомога непомітнішим.

Вдалині з'явився орк у сталевих обладунках і з глефою в руках. Настрій Віда покращився після того, як він його побачив.

«Ну, це вже щось. Можливо, я зможу підвищити рівень моїх бійців, полюючи на орків перед штурмом храму демона. Трохи роботи, і завдання буде завершено в найкоротші терміни».

У його грудях почала зростати надія та впевненість.

«Я ніколи не відступлю. Не боятимуся противника. Вітаються навіть орки».

Десь у той час, коли Від досягнув 200 рівня, він зловив спрагло до скарбів орка. Той виглядав схожим на людину, велику, зелену, бридку людину з іклами.

– Яка приємна несподіванка, старий друже. – Проспівав Від і повільно пішов до своєї цілі.

Хвиля впевненості підштовхувала його хутенько вбити свого першого монстра на цих землях, щоб відзначити початок великого полювання та початку нападу на темний храм!

Шелесть!

Дерева та кущі на підніжжі гір затремтіли.

Від, який збирався атакувати, завмер на місці.

Гори Юорокі рухалися!

Між деревами йшла величезна армія орків!

Перед його очима марширувала більш ніж трьохтисячна орда орків.

І він навіть не знає чи це вся армія. І, можливо, ніколи не дізнається.

– ...

Від уклав меч у піхви та затамував подих.

«Вампірів принаймні не було так багато. Орків тут, як бліх на собаці».

Ба більше, орда орків ще і відлякувала страшніших чудовиськ.

Зрештою Віду довелося припасти до землі та зачекати, поки повз нього пройдуть орки. Лише тоді, коли гомін орди зник удалині, він наважився підвести голову.

Оскільки він вже оглянув гори Юорокі, цього разу Від подивився на захід. Із пагорба відкривався чудовий вид на околиці, тож йому вдалося побачити дещо цікаве. Стіну. А за нею якесь прикордонне людське поселення!

Від переконався, що навколо немає монстрів і попрямував до поселення.

[Ви першим відкрили Село Вигнанців.

Нагороди:

Слава зростає на 300;

Протягом тижня нагороди та кількість досвіду за виконання завдань із цього села подвоюються.]

Розділ 5. Село Вигнанців. Частина 2

Коли Від підійшов до воріт, перед ним з'явилося майже забуте повідомлення. Це сталося вперше після Могили Гнома у горах Барекен.

«Це означає, що я перший».

Ще жодному гравцеві не вдалося зайти так далеко в Землі Відчаю. Було багато користувачів, що нехтували власним життям заради дослідження нових територій, але Рівнини Відчаю надто великі, тому ця частина залишилася невідкритою.

Тут жили вигнанці з усього континенту Версаль. Майже всі вони були великими міцними хлопцями з численними шрамами по всьому тілу.

Якби Від до цього не знав їхнього походження, то припустив би, що вони варвари.

За стіною поселення, на свій подив, він знайшов близько 300 нашвидкуруч побудованих дерев'яних будинків.

– Чужинець.

– Уперше його бачу.

Всі жителі уникали незнайому людину. Але це анітрохи не зупинило Віда.

– Привіт усім.

– Здається, ти нічого не знаєш про наше село, незнайомцю. Ми живемо у дуже небезпечному місці, ми не можемо витратити час на пусті балачки, особливо з такими чужинцями, як ти.

– Приємно познайомитися.

– Я не довіряю стороннім.

Від знову і знову намагався почати розмову, але селяни просто йшли, ігноруючи його або навіть виявляючи ворожість.

– Ми не забули, хто вигнав наших предків. Навіщо ти сюди прийшов?

Ніхто не прийняв його у селі.

«Ймовірно, це село повністю відокремлене від решти континенту, і моя слава для них нічого не означає».

Однак Від не був би собою, якби легко здався.

Він вирішив використати свій звичний спосіб: розклав багаття посеред села і почав смажити кабана, якого заздалегідь приготував.

– Підходьте і скуштуйте м'ясо, воно таке смачне, що ви не зможете зупинитися. Це абсолютно безплатно, тож їжте скільки захочете! Також я можу вирізати для вас красиву скульптуру будь-якої тварини.

Від націлився на один із основних інстинктів – голод! Хто зможе проігнорувати таку смачну їжу, особливо коли вона безплатна?

Однак селяни досі ігнорували його зусилля, а дехто навіть розлютився.

– Ти знущаєшся з нас?

– Ми самі можемо готувати.

– Навіть голодуючи протягом десяти днів воїн не втратить гідності. Схоже, чужинці не розуміють таку просту річ.

– Ахахаха, скульптури... Кому вони взагалі потрібні?

Всі жителі села Вигнанців були великими воїнами.

Попри всі зусилля Віда, ніхто з них не підійшов до нього. Кілька з них, що зупинилися неподалік, всього лише спостерігали з відстані, перемовляючись та глузуючи з нього.

А Від продовжував смажити кабана, незважаючи на глузування та погрозливі погляди.

Ніколи раніше кулінарія і скульптурне мистецтво не підводили його. Всі, хто скуштували його страви, любили їх до нестями. І скульптури теж часто приносили хороші результати.

Якось він вирізав красивий букет для гравця на ім'я Волк, який планував зробити пропозицію коханій дівчині. Скульптурне мистецтво завжди приносило несподівану користь.

«У них немає почуття прекрасного... дикуни».

Ставлення селян анітрохи не засмутило Віда.

«Це не вперше, коли мене ігнорують. Я звик до такого...»

Він добре пам'ятав час, коли в дитинстві працював на заводі.

Коли Лі Хьону було 14 років, він уже працював повний робочий день, розшиваючи шви в задушливій і запиленій кімнаті. Це була важка і монотонна робота, йому дозволяли виходити лише на обідню перерву. Лі Хьон страшенно заздрив веселим учням, які проходили повз нього, коли він був на обідній перерві.

Тоді він був стороннім для всіх. Але це не зламало його, а натомість зміцнило і змусило вирости, незважаючи ні на що.

Він закінчив смажити кабана, і, не отримавши відповіді, спакував усе до сумки та продовжив прогулюватися селом, намагаючись почати розмову. Він вважав, що серед усіх НІПів повинен бути хоча б один, який захоче з ним поговорити.

І не помилився. Один молодик, який сидів навпочіпки на землі та дивився на щит, що лежав поряд з ним, повернувся до Віда і сказав:

– О, незнайомиць! Якщо ти зміг дістатися сюди, то повинен бути чогось вартий.

– Дістався куди?

– Ха, ти навіть не знаєш, де ти?

– Завдяки мапі я маю загальне уявлення про те, де знаходжусь, але я нічого не знаю про це місце, – чесно відповів Від.

– Що ж, ми про тебе теж нічого не знаємо. Це село з'явилося тут у часи Хаосу. Чув щось про це?

– Так, але небагато.

– То були часи, коли всі сказалися і піддалися божевіллю. Наші предки прийшли на ці землі та боролися за свої життя. Чесно кажучи, вони були готові битися, але не мали зброї. Їх загнали сюди навіть без руків'я для меча...

Видіння минулого почало з'являтися перед очима Віда.

Численні воїни зі списами і мечами гнали бідних голодних людей у далекий край. У землі, наповнені безліччю небезпечних монстрів. Там були сотні тисяч людей. Земля була просякнула кров'ю, жалобою і горем.

– Спочатку кількість вигнаних сюди швидко зменшувалася. Вижили лише найстійкіші. Кхем! Я б розповів тобі більше, але зараз я зайнятий.

– Зайнятий? Чим?

– Ти певно вже помітив цей щит. На жаль, він зламався, і мені якнайшвидше потрібна заміна. Може, ти зможеш зробити мені послугу?

– Так, допоможу чим зможу.

– Чудово. Ти маєш віднести цей щит до певного чоловіка та взяти у нього новий. Він керує великою кузнею у цьому селі.

Дінь!

[Нове завдання: Щит для Кокуна]

Попри всі зусилля, мисливець Кокун не зміг полагодити свій щит. Якщо він зламається під час бою, у мисливця будуть проблеми. Ви маєте віднести щит його другу Люсілю, щоб обміняти на новий.

Складність: E

Увага: якщо ви покинете село зі щитом, Кокун розлютиться.]

– Я принесу тобі новий щит.

[Ви прийняли завдання.]

Від вважав, що перед виконанням квесту необхідно зібрати всю доступну інформацію. Щит, який він отримав, був важким і міцним.

– Що ж, почнімо? Розпізнати!

Щит був потрісканий і весь брудний, тому важко оцінити його вартість лише на погляд. Від попрямував до коваля, дивлячись на інформаційне вікно щита.

[Щит Люсіля]

Міцність: 12/50

Захист: 16

Простий щит з низькопробних металів. Зовні він покритий сталлю, але крихкий всередині. Слабкий проти дробної зброї. Його слід замінити за першої нагоди.

Обмеження: немає

Ефекти: 50% шанс захиститися від метальної зброї.]

Село невелике, тому знайти кузню нескладно. Однак вона не виглядала так, як описував Кокун. Маленька піч з ковадлом у крихітній кімнаті, пара мечів та кілька інших видів зброї висіли на стінах – це все, що побачив Від. Єдиною великою річчю тут був бородатий і мускулистий коваль Люсіль.

– Я вперше тебе бачу, незнайомцю.

– Я прийшов сюди на прохання Кокуна.

Стосунки Віда з місцевими мешканцями були не дуже хорошими, тому він вирішив проявити ініціативу. Проте його хвилювання були зайвими.

– О, проходь. Навколо тебе знайомий запах металу. Я люблю вогонь, тому став ковалем. Чому ти опанував це ремесло?

Від швидко обдумав питання. Іноді такі незначні на перший погляд питання визначали стосунки гравця з НІПом.

– Мені подобається плавити твердий метал і надавати йому нової форми.

– Хороша відповідь. Отже, що привело тебе сюди?

Від подав щит.

– Він попросив новий.

– От людина! Цей ідіот Кокун знову зламав щит. Я багато разів попереджав його бути обережним... Кхм! Я не можу і далі робити це безплатно. Я віддам один за 5 золотих. У того нікчеми Кокуну немає таких грошей, тож тобі доведеться заплатити замість нього.

– Ем...

Від уже думав сказати щось грубе, бо відчув себе ошуканим, але в останню мить зупинився. Було нерозумно відмовлятися від першого квесту після таких довгих пошуків. Він переконав себе, що це лише додаткова інвестиція в майбутнє.

«Гмм, мене так не обманювали з того часу, як я зустрівся з тим мудрецем Родріасом».

Від передав золото усміхненому Люсілю.

– Дякую. У мене є запасний щит для нього. Ось, тримай.

Від отримав щит. Завдання виконано і він збирався піти, але Люсіль зупинив його.

– Гей, ти чув про походження нашого села?

Від першим відкрив це поселення. Можливо, це чи той факт, що Від сам був ковалем, спонукало Люсіля розповісти йому цю історію.

– Кокун дещо мені розповів. Він зупинився на тій частині, де залишилася невелика частина вигнанців.

– Добре. Тоді я продовжу. Ті, хто вижив, блукали землями монстрів у пошуках місця для поселення. Їхнім першим вибором була величезна печера, але не всім сподобалася ідея жити в постійній темряві. Поступово все більше і більше людей виходило назовні, зрештою, вони вирішили заснувати село.

– Неймовірно, вони мали сміливість створити поселення на Рівнинах Відчаю!

Від хотів висловити захват їхньою мужністю. Навіть у таких небезпечних умовах у людях переміг дух першопрохідців!

– Ні, це було не настільки видатним. По правді, на той момент вцілілих було ще багато. Але у них виникли розбіжності. Вони поділилися на два табори: один – ті, хто не хотіли нічого міняти, і другий – ті, хто хотіли покинути печеру. Останні заснували наше село і пізніше обгородили його. На жаль, 99 із кожної сотні загинули в процесі.

– ...

Це історія для фільму жахів. Невідомі землі, повні небезпек і група беззахисних людей...

– Еге, так все і відбувалося. Крізь спроби і помилки, що коштували людських життів, ті, хто вижив, здобували нові знання. Вони дізналися, яких місць слід уникати, відкрили звички почвар і хижаків цих земель. Вони почали краще розуміти світ навколо себе. Приблизно у той час життя у селі стало безпечнішим. Кхем, гадаю, я багато говорю. У мене ще багато роботи. Ось, це мій подарунок тобі.

[Ви отримали карту Рівнин

Це мапа Земель Відчаю.

Вона відображає розташування замків, сіл, лігвищ чудовиськ і проклятих місць.]

Люсіль несподівано подарував Віду дуже цінний предмет. Мапу Рівнин Відчаю з усім, що на них є! З приблизно позначеним ландшафтом і основними місцями проживання деяких видів монстрів.

Хоча намальована вона дуже погано, ніби це робила дитина, яка вчилася писати.

– Щиро вдячний.

– Будь ласка. Намагайся частіше бувати в селі. Люди, які не полюють, приязніше ставляться до незнайомців. Було б добре, якби сюди приходило більше людей.

Від повернувся до Кокуна, щоб доставити щит. Мисливець чекав на тому ж місці та гострив меч.

– О, ти повернувся? Пізно щось. Приніс?

Від оддав йому щит.

– Спасибі. Ти зробив мені послугу, але в мене немає що тобі дати. Хоча почекай секунду, ось, візьми.

[Ви отримали 20 сталевих стріл.]

Дінь!

[Завдання «Щит для Кокуна» завершено

Мисливець Кокун вже кілька разів втрачав щит у боях. Він завжди повертається з полювань пораненим, але ще жодного разу не приніс нічого гідного. Селяни вважали його невдахою.

Ніхто не знає, де він полює.

Нагорода: 20 сталевих стріл для довгого лука. Трохи досвіду.]

Від відкрив вікно персонажа. Індикатор досвіду зріс лише на 0,001%.

Розділ 5. Село Вигнанців. Частина 3

Не можна очікувати багато від квесту рівня складності E, навіть з бонусом подвоєння досвіду. Якби це було одне з завдань, де досвід залежить від досягнутих цілей...

Задоволений Кокун оглянув свій новий щит і сказав:

– О, точно, я почав розповідати тобі про наше село, так? Нагадай мені, де ми зупинилися?

– Невелика частина вцілілих заснувала це село. Люсіль розповів мені про цю частину.

– Ха! Він справді любить поговорити. Я продовжу. Щоб вижити, ми мали стати сильнішими. Усі селяни опанували зброю, особливо луками, деякі з нас володіють ними навіть краще, ніж темні ельфи. Що ще... Наше село у найсхіднішій частині Рівнин Відчаю. Звідси добре видно гори Юрокі, що населений купою орків.

– Ви заснували село в небезпечному місці.

– Так. Така реальність для більшості сіл. Нам навіть відносно пощастило. Поруч є залізна шахта, тому ми можемо кувати зброю. У нас також багато їжі. Хоча час від часу на нас нападають орки.

– Орки?

– Щороку в час жнив, вони приходять грабувати наші запаси. Чесно кажучи, орки – це єдина причина, чому ми не живемо в достатку. Але, на жаль, вони також є причиною того, що нам не доводиться мати справу з іншими, більш небезпечними монстрами. Тож ми живемо бідно, але відносно безпечно.

Поселення вигнанців трималося попри щорічні набіги орків.

– Однак кілька років тому орки почали забирати не тільки продукти, а й жителів села. Адже вони нічого не можуть зробити самі!

– Я чув, що орки – це найгірша раса щодо ремесел.

– Це правда. Тому і забирають людей, щоб ті виготовляли для них зброю і виконували різну роботу. За останні кілька років вони забрали більше сотні людей! Прокляті орки!

– Ви намагалися їх зупинити?

Кокун розреготався.

– Ха! Зупинити орду?! Я ніколи не чув нічого дурнішого. Орки люблять битися, у цьому вони неперевершені. Вони б'ються не тільки з людьми, але і з ельфами та гігантськими монстрами і навіть одне з одним!

– Ясно.

– Я тобі це кажу тому, бо ти ще не зрозумів, у яке небезпечне місце потрапив. Навіть нашим найкращим воїнам важко полювати на деяких монстрів, наприклад, на гігантських мурах. Ми влаштовуємо святкування, якщо вдається привести одного з полювання. Як думаєш, зможеш вполювати п'ятьох таких? Якщо впораєшся, селяни змінять своє ставлення до тебе.

Дінь!

[Нове завдання: Сумніви Кокун]

Мисливець Кокун зустрів багато людей, які говорили багато, але робили мало. Щоби протистояти оркам потрібна не тільки сміливість, а і гострий розум.

Зловіть 5 гігантських мурах, щоб довести свою мужність.

Складність: С

Нагорода: визнання селян

Увага: у разі невдачі мисливець Кокун більше з вами не розмовлятиме.]

Новий квест!

Кокун примружив очі та продовжив:

– Нехай це буде випробуванням для тебе. Я не здивуюся, якщо ти відмовишся. Вважай це викликом для чужинців.

Від якусь мить мовчав, а потім твердо сказав:

– Я спіймаю тих гігантських мурах.

[Ви прийняли завдання.]

– Я дуже сподіваюся на це. Ти можеш знайти гігантських мурах на рівнинах на заході. Їх легко помітити. Хоча я не впевнений, чи зможеш ти втекти, якщо щось піде не так.

Від залишив село і повернувся до пагорба, де ховалися його люди. Десять королівських лицарів, Бурен, Бекер, Хосрам, Дейл, 400 солдатів і 50 священників. Маленька армія під управлінням Віда!

– Очікуйте.

– Як накажеш, капітане!

Від став перед каменем біля входу в печеру і дістав інструменти скульптора. Він уже набив руку в різьбленні скульптур, ніж Захаба і зубило в його руках рухалися з неймовірною швидкістю!

Від вирізав знайоме лице, яке іноді навіть снилося йому! Обличчя Союн послужила зразком для ще однієї скульптури.

«Сподіваюся вийде ще одна витончена робота...»

Від мав великі сподівання. Він ще жодного разу не зазнавав невдачі, вирізаючи обличчя Союн...

У своїх скульптурах він багато разів намагався брати за зразок обличчя інших дівчат, але ніколи не досягав успіху.

Через дрібні деталі важко відтворити лице людини. Іноді, дивлячись на гарне обличчя, розумієш, що чогось не вистачає. Здається, що якщо підняти ніс трохи вище або зробити очі трохи більшими, то можна досягнути досконалості.

Особливо це стосується жіночих облич.

Але насправді, якщо почати щось змінювати, то можна отримати несподівані результати. Роблячи незначні зміни, ти змінюєш загальний баланс. Ось чому «поліпшений» варіант зазвичай виявляється гіршим за оригінал.

За кожен невдалий випадок слава скульптора зменшувалася. Від хотів уникнути цього, тому він вирізав лише обличчя Союн. Її зовнішність настільки бездоганна, що, лише трохи змінивши вираз обличчя, він міг змінити загальну атмосферу.

Цього разу Від вирішив вирізати Союн як грізного воїна.

Для одягу та спорядження він використав спорядження північних найманців, бо чув, що серед них багато жінок-найманців.

Люта і впевнена Союн, тримаючи меч перед собою, виглядала так, ніби охороняла вхід од небезпечних монстрів. Це був ідеальний образ гідного і гордого найманця.

Дінь!

[Витончена робота! Ви закінчили статую жінки-найманця!]

Північні землі бідні та непридатні для землеробства, тому багато північних жінок стають найманцями, щоб захистити свої домівки і заробити трохи грошей. Вони ніколи не відступають і завжди доводять поставлені завдання до кінця.

Зі зброєю в руках вони безстрашно вбивають найнебезпечніших монстрів півночі! Відтоді як лицарі стали занадто зарозумілими, обов'язок по забезпеченню мирного життя ліг на плечі найманців.

Художня цінність: 600

Ефекти:

Відновлення здоров'я і мани на день зростає на 15%;

Швидкість пересування зростає на 15%;

Харизма зростає на 100;

Сила зростає на 10;

Усі характеристики зростаються на 5;

Побачивши статую, протягом тижня ви можете взяти місію в гільдії найманців на кращих умовах;

Отриманий досвід збільшується на 5%.

Ці ефекти не поєднуються з ефектами інших скульптур.

Кількість створених витончених робіт: 5.]

[Отримано очки досвіду скульптурного мистецтва.

Слава зросла на 85.

Витривалість зросла на 1.

Нова характеристика: Шарм!]

[Шарм: ця характеристика дає можливість приваблювати людей. Головним чином людей протилежної статі. Ви стаєте більш привабливим і чарівним. Одна з головних

характеристик для бардів, танцюристів і лідерів груп. Якщо ваша професія пов'язана з ремеслом, шарм допоможе вам створювати більш детальні роботи.]

[Завдяки вашому класу характеристика Шарм зростає на 20.

Наполегливість підвищена на 5.]

Зовнішність Союн не підвела його і цього разу.

«Гм, ця скульптура несильно впливає на бойові характеристики, але збільшує досвід, що теж непогано».

А ще він отримав нову характеристику, що впливає на скульптурне мистецтво, несподіваний, але приємний подарунок.

«Гмм...»

Від спробував роздивитися своє відображення в лезі ножа, щоб побачити, чи змінилося воно після появи нової характеристики.

Затим він прийняв найкращу свою позу і звернувся до солдатів.

– Зберіться всі. Ми вирушаємо!

Від і його армія попрямували на рівнини полювати на гігантських мурах.

– Священники, готуйтеся до бою, благословіть воїнів.

– Так. Фреє, будь ласка, дай своїм вірним слугам силу боротися зі злом, благословення!

Священники використали групове благословення. Орден Фреї послав з Відом своїх найкращих священників, тож благословити 400 солдатів одразу для них не було проблемою.

Але Від все одно вирішив діяти обережно. Він подумав, що, попри підтримку священників Фреї, якщо з самого початку кинути у бій простих солдатів, то втрат не вдасться уникнути.

– Лицарі, ідете зі мною попереду, решта, слідуйте за нами на певній відстані.

Королівські лицарі бурчали, та все ж виконували накази Віда.

– Поки що ми будемо підкорятися.

– Поки ми не завершимо наше завдання, ми повинні тебе слухатися. Але не думай, що ми робимо це з поваги.

Відом знехтували в селі! Тепер ним нехтували і тут!

Він подумки зітхнув і, не кажучи жодного слова, пустив лицарів уперед, шукати мурах.

Коли Від слухав Кокуна, то не сприйняв його слова серйозно. Ну, мурахи були великими, їх важко спіймати, і що? Проте побачивши цих почвар, він не зміг стримати подиву:

– Ого, вони справді величезні!

Хоча звичайні мурахи були завдовжки в один сантиметр, монстри, що бігали перед ними по рівнинах, з легкістю перевищували довжину в кілька метрів. І вони рухалися надзвичайно швидко!

– Не турбуйтеся про їхні розміри, вперед! Атакуйте!

У супроводі лицарів Від кинувся назустріч монстрам. Але вони рухалися надто швидко. За крок почвари долали кілька метрів і часто робили різкі повороти.

Лицарям доводилося бути надзвичайно обережними, щоб уникнути лобової атаки мурах, які рухалися на максимальній швидкості.

Від не міг не відчувати розчарування.

«Я витратив на них стільки очок репутації, і це все, що я отримав...»

Лицарі не змогли убити й одного мурахи! Відважні воїни просто бігали колами, намагаючись ухилитися від раптових атак монстрів.

– Потрібно сповільнити мурах! Священники, використайте сповільнення!

– Буде зроблено, о вірний.

На щастя, віра Віда допомагає йому командувати священниками. Вони швидко і чітко виконують його накази.

П'ятдесят священників одночасно зачитали молитву:

– Краса Фреї зупиняє кожного. Нехай буде так! Силою нашої віри, сповільнення!

Химерне антиблагословення священників почало діяти. Рухи гігантських мурах все більше сповільнювалися. Молитви 50 священників об'єдналися, і отримане заклинання було набагато сильнішим, ніж молитва одного священника.

Через кілька секунд мурахи завмерли на місці.

– Лицарі, в атаку! Лучники, стріляйте! Решта – охороняйте священників.

– Так!

Сотня воїнів натягнула луки і пустила рій стріл у завмерлих чудовиськ. Мурахи були такі великі, що в них дуже легко поцілити.

Решта 300 солдатів охороняли священників. А Від кинувся атакувати мурах.

Вони мали поквартитися, бо священникам доводилося постійно витратити ману, щоб підтримувати заклинання сповільнення.

«Ми не можемо дозволити цього затягнутися».

Атаки лучників поступово знижували здоров'я монстрів.

«Вони такі великі, що стріли для них як укуси комарів...»

Разом з Відом лицарі кинулися атакувати мурах. Вони залазили на них і ламали мечами їхні панцирі. Декому відрізали лапи.

Від наслідував приклад інших і заліз на голову мурахи. Це було небезпечно, але небезпека не зупинила його. Від рубав монстрів разом з лицарями.

Гігантські мурахи довго протрималися.

Іноді їм вдавалося послабити заклинання сповільнення, накладене священниками, і скидали з себе лицарів. Щоразу, коли таке траплялося, серце Віда пропускало удар. На щастя, лицарі не

вмирали так легко, тому після падіння вони підводилися, отримували зцілення від священників і поверталися до бою.

Таким чином через годину від початку бою маленька армія Віда добила останнього гігантського мураха.

[Ваш рівень зріс.]

[Ви отримали гігантський хітиновий панцир.]

[Ви отримали мурашині антени. Їх можна використати, щоб знайти печеру, де прихована королева гігантських мурах.]

– Чудово.

Тільки після перемоги над мурахами Від зрозумів, що їхній рівень перевищує 350.

– Вони неймовірно сильні.

Щоби боротися з такими сильними монстрами, потрібна чимала вправність. Пощастило, що завдяки його високій славі та попереднім виконаним завданням його рівень досить високий.

Зібравши всю здобич і відвівши свою армію назад до схованки, Від повернувся до Села Вигнанців.

Там він показав мурашині панцири Кокуну.

– Я не очікував багато. Гадав, що ти черговий хвастун. Але я помилився, ти справді переміг гігантських мурах.

Кокун уважно оглянув мурашині панцирі, принесені Відом.

– Дивовижно. Розібравшись з ними, ти довів, що дійсно видатний воїн. Більше ніхто в тобі не сумніватиметься.

Дінь!

[Ви виконали завдання: Сумніви Кокуна]

У всьому Селі Вигнанців лише кільком людям вдалося вполювати 5 гігантських мурах. І тих людей називають найвеличнішими воїнами і головними захисниками села. Тепер Кокун поширить серед селян звістку про ще одного великого воїна.

Нагорода:

Ніж Кокуна;

Очки досвіду;

Слава зросла на 6.]

Цього разу Від також перевірів панель досвіду. Цей квест заповнив її на 15%. Але найважливішим є те, що селяни нарешті почнуть його приймати.

– Це мій ніж. Тепер він належить тобі. Такий великий воїн, як ти, для мене завжди бажаний друг.

Кокун дістав маленький ніж і передав його Віду.

– ...

Це було найбрудніше і найтупіше лезо, яке Від коли-небудь бачив у грі.

– І для чого він мені потрібен?

– Ним зручно знімати кору з дерев. Дуже корисний ніж.

Від вирішив не відповідати, у нього вже є ніж Захаба, тож подарунок Кокуна йому ні до чого.

– Я продовжу розповідь про наше село. Місце, де воно розташоване, дійсно дуже небезпечне. Якщо діяти необдуманно, ти можеш легко втратити життя. Ось чому ніколи не варто недооцінювати орків. З малечку їх привчають до боротьби з монстрами, дуже сильними монстрами... Можна сказати, що орки правлять цими землями.

– Зрозумів. Уникати орків.

– Саме так, принаймні якщо ти цінуєш своє життя. Однак високого в горах Юрокі живуть темні ельфи. Ба більше, нещодавно з'явилися деякі темні створіння, що користуються магією, і об'єдналися з ельфами.

Погляд Віда став зацікавленишим.

– Можеш розповісти про це більше?

– Сільські мисливці, як я, мало знають про те, що відбувається в горах Юрокі. Але ми багато разів бачили, як орки б'ються з темними ельфами. Орки перемагали майже кожного разу, хоча ельфи використовували темну магію і викликали духів. Але відтоді, як з'явилися ті темні істоти, орки почали програвати більше битв. Набагато більше битв. Ба більше, вбиті орки повставали й атакували собі подібних. Кілька разів мене мало не вбили, коли я спостерігав за такими битвами.

Від добре знав, які темні істоти об'єдналися з темними ельфами. Некроманти Барекана Демофа.

– Темні ельфи почали вигравати. Вони навіть почали зводити стіни, форт, а потім фортецю та вежі в горах. Це доволі дивно, чи не так?

– Так.

Ельфи раса, яка живе в гармонії зі світом і природою.

І хоча темні ельфи люблять битися, вони все одно жили в природному середовищі. Навіщо їм переїздити у фортецю?

– У мене таке відчуття, що ельфи готуються до війни. Вони збираються розпочати повномасштабну війну з орками і щось приховують за тими стінами? Я нічого не знаю, можу лише припускати. Проте одне я можу сказати точно: відтоді, як ельфи отримали підтримку, ночі на наших землях стали довшими.

– Довшими?

– У певний час темні хмари піднімаються з фортеці ельфів, вони покривають усе небо. Час, протягом якого ми можемо бачити сонце, постійно скорочується. Подивися ввечері, і сам пересвідчишся.

Ось як Від дізнався в загальних рисах про ситуацію на Землях Відчаю.

– До речі, якщо зустрінеш у селі брата і сестру Мосса й Емі, не говори з ними про монстрів, що змінюють форму. Тепер мені треба йти на полювання.

Кокун підняв щит, махнув рукою і пішов з села.

Розділ 6. Скульптурне перевтілення

Від повільно прогулювався селом.

Після успішного завершення завдання селяни припинили його ігнорувати.

– Ми поважаємо сильних бійців. Тобі потрібна велика сила, щоб захистити друзів і родину.

– Кажуть, що ти вбив п'ятьох гігантських мурах? Неймовірно! Мені потрібно дещо зробити, чи не міг би ти допомогти, коли матимеш час?

Від отримував невеликі прохання від селян і водночас дізнавався більше про ситуацію в поселені. Наприклад, у Селі Вигнанців не було магазинів, і селяни купували речі одне в одного.

«Хмм, я не зможу тут багато вторгувати».

Досліджуючи село, Від помітив заплаканого хлопця. Він чомусь одразу подумав, що це Мосс, про якого згадував Кокун. До того ж дітей у селі небагато.

– Що сталося?

Від підійшов до нього і запитав хлопця, але той похитав головою:

– Ти чужинець. Чужим людям не потрібно цього знати.

– ...

Це була дуже холодна зустріч. Однак Від наполегливий. Коли тобі в чомусь відмовляють, це лише розпалює твоє бажання отримати це!

– Навколо цього села живе багато монстрів. Я чув, що є навіть чудовиська, які змінюють форму, можливо, хтось із них нашкодив тобі?

Почувши про цих монстрів, хлопець одразу підвів голову. Сльози на його обличчі висохли, а очі загорілися ненавистю.

– Ти коли-небудь раніше полював на монстрів, що змінюють форму?

– Звичайно. Я полював на багатьох монстрів.

– Тоді допоможи нам. Ці почвари... ці почвари переслідують мою сестру.

Від відчув, що з цією розмовою точно пов'язаний квест.

– Розкажи мені більше про те, що сталося.

– Насправді...

Хлопець швидко розповів про свою проблему.

Монстри, які напали на село, побачили його сестру Емі. Двійник, що керував ними, закохався в неї з першого погляду.

– Ти подобаєшся мені, людино! Я годуватиму тебе стільки, скільки захочеш, якщо ти підеш зі мною!

Ватажок двійників запросив Емі до свого лігва, але вона негайно відмовилася. Вона не хотіла залишати свого старшого брата Мосса.

Тоді двійник перетворився на її брата Мосса, скопіювавши його лице і тіло, ставши його ідеальною копією.

– Так підійде? Тепер ти підеш зі мною?

– Жити з чудовиськом, первісний вигляд якого давно забутий? Краще відкусити собі язика і померти!

Емі пригрозила покінчити з життям, і двійник неохоче відступив.

Вона йому дуже сподобалася. А на Рівнинах Відчаю монстри зазвичай отримують те, що хочуть.

– Добре, людино. Я можу зачекати. Я дам тобі три роки, після чого заберу тебе з собою! І якщо ти тоді відмовишся, я вб'ю всіх у цьому селі.

Час, відведений двійником, закінчувався через три місяці.

Мосс благав зі сльозами на очах:

– Будь ласка, завадь їм забрати мою сестру. Я не маю нічого, щоб тобі дати, але, прошу, допоможи мені. Цей двійник живе у лісі на півночі.

Ділінь!

[Двійник жадає сільської красуні]

Монстри сприймають людей як речі. Ватажку двійників подобається дівчина Емі. Убийте його, щоб її не забрали!

Складність: С

Нагорода: невідомо

Умови: Мосс і Емі повинні вижити.]

«Це означає, що мені незабаром доведеться битися з монстрами, що змінюють форму».

Зазвичай Від відмовляється від подібних завдань. Нагорода невідома, а двійники дуже неприємні супротивники. Вони використовують магію і часто можуть зробити щось абсолютно несподіване.

Однак сльози хлопця нагадали Віду про минуле.

Коли його батьки померли, він залишився з бабусею та молодшою сестрою. Тоді здавалося, що настав кінець світу. Йому не було на кого покластися. Він хотів якоїсь підтримки, але не було кому її надати.

Ось чому він розумів почуття Мосса дуже добре. Якби він мав у кого попросити допомоги, і отримав би відмову, його життя було б повністю зруйноване.

Від кивнув і відповів:

– Я точно захищу Ему.

[Ви прийняли завдання.]

– Дякую, незнайомцю!

Мосс усміхнувся вперше відтоді, як вони зустрілися.

Від покинув село і пішов до схованки.

Зі свого мирного королівства відважні воїни Розенхайму потрапили прямо в серце Рівнин Відчаю.

І у своїй першій битві їм довелося битися з гігантськими мурахами! Щоб вижити їм довелося викластися на повну. Вони перемогли у битві, зберегли свої життя і всі в нагороду отримали по 2-3 рівні.

Віра солдатів у Віда була абсолютною.

– Командире! Куди ми ідемо тепер?

– Невинних людей із сусіднього села переслідує двійник, він погрожує їм і хоче забрати красиву дівчину Ему в її старшого брата Мосса.

– Ми повинні зупинити їх. – Твердим голосом сказав Хосрам.

Королівські лицарі також були зворушені цією історією.

– Обов'язок лицаря захищати слабких, ми підемо за тобою.

– Не можу винести того, що молодій дівчині доведеться страждати від злого монстра.

– Будь ласка, візьми нас з собою, ми обов'язково зупинимо двійника.

Маленька армія попрямувала до північних лісів, де живуть двійники. Сонячне світло не могло проникнути крізь густі крони дерев, щоб розсіяти темряву внизу. Багато небезпечних монстрів населяються ці ліси, іноді з глибини долинали жахливі звуки.

– Земля тут заплямована.

– Цей ліс проклятий.

Застереження священників не зупинили Віда.

– Виклик лицаря смерті!

Перед військом з'явився лицар смерті Ван Гоук.

– О, знайоме місце.

Лицар смерті сміливо рушив уперед.

Незабаром після того, як вони увійшли в ліс, вони виявили двійника. Від міг точно сказати, що це двійник, бо той мав таку саму зовнішність, як хлопець Мосс. Вони завзято атакували двійника.

Під час бою двійник кілька разів змінював форму. Завдяки чергуванню навичок, які використовувалися проти солдатів, королівських лицарів і Ван Гоука, вони вистояли. Різноманітних навичок, які він застосовував, було достатньо, щоб викликати плутанину, але завдяки взаємодії Віда й лицаря смерті разом зі зціленням священників солдати змогли перемогти.

Від і солдати охоче взялися за квести.

Навколо Села Вигнанців з'являлися різноманітні монстри. Гігантські мурахи, двійники і тому подібне, зазвичай, найскладнішою частиною завдання є виявлення монстрів. Місії вимагали від них убивства чудернацьких рослин, тварин і вогняних чудовиськ у печерах.

– Командире, ми слухатимемося твоїх команд!

– Командире, ми підемо за тобою куди завгодно!

Від спокусив солдатів! Насправді на початках сила солдатів мало допомагала. Причина в тому, що вони були занадто слабкими. Однак, знову і знову полюючи на могутніх монстрів, вони ставали сильнішими з надзвичайною швидкістю. Навички королівських лицарів зростали, а злагодженість зі священниками проходила плавно.

Моральний дух армії різко змінився. Спочатку солдати не дуже довіряли Віду і не надавали особливої допомоги, оскільки були слабкими. Але час минав, і чим більше вони полювали, то сильнішими ставали. Від займав головну роль і пітнів під променями світла. Полювати на великих монстрів і проходити квести – усім займався Від!

Була багато небезпечних моментів, але Від успішно виконував завдання і йшов далі. Пізніше отримання досвіду набрало дуже швидких темпів. При простому полюванні на монстрів можна отримати певну кількість досвіду і предметів. Але при отриманні мисливського квесту, на додаток до полювання на монстрів, нагороди пов'язанні з досвідом були дуже привабливими. Досвід, який вони отримували, був практично втричі більшим, ніж вони отримали б у королівстві Розенхайм.

«Гадаю, це через небезпеку».

Однак неоліком квестів була низька якість отриманих речей.

У районах зі слабо розвиненими технологіями всі вироби були низької якості. Ось чому, коли Від отримував зброю в нагороду, він віддавав її королівським лицарям або солдатам.

– Дякую, командире.

– Я знайду для цього хороше застосування.

Щоразу, коли він давав якийсь предмет, він плакав усередині. Було дуже важко забрати предмет, який ви віддали НІПу, щоб ваша з ним близькість різко не знизилася.

«Неминуче, але...»

Після полювання на Рівнинах Відчаю він досягнув 279 рівня. Навіть солдати значно підвищили свої рівні, королівські лицарі та священники також були досить сильними. Однак, маючи орків і темних ельфів як супротивників, їм все ще не вистачало сил.

Орки!

Слово «Орк» одразу викликало в пам'яті кілька образів. Жадібна і живуча раса. Маючи сильну одержимість вони були мстивими противниками. Розмножуються швидко, як таргани, і добре б'ються. Число орків визначалося щонайменше тисячами, можливо, навіть десятками тисяч!

– Ух!

Від безсило стогнав у печері. Полювання навколо села йшло добре, але як він мав перемогти армії орків, темних ельфів і некромантів?

Його підлеглі це 4 сотники, 400 солдатів і 10 королівських лицарів. Звичайно, у нього є 50 священників, але їхня сила корисна лише тоді, коли певною мірою надавала підтримку військам у бою.

Після кількох виходів корисність королівських лицарів можна вважати певною мірою подібною до паладинів Фреї. Одразу піднявшись на гори Юорокі такими силами, вони негайно загинуть. Вони помруть від рук орків ще до зустрічі з некромантами.

Вороги з усіх боків.

Орки і некроманти однозначно були ворогами!

Але темні елфи перебувають у союзі з некромантами.

Від напружено думав. Зазвичай він дуже кмітливий і добре знав, коли лестити чи мовчати, щоб заробити більше грошей, але зараз йому важко знайти вихід з цієї ситуації.

«Вороги сильні, але вони не надто близькі одне до одного».

Нарешті в голові Віда з'явилося речення з художньої книжки, яку він прочитав колись у дитинстві.

Ворог мого ворога – мій друг!

У мить, коли він згадав це речення, здалося, що туман в його свідомості почав розсіюватися. Ніби яскравий промінь світла з'явився в темряві безнадії.

Віду не дуже подобалися складні романи. Що складніша книга, то сильніше боліла голова після її прочитання. Тому він любив прості, зрозумілі, веселі історії, які він в основному і читав. Фентезі, пригоди та комікси!

«Книги ніколи не брешуть».

Наступна ідея, що прийшла в його голову, кілька разів зустрічалася в коміксах. І якщо він поєднає її зі скульптурним мистецтвом, то з цього може вийти щось цікаве.

«Проста спроба не зашкодить».

Від вийшов з печери і почав шукати великий камінь. Навколо багато каменів, але йому потрібен камінь певного розміру.

«Не цей, потрібен вищий за мене».

Нарешті він знайшов камінь близько трьох метрів у висоту.

Гравіювальний ніж Захаба рухався швидко, ріжучи камінь.

Поступово з каменю почала вимальовуватися дивна форма. Це не була ні Союн, яка зазвичай була мотивом для робіт Віда, ні якийсь об'єкт. Це була жива та рухома істота. Войовничої та жадібної раси.

Орк!

Однак, працюючи над скульптурою, Від зустрівся з проблемою.

«Орки жадібні. Але я не розумію, що це за жадібність. Жадоба чого? Мирного і прекрасного світу? Я поняття зеленого не маю про дії та надмірну одержимість цих егоїстичних і жадібних створінь».

Для ідеальної скульптури дуже важливо розуміти суть. Від не вдупляв, як зрозуміти орків.

Звичайно, нелегко зрозуміти орків більше, ніж людей. Створена статуя вимальовувалася у вигляді посереднього орка. Це груба копія звичайного орка. Роблячи статуї різноманітних монстрів, він ніколи не створював орків, тому, наскільки це було можливо, він старанно воскрешав спогади про зустріч з представником цієї раси.

Непоказна і звичайна статуя. З'являвся дещо слухняний і незграбний орк. І тут раптом вплив момент, який стався деякий час тому. Великий інцидент, коли було витрачено цілих п'ять золотих, щоб отримати щит для Кокуна. Тоді не було іншого шляху, та все ж.

Тоді він очікував отримати винагороду за квест. Але коли завдання справді завершилося, усе, що він отримав від Кокуна – це історія, кілька слів і ніж. Витратив 5 золотих і не зміг повернути навіть 1 мідяка. Він занурився у смуток.

Гроші! Гроші! Гроші! Гроші! Гроші!

Одержимість 5 втраченими золотими! Жадібність! Одержимість! Бажання! Образа!

– Иаааа!

Від блискуче вів гравіювальним ножом. Статуя наповнилася життям. Егоїстичні зморшки під очима, роззявлений рот, готовий жерти, і свинячий ніс, сповнений жадоби.

«Бажано зробити трохи сильнішим, щоб демонстрував значні м'язи, додати шрами, аби зробити його більш схожим на справжнього! Думаю, це допоможе йому виглядати більш живим!»

Статуя ідеального орка бойового типу.

В якості спеціального бонусу, він зросив зуби великими і товстими. Після чого народилася статуя орка з великим і гротескним носом, очима, сповненими егоїзму. З обличчям, що навіть диявола тримало подалі, важко тримати очі розплющеними, бачучи тіло, вкрите м'язами вдвічі більше за звичайного орка.

Ділінь!

[Витончена робота! Ви закінчили статую Орка-монстра!

Митець з нормальним почуттям смаку точно не зміг би створити подібну статую. Виконана з чудовою спритністю, але, здається, буде краще сховати її, щоб вона не бачила світла.

Художня цінність: 1.

Особливі ефекти:

Погляд на статую орка збільшить відновлення здоров'я і мани на 5% на день;

Швидкість пересування зростає на 15%;

Інтелект зменшиться на 10;

Шарм зменшиться на 200;

Сила зростає на 20;

Спритність зростає на 10;

Харизма зростає на 60;

Лідерство зростає на 50;

Може примусити дитину припинити плакати;

Ті, хто має низьку мужність, просто поглянувши на статую орка матимуть сильне виснаження.

Ці ефекти не поєднуються з ефектами іншим скульптур.

Наразі кількість завершених витончених робіт: 6.]

[Скульптурне мистецтво зросло.

Слава зросла на 46.

Бойовий дух зріс на 1.

Витривалість зросла на 3.

Харизма зросла на 3.

Наполегливість зросла на 5.]

Статуя Орка завершена. Низька художня цінність трохи його турбувала, але Від вважав за щастя, що його творіння не вважалось гидотним. Хоча це він його створив, він боявся, що такий жахливий орк може з'явитися в його снах.

Дивлячись на статую, незалежно від причини, він хотів її знищити! Він хотів розтрити її прямо зараз Знищенням скульптури!

«Але я старанно її створював, тож вона як моя дитина...»

Серце Віда було захоплене. Однак, навіть з прихильністю, йому доведеться максимально пристосуватися до клятої статуї.

Замість того, щоб використати навичку Знищення скульптури, Від використав іншу навичку. Перше використання скульптурної навички Дарона! Секретне мистецтво!

– Скульптурне перевтілення!

[Ви використали Скульптурне перевтілення.]

Скульптурна навичка, яка використовує безмежну прихильність, щоб зробити скульптора схожим на скульптуру.

Зовнішній вигляд Віда поступово змінювався.

Його ріст поволі зростав, формувалися міцні м'язи. Волосся вкрило все його тіло, а потім через деякий час він повністю став орком. Навіть тильні сторони його долонь і внутрішні сторони ніг були цілком оркськими. Зріст продовжував зростати, змінюючи рівень його погляду. Товщина його кінцівок змінилася і він отримав могутній живіт.

– Успіх? Чвіік!

До цього моменту він міг нормального говорити. Але тепер з'явився звук «чвік», яким користувалися тільки орки.

– Це – чвііік – дивно. Чвік-чвік-чвік!

Від намагався тримати рота на замку, але його зуби були занадто великими, щоб закрити його.

[Форма тіла змінилася, більшість спорядження більше не можна носити.]

Після зворотного перетворення ви зможете одягнути його назад.

Це тіло може носити залізну броню або грубий одяг.

Залежно від особливостей раси необхідно придбати нове спорядження.]

[Завдяки Скульптурному перевтіленні Сила та Спритність трохи зросли.]

Інтелект і Мудрість опустяться на нижчий рівень.

Характеристика мистецтво зменшилася вдвічі.

Значно зросла Харизма.

Все залишиться дійсним до припинення Скульптурного перевтілення.]

Від підтвердив це через вікно персонажа. Сила, спритність і живучість зросли, тоді як інші характеристики дещо зменшилися. Особливо великий удар був по мистецтву і мудрості. Крім того, за винятком меча і плаща, все інше спорядження не можна було використати.

– У перетвореному стані, чвіік! Я не можу ними користуватися? Чвііі!

Сама раса була іншою, тому тут нічого не вдієш. Шорх. Від з незнайомий новим тілом повільними кроками піднімався на гори Юрокі. Він ішов, як качка, що перевалюється з ноги на ногу, але завдяки своєму величезному зросту міг легко видиратися на скелі.

Розділ 7. Простакуватий орк Карічві. Частина 1

Гори кишіли орками!

Орки-розвідники. Орки-чемпіони. Орки-воїни.

У минулому Від пережив багато різних ситуацій і думав, що зберігатиме холонокровність, щоб не сталося, але тепер навіть він не міг залишатися спокійним.

«Якщо вони виявлять правду – мені кінець».

Піднімаючись схилом гори, Від був мокрий від поту.

Яким би сміливим хтось не вважав себе, навіть такій людині важко було б тримати себе в руках, коли навколо лише орки.

У королівстві Розенхайм також є орки, але їхні рівні коливаються від 80 до 130. Тому завжди можна втекти від них, якщо щось піде не так.

Тут, на Рівнинах Відчаю, монстри були набагато сильнішими. Навіть гобліни і кобольди, які вважаються найслабшими монстрами у грі, мали різну бойову силу в залежності від місцевості, де вони живуть.

А на цих землях орки з дитинства мусили боротися за свою територію. Вони билися з гігантськими монстрами, тож їхні рівні, а, отже, і сила значно перевищувала показники їхніх побратимів з королівства Розенхайм.

Але найстрашнішим була не сила, а їхня незчисленна кількість! Якщо щось піде не так і йому доведеться тікати, його переслідуватимуть тисячі орків.

Від не мав наміру зазнати «смерті від рук орків на Рівнинах Відчаю». Тому він намагався бути обережним, щоб не привертати уваги.

– Чвіік!

Від випадково зустрів погляд одного з орків, що стояв перед ним. Орк-чемпіон 210 рівня! Навіть деякі лицарі, відомі своєю честю, люблять зверхньо дивитися на інших, щоб показати свою перевагу, а це був капітан орків.

– Чвііік!

Орк витріщався на Віда, його очі сяяли злобою.

«От халепа».

Груба поведінка орка змусила Віда нахмуритися.

«Я не можу розкрити своє прикриття...»

Для початку Від вирішив усміхнутися. Надійний підхід, який ніколи раніше не підводив його у налагодженні дружніх стосунків. Чудова навичка міжособистісного спілкування.

Від натягнув свою найкращу фальшиву посмішку.

Але він ще не зовсім звик до своєї нової зовнішності, тому мимоволі насупив брови, а кутики рота трохи затремтіли. Його величезні ікла ще більше висунулися вперед.

У цю мить орк-чемпіон відвів погляд!

– Чвік! Чвік! Чвік!

Орк злякався! Уже сам вигляд Віда зміг налякати капітана орків, тому він сказав із відтінком зверхності:

– Будь обережнішим наступного разу. Чвііік!

– Буду. Чвік. Чвік. Чвік.

Поки Від піднімався на гору такі випадки повторювалися ще кілька разів. Перед його страхітливою статурою та зовнішністю інші орки зіщулювалися від страху.

Отак Від без перешкод дістався до місця, де орки билися з монстром.

– Я вб'ю всіх, всіх! Чвікчвік!

– Чвііік! Це наша земля!

Кілька десятків окрів билися з гігантським вогненным монстром – сумішшю богомола і багатоніжки! Він дихав вогнем і чавив супротивників своєю вагою.

Орки невпинно розмахували глефами, але не могли пробити товсту шкуру ворога.

Вогняний гігант має 280 рівень – це дуже небезпечний противник. На Рівнинах Відчаю незліченна кількість подібних чудовиськ. Ось чому цей регіон вважається одним із найнебезпечніших на континенті!

Від спостерігав за битвою орків. Не дарма кажуть, що вічно можна спостерігати за двома речами: вогнем і справжньою бійкою!

«Якщо всі орки помруть, я отримаю їхні речі...»

До того ж Від тепер залишився без обладунків і, можна сказати, стояв там голий.

Віду потрібно дочекатися завершення битви.

Вогняний гігант рухався з величезною швидкістю, скручуючись усім тілом і дихаючи вогнем на найближчих супротивників. Орки помирали один за одним.

Від спокійно за цим спостерігав, коли йому спало на думку: «Тепер я не людина. Жоден орк на моєму місці не зміг би безжально дивитися, як гинуть його родичі».

Від кинувся вперед, схопивши по дорозі одну із залишених глеф.

– Іяаа!

Він щосили вдарив збентеженого гіганта в бік. Гігантське чудовисько впало, немов будівля, здійнявши хмару пилу. Навіть ставши орком Від не втратив своєї сили і навичок!

Вогняний гігант визнав нового супротивника. Він похапцем відповз убік, здійнявся угору і кинувся назустріч новій загрозі. Ворог, що видихає вогонь, швидко наближався!

Від інстинктивно підскочив високо в повітря і приземлився на голову гіганта.

– Скульптурний, чвіік! Клинок, чвііік!

Навіть у тілі орка він міг використати навичку Скульптурний клинок, але через знижений інтелект його мана швидко вичерпувалася.

З іншого боку, тепер він став набагато сильнішим.

Від щосили опустив глефу на голову монстра і заледве її подряпав.

Лезо глефи не було дуже гострим, але з кожним ударом рана на голові велетня ставала глибшою.

– Гууоооо!

Вогняний гігант стрибав і крутив головою, намагаючись скинути Віда.

Якщо він упаде, то опиниться в дуже поганій ситуації. Від розумів це, тому міцно зафіксував ноги і, зберігаючи рівновагу, завдавав одного удару за іншим.

Монстр так казався, що ледь не струсив Віда, але в останню мить він зумів схопити його за вусик.

– Помри вже, чвііік!

Звичайно, висіти на голові гігантського монстра набагато важче, ніж на поручні автобуса. Але тренування Віда допомогли йому не впасти. Він чудово володів своїм тілом! Коли у тебе є опора, ти можеш правильно застосувати силу. Від вчепився в голову велетня, як тарган, і продовжував завдавати ударів.

Інші орки теж не стояли на місці.

– Ми, чвіік, отримали підкріплення!

– Чвііік! До бою!

Орки атакували монстра, розмахуючи зброєю.

Вогняний гігант видихав полум'я, звивався і стрибав, але не міг протистояти об'єднаному нападу Віда і орків, тож зрештою впав на землю, мертвий.

Дінь!

[Ваш рівень зріс.]

[Полювання на гігантського монстра в горах Юоркі підняло вашу славу на 1.]

Від радісно закричав!

Минуло багато часу відтоді, коли таке відбувалося з ним під час полювання. Раніше, коли він занурювався в бій з головою, він часто радісно кричав.

– Чвіііік!

– Чвік-чвік-чвііік!

Орки також почали радісно кричати.

Видовище, достойне великого митця: Від, що стоїть на голові гіганта, і навколо нього радісно кричить натовп орків. З боку здавалося, що вони об'єднали зусилля, щоб здійснити неможливе!

Але після кожної перемоги з'являлася дуже важлива справа.

Від збирав здобич.

[Ви отримали шкіру зі спини Вогняного Гіганта.]

Після обробки цей матеріал можна використати для створення броні. Зроблений з нього обладунок буде легшим і набагато міцнішим загартованої сталі, такі матеріали дуже складно отримати.

– Дякую! Чвіік!

– Чвік-чвік-чвік, ти врятував нас.

Орки зібралися навколо Віда і дякували йому. Він допоміг їм у час великої небезпеки і вони були йому дуже вдячні. Однак навіть у таку мить деякі орки час від часу відводили від нього погляд.

До такого обличчя непросто звикнути!

Але Віда така реакція заспокоїла.

– Чвіік, ви полюєте на таких створінь? Чвіік, ви мали покликати мене. Я люблю битися. Чвікчвікчвіік! А ще більше я люблю дорогоцінні камені й хороші речі.

– Чвіі. Ми визнаємо, ти – воїн. Ми пишаємося тобою, орку-воїне.

Подібність приваблює – це правило працює навіть у грі.

Оркам, які найбільше любили битися і збирати трофеї, одразу сподобався Від.

– Я тебе бачу вперше. Звідки ти прийшов? Чвііік!

– Я не знаю. Чві!

Від сумними очима дивився кудись у далечінь рівнин. І хоча він намагався виглядати якомога сумнішим, для всіх інших це виглядало так, ніби він думає про минулі криваві битви і бійні.

– Коли мені був рік, мама покинула це місце разом зі мною. Чвік! Ми жили на рівнинах. А тепер я повернувся. Чвііі! Не питайте більше.

– Як скажеш. Чвіік!

– Ходімо полювати. Чвіік!

– Добре. Чві!

Від прийняв запрошення і приєднався до групи орків.

Будь-де, навіть серед монстрів, Від почувався як удома! Він майстерно оцінював ситуація та визначав можливі вигоди, чи це безплатна порція рисової каші, чи безплатний проїзд у поїзді. З самого дитинства різноманітні труднощі, які йому довелося пережити, навчили Віда мислити нестандартно та швидко адаптуватися до ситуації.

– Во-о-оа!

– Чвіік, чвіік!

По горах Юроки були розкидані села орків.

А після полювання воїни з групи, до якої приєднався Від, запросили його до себе.

– Чвіііт! Ходи до нас.

– А можна? Чвік! Чвіік!

– Так. Наша родина велика. Чві-чві-чвіт. Хороші воїни, чвііік, вітаються.

– Чвік! Дякую, друже.

Від пішов за орками вглиб гір.

На своєму шляху він бачив багато інших поселень, великих, як людські міста. Вони не мали стін чи замків, але мали багато великих будівель. В одному такому домі проживало 10 орків, а в поселенні було більше 1000 будівель.

Орки привели Віда до одного з таких поселень. На вході Віда зупинили охоронці.

– Не кожному дозволено зайти. Чвіік!

Від спокійно поглянув на них і сказав:

– У вас проблеми? Чвіік!

Оркоподібний демон! З найстрашнішим обличчям на світі.

Зовнішність Віда була його найкращою перепусткою будь-де. А товариші намагалися його захистити.

– Це наш друг. Чвііік! Ми билися разом. Чвік!

– Й-йому все ще н-не дозволено зайти. Чвік!

– Чвііік. Він повинен назвати своє ім'я. Чвік! Тоді він зможе увійти.

Хоча руки охоронців тремтіли, вони все ж стояли на своєму.

Від на мить зупинився, щоб подумати. Щоб повністю увійти в роль орка, він повинен отримати нове ім'я. Від зовсім про це забув.

– Я – Карі... чві!

Він поспішно придумав нове ім'я – Карі, але тіло знову підвело його, і орки почули інше.

– Карічві! Карічві! Чвіік. Проходь.

Так Від став Карічві, оскільки імена орків часто закінчуються на «чві».

«То он воно як». Карі чи Карічві – для нього це не мало значення.

Він забув цей інцидент і увійшов до поселення.

Розділ 7. Простакуватий орк Карічві. Частина 2

– Чвііік! Продаю недорого.

– Чвік! Продам навіть дешевше!

– Чвііт! Я теж продаю дешево.

Багато чого в селі орків схоже на людські поселення.

Орки продавали обладунки і зброю у своїх магазинах. Більшість предметів виготовляли тут, у цьому поселенні, тому вони були неякісними.

Але ціни були захмарні.

– Чвік. Це іржава тріснута глефа, чвііік! Хочете її? Всі хочуть. Я віддам її вам всього лише за 60 000 золотих. Чвіік!

Глефа з силою атаки 20 і 10 очками міцності коштувала 60 000 золотих! Обурлива афера. Простуваті орки думали, що якщо вони завищать ціни, то швидко розбагатіють. Тому намагалися продавати все за до смішного великими цінами.

Найдешевші трави коштували 20 000 золотих, а найдешевші обладунки – 50 000. Глефи, які були хоч трохи корисними, коштували 150 000 золотих і більше.

Віду було дуже цікаво, тому він запитав одного зі своїх супутників:

– Чвіік. Їм справді вдається щось продати?

– Чві-чві-чві. Жодного разу не бачив. Чвіі. Дурні ідіоти.

– Чвіік. О, ти точно не такий, як вони.

Орк, якого хвалив Від, знизав плечима.

– Звичайно. Чвіік! Якщо речі не продаються, ти маєш просити принаймні 2 мільйони золотих!

– ...

Від втратив дар мови.

Але на нього чекало ще важче випробування. Жінки-орки з поселення! За людськими мірками Від був жахливим, але в цьому місці він був популярний.

– Сильні руки. Чві-чві-чві!

– Міцні груди. Чві-чві-чві.

– Товсті ікла, твердіші за сокиру.

– З такою щелепою горло не пересохне під дощем. Чвіік! І подивіться на його ніс!

– Широкі плечі та мускулисте тіло.

– Мій ідеал. Чвііік!

Жінки пригорталися до Віда, демонструючи свою прихильність. Одні підморгували йому, інші пестили свої груди.

Навіть найсміливіший чоловік злякався б у цій ситуації. Така наполеглива прихильність викликала у Віда бажання якнайшвидше залишити поселення.

Попри те, що це були жінки, їх було дуже багато!

– Що вони роблять? Чвіік!

– Жінки люблять сильних. Вони люблять тебе. Чвіік! – із заздрістю відповів один із його супутників.

Живучи з орками в одному будинку, Віда найбільше мучили дві речі.

Перша – жінки.

У будь-який час дня і ночі вони невтомно намагалися отримати його кохання. Вони робили все, що тільки можуть придумати жінки.

Такого ніколи не станеться з неповнолітніми. Але Віда офіційно визнано старшим 20 років, тому для його облікового запису були відповідні налаштування.

Для дорослих у грі були передбачені спеціальні послуги. Нічне життя. Задоволення, доступне тільки дорослим!

Але хто захоче ділити ліжко з орком? Звичайно, не Від.

«Я не можу втратити свою цноту так!»

Він за будь-яку ціну намагався уникати зустрічі з жінками.

Друга – їжа.

Орки їдять напівсиру, заледве підсмажену їжу. Від, який був майже залежним від смачної їжі через високий рівень навички Кулінарія, не міг звикнути до смаків своїх нових побратимів.

Несмачний ячмінний хліб був набагато кращим. Тепер він часто мріяв про нього.

Хоча іноді в його муках траплялися перерви, наприклад, коли вони покидали поселення заради полювання. Від завжди йшов першим, маршируючи з високо піднятою глефою.

– Чвік! Чую запах ворога!

Вони зіткнулися з Лордом Мінотавром! Величезне рогате чудовисько з сокирою. І хоча Лорд Мінотавр грізно розмахував зброєю, Віда це не зупинило.

– Чві-чві-і-і-і-ік!

Від міцніше стиснув глефу і кинувся вперед. Простий, нетямущий, агресивний і нещадний орк повів свою групу в бій.

– Всі, всі, всі, в атаку! Чві-і-і-ік!

Юн Чунхі щовечора заходила до Королівської Дороги.

Вона була викликальницею, і у грі її звали Сейрін. При створенні персонажа вона вибрала расу напівельфа, тому мала невеликий, як у гнома, зріст.

– Силою нашого контракту я викликаю вас. Прийдіть, василіски!

Використання заклинання виклику забрало майже всю її ману, однак три помічники василіски з'явилися поряд з нею. Ці монстри схожі на ящірок. Вони отруйні та мають хороший захист, тому вона завжди викликає їх на полюванні.

З допомогою василісків їй з напарницею стало набагато легше боротися з двома лицарями.

Злодійка добила останнього лицаря ударом у спину.

– Фух! Ми якогось виграли.

Злодійка витерла піт з чола і підійшла до Сейрін.

– Хороша робота, сестро.

– Ти теж постаралася, Ламі.

Сейрін та Ламі – сестри з різницею у три роки.

– Хух, відпочиньмо трохи.

– Ага. І мені потрібно відновити ману.

Вони полювали у щойно виявленому підземеллі. Завдяки високим рівням дівчата першими відкрили його, і тепер намагалися використати отримані бонуси на повну.

Сестри сиділи на землі та розмовляли.

– Хей! Пам’ятаєш того хлопця, який прийшов на свято до нашої школи? Його ім’я Лі Хьон. Він старший брат моєї подруги, Лі Хейон. Він твій ровесник, чи не так?

Сейрін злегка всміхнулася.

– Так.

– Ти його знаєш?

– Так, знаю. Я також бачила його сестру.

– Зрозуміла... Але ти зазвичай не цікавишся хлопцями, навіть популярними акторами. І ти ні з ким не зустрічаєшся...

– Просто вони мене не цікавлять.

– Отже, тебе цікавить він?

– Він... Так.

Сейрін ніколи нічого не приховувала від сестри, бо у них хороші стосунки, і Ламі продовжила розпитувати її.

– Невже... він той, хто тобі подобається?

– Ти правильно вгадала.

– Вау! Не знала, що це твій ідеал. То тобі подобаються спортивні хлопці?

Ламі теж не могла забути, як Лі Хьон пройшов три випробування у змаганні порятунку принцеси. Жодна людина, яка це бачила, ніколи не забуде.

Коли Лі Хьон проходив три випробування, він рухався і лопав летючі водяні кульки так швидко, що це здавалося магічним трюком.

– Не тому, що він спортивний. Ні. Я не знала, що він такий.

– Тоді чому він тобі подобається?

Ламі було дуже цікаво.

Якщо не тому, що він спортивний, то яка причина? Його обличчя і зріст доволі посередні, і ходили чутки, що він не закінчив школу.

– Він – сімейна людина. Він у першу чергу завжди думає про сім'ю, піклується про неї. Якщо ти одружишся з кимось таким, як він, ти завжди будеш щаслива. Правильно?

Розділ 7. Простакуватий орк Карічві. Частина 3

– Чим ти заробляєш на життя?

Хлопець почував потилицю і відповів дівчині:

– Нічим.

– Ого. Навіть до університету не ходиш?

– Ходжу... Але це нудно, я думаю кинути навчання.

– Тут нічим пишатися... Слід мовчати про таке.

Дівчина встала. Вона вже збиралася вийти з кімнати, коли почула те, що її зупинило.

– Який сенс ходити до університету? Я все одно піду в компанію батька.

– Компанія батька?

Дівчині раптом почав подобатися цей хлопець.

Вона упевнена, що тут і зараз є найкрасивішою дівчиною у клубі.

– Так, але це маленька компанія.

– Наскільки маленька?

– Ну, співробітників там десь як людей у маленькому містечку.

– ...

– Продажі... чи як це називається? Хай там що, компанія з маленьке містечко.

– ...!

Дівчина оніміла.

Вона роздивилася одяг хлопця і, здається, він говорить правду.

«Весь у брендовому одязі. Навіть взуття з останньої колекції, продається лише за попереднім замовленням».

Хлопець протягнув їй телефон.

– Введи свій номер.

– Я не така дівчина.

– Ясно. Тоді я хочу поговорити з тобою ще.

Він легко отримав її номер.

Коли дівчина вийшла, інші хлопці почали збуджено розмовляти.

– Ти крутий, Джіхуне!

– Цього разу менше п'яти хвилин.

Дівчина була дуже красивою.

Навіть якби офіціант не представив її як рідкісну красуню, один погляд на неї змушував усіх хлопців у кімнаті відчувати себе хижачами.

Але Чхве Джіхун несильно реагував.

«Завтра я її навіть не згадаю».

Його друг вважав, що йому дуже пощастило жити так, але Чхве Джіхун відчував лише нудьгу.

Коли у тебе багато грошей, ти повинен уміти ними розпоряджатися. Тому батьки спланували його життя з дитинства.

Як майбутньому спадкоємцю йому не дозволяли вибирати собі друзів, робити те, що подобається, жити так, як він хоче.

З дитинства він рухався по життю, як робот, яким керували батьки.

Тільки коли його відправили за кордон, він почав заводити друзів.

Але навіть там у нього не було власного життя. Він всього лиш людина, яку поставили на рейки і змусили рухатися вперед. Коли ти не можеш робити те, що подобається, життя стає монотонним і нудним. А в житті Чхве Джіхуна було надто багато обмежень.

Однак якось отримавши вільний час, він почав грати у Королівську Дорогу і виявив іншого себе.

У тому далекому світі була річка.

Йому подобалося спостерігати за її повільним і гордовитим рухом, тому він став рибалкою.

Його абсолютно не цікавила риба, він просто насолоджувався спокоєм і відчуттям, що живе насправді.

Інші гравці всіляко намагалися підняти рівні, ганялися за предметами, але він просто рибалив.

З часом Чхве Джіхун досягнув третього рівня середнього рангу в навичці Риболовля. Він став кращим риболовом Королівської Дороги.

Але його це не хвилювало. Він просто рибалив.

Через те, яким мовчазним він був, інші гравці думали, що він похмурий і меланхолійний рибалка і намагалися його не турбувати.

Але Чхве Джіхуну байдуже, що про нього думають інші. Він просто любив рибалити, текуча вода забирала всі його турботи.

А потім з'явився один хлопець.

Прагнучи якомога швидше підняти рівень навички Риболовля, він зайняв улюблене місце Чхве Джіхуна Ця людина вимірювала все у грошах. Кожен день він проводив у нескінченній боротьбі за виживання.

Його звали Від.

Чхве Джіхун кілька разів бачив, як цей хлопець збуджено сміється під час риболовлі. Він робив це навіть у найнезначніших і рідкісних випадках, наприклад, коли знайшов мідну монету у шлунку риби.

Від так щиро тішився подібним дрібницям.

Змагатися з ним у риболовлі було весело. І в якийсь момент Чхве Джіхун був повністю поглинений цим. Аж до того, що кожного разу, коли він ловив рибу, його руки тремтіли від хвилювання.

Він не пригадував, коли востаннє відчував щось подібне.

Чхве Джіхуну сподобався Від.

Відтоді він намагався бути з ним.

У фортові Одейн він брав участь у битві разом з ним, у підземеллі Басри полював разом з ним в одній групі. Коли він почув, що Від збирається полювати разом із Хварьон, він швидко знайшов її та підкупив лідера групи, щоб приєднатися.

– Маю йти. Не шукайте мене деякий час, я буду дуже зайнятий.

Чхве Джіхун встав і покинув нічний клуб. На вулиці його зустріло свіже нічне повітря.

Він знав місце приємніше за будь-який, навіть найдорожчий клуб.

Королівська Дорога.

Місце, сповнене життя, чекало Зефіра.

Чарівні слова.

Повторення безглузлого галасу.

Кажу, що хочеш сказати.

Це не означає, що я слухатиму.

Голос співачки нагадував ридання. Іноді боляче, іноді солодко. Під тихі звуки фортепіано дівчина співала із замріяним обличчям.

Деякі жести заборонені.

Діалогів майже нема.

Очі просто зустрілися,

А потім показали мені:

Відчай. Тривогу. Смуток. Гнів.

Невтішні прагнення. Прихильність. Кохання.

Почуття відображені твоїми очима.

Ми обираємо, що їмо.

Смачні страви. Тепер скажи мені своїми очима, куди далі ти хочеш піти.

Повернися до мене і поглянь в мої очі, дозволь прочитати твої думки.

Світ без непорозумінь і спотворень.

Дивлячись у твої очі, я краще розумію тебе, навіть без твоїх зусиль.

Ми ніколи по-справжньому не можемо зрозуміти думки одне одного.

Ти не можеш зрозуміти основу моїх дій, я визнаю це.

Тому що навіть я не розумію.

Те, що ми бачимо очима, це неточно і розмито.

Я не вражена словами. Освіти, будь ласка, щастя.

Ось так, як я дивлюся в твої очі.

Навіть на короткий час не відводь погляну від мого обличчя.

Один погляд, одне серце.

Тож освіти своє серце.

Якщо у тебе немає важких тремтливих слів,

І поглядів, тоді я можу сказати.

Очі та голоси, що чуємо вухами.

Нехай зайдуть глибоко у твоє серце.

Одними словами не передати почуття.

Говори зі мною очима.

Я люблю бачити твої очі.

Чон Хьолін співала свою дебютну пісню «Діалоги очима» на Таймс-сквер.

Публіка слухала її, затамувавши подих.

Здавалося, що її ніжні й лагідні очі співають разом з нею. Слухаючи таємничу і мрійливу пісню, люди відчували себе як у раю. А перед ними виступав світлий і прекрасний ангел.

Але не тільки пісня привабила публіку.

Коли Чон Хьонлін тільки починала співати, то прославилася як співачка з чудовим голосом, але поступово вона почала демонструвати інші свої таланти.

Пісня була б неповною без танцю. Кожен її рух, кожна емоція на обличчі приводили глядачів у такий захват, що вони щиро аплодували їй.

Чон Хьолін граційно рухалася по сцені, ніби кажучи всім, що вона фея народжена для музики.

І саме так називали її ЗМІ.

По закінченню міжнародного туру «фея сцени» зайшла у Королівську Дорогу.

«Відтепер я підніматиму свій рівень. І точно спробую новий танець».

У Королівській Дорозі вона обрала собі клас танцівниці. Хоча з таким чудовим голосом вона могла стати прекрасним бардом, але їй дуже сильно хотілося танцювати.

«Я хочу пригод, а не просто стояти і співати. Я хочу спробувати, яке це відчуття – бити монстрів».

Для інших людей вона виглядала, як витончена і невинна фея. Хоча насправді вона найстарша з п'яти дітей у її родині. Вона часто поводитися зухвало, як пацанка.

Звичайно, барди теж могли полювати. Але клас танцівниці все ж давав їй більше можливостей брати участь у реальних боях. Крім того, вона могла танцювати в різних стилях, тож ніхто не впізнає її рухи, але у випадку співу все було інакше.

Тож вона стала танцівницею і почала свої пригоди у Королівській Дорозі!

На щастя, ніхто її не впізнав. Вона намагалася не видавати себе і навіть зробила свого персонажа з трохи гіршою зовнішністю, ніж у реальності.

– Давайте теж вирушимо у подорож?!

– Так. Ми тут тільки полюємо, стає нудно.

– Не кажучи вже про завершення піраміди.

Зефір, Хварьон, Мапан, Пейл, Сурка, Ромуна, Ірен, Мейлон зібралися разом.

Вони мали різні класи, деякі з них не дуже популярні у грі. Серед них не було справжніх воїнів чи паладинів, що спеціалізуються на боротьбі з монстрами. Але рідкісні класи дозволяли їм знаходити інші шляхи для виходу зі складних ситуацій.

За ближній бій відповідали Зефір, з його великим здоров'ям, і монах Сурка. У небезпечних випадках, коли монстри нападали великим натовпом, Хварьон присипляла їх танцем. Вона також піднімала характеристики групи своїми танцями.

Пейл і Мейлон здалеку стріляли з луків, також ще була Ромуна, яка начакловувала руйнівні заклинання. Жриця Ірен підтримувала і лікувала всіх членів групи.

Навіть у купця Мапана є своя робота. В якості другої класової навички він отримав «Доторк удачі», що збільшувала здобич, яка залишалася після монстрів.

– То куди ми підемо? – запитав усіх Пейл.

На диво, відповідь прийшла від Ірен, яка вважалася найтихішою у групі.

– Ходімо до озера Душ!

– Чи не заскладно для нас?

Про це місце вони дізналися випадково.

Батько Пейла виявив його особисто під час подорожі світом Королівської Дороги.

– О, який чудовий красвид! Тре' перевірити водичку!

Батько Пейла вирішив перервати свою подорож і скупатися. У такому красивому каньйоні з річкою справжній кореець ніколи не упустить можливості хоча б роззутися і занурити ноги у воду.

І ось, купаючись, він помітив стежку, що вела до озера. Звісно, він розповів про це Пейлу після повернення.

Хоча на той момент середній рівень групи Пейла був 130, однак, враховуючи, що територія, де плавав його батько, населена небезпечними монстрами, їм би довелося похапцем відступати після першої ж битви, залишаючи мертвих позаду.

Тому вони ще не знали, які квести, скарби і небезпеки чекають їх на озері.

– Все буде добре. Зараз ми набагато сильніші.

– Ну, це так...

– Спробуймо!

В очікування нових вражень, всі як один проголосували за похід до озера. Навчившись у Віда завжди добре готуватися заздалегідь до можливих труднощів, вони купили запас харчів, лікарські трави, перевірили спорядження і вирушили в дорогу.

Лі Хейон не могла у це повірити.

Від університету Корея прийшло повідомлення про те, що Лі Хьон пройшов перший раунд. Звичайно, була тільки перша частина, попереду ще співбесіда, але половина шляху вже позаду.

– О, це так чудово!

Вона дивилася на повідомлення, задоволена.

Лі Хейон могла заробити на власні університетські витрати завдяки підробітку і стипендії. Але як щодо її брата...

Лі Хейон боялася говорити про це з братом. Вона планувала зробити це не один раз, але не могла набратися сміливості. А якщо брат скаже, що це марна витрата грошей і навіть не захоче йти на співбесіду? У його випадку це можливо...

Розділ 8. Орчі війни. Частина 1

– Чвіік!

Перетворившись на орка, Від багато думав.

«Що треба зробити, щоб подружитися з ними?»

Оскільки він звик мислити по-людськи, пошуки способу зближення до абсолютно іншої раси перетворилися для нього на складне завдання. Від уже звик спілкуватися з орками, але так і

не знайшов серед них справжніх друзів. Тоді він вирішив, що настав час припинити уникати своїх нових одноплемінників і почати сприймати їх такими, якими вони є. Ставитися до них, як до людей і як до своїх справжніх товаришів.

Спочатку він думав, що це буде дуже важко. Але поспілкувавшись з ними ще трохи, зрозумів: о, це так... знайомо.

Від швидко подружився з усіма у своїй групі.

Орки! Вони несильно відрізнялися від Гомчі. Суворі! Агресивні! Жорстокі! Якщо їм щось не сподобалося, вони негайно дістають зброю! Безрозсудні. Без роздумів кидаються навіть на сильніших противників! Їхні кулаки діяли швидше за слова, приблизно в 3-4 рази швидше.

– Лови, це для тебе. Чвіік!

Від приготував їжу та роздав її всім у групі. Орки були настільки невибагливими і ненаситними, що їм подобалося абсолютно все.

Але навіть прийнявши їх такими, якими вони є, Від досі мав проблеми з тим, щоб злитися з новим середовищем. Як і в людей, їхнє суспільство мало власні правила та ієрархію.

Звичайні орки, орки-воїни і розвідники стояли на найнижчому щаблі соціальної драбини у горах Юорокі. Їх було найбільше, але вони були підлеглими для інших.

Командували ними орки-чемпіони, капітани, старійшини та вожді.

Капітани командували групами приблизно по сто орків у кожній. Селами керували старійшини. Вожді керували та контролювали домени, що склалися з кількох поселень.

І Віда по-справжньому ненавиділи всі, хто стояв вище нього в командному ланцюжку.

– Карічві не народився у нашому селі. Чвіік!

Вони ставили під сумнів його походження.

– Він їсть менше, ніж ми. Чвіік!

Порівнювали апетити.

– Карічві занадто гарний. Чвіііт!

Заздрили його зовнішньому вигляду.

– Чвік-чвік! Жінок потрібно захищати!

Зрештою, всі проблеми були через жінок!

Орки ревнували і заздрили Віду через жіночу увагу.

– А, чві! Навіть після того, як я став орком, чвіік! Світ просто не залишає мене осторонь! – стогнав Від. Через постійні виклики, які йому кидали боги, уже можна починати думати про те, щоб повіситися!

«Справді, красивим хлопцям усюди заздрять».

Він вирішив, що проблема у страхітливій зовнішності, яку він бездумно створив, будучи людиною. І єдиний спосіб усе виправити – почати повністю ігнорувати всіх навколишніх жінок.

В результаті вони теж на нього розсердилися.

– Чвіік! Мені не подобаються ці жінки. Просто заберіть їх. Чвііік!

А після того, як він це заявив, жінки ще більше образилися.

– Чвік. Він надто багато про себе думає.

– Нахабний виродок! Чвік-чвіт!

– Виженемо його з села! Чвіік!

Розлючені місцеві довгий час заспокоювалися.

І хоча багато хто в поселені не любив Віда, було чимало звичайних орків, які визнавали його.

– Він з касти переможців! Чвіііт! Цей орк заслуговує на повагу. Чвііік!

– Чвіі-чві-чвіііт! Хороший боєць!

– Хитрий, чвіік. Він виживе будь-де.

Від часто бився і ходив на полювання. За розпорядженням старійшини села, заради миру та розвитку поселення, кожного ранку створювалася мисливська група, і, звичайно, Від був завжди присутнім.

– Чвіік!

Група зазвичай складалася з орків-воїнів і звичайних орків. В основному вони билися проти величезних мінотаврів! Монстрів десь 300 рівня.

Від міцніше стиснув глефу.

«Дорогоцінні очки досвіду!»

Мінотаври володіли двома криваво-червоними сокирами та мали більше здоров'я, сили і спритності у порівнянні з іншими монстрами такого ж рівня. Тому у грі мало людей, які полюють на них. Крім того, вони зазвичай живуть у місцях, де гравці були рідкістю.

Але Від любить битися з усілякими монстрами.

Як торговець цінує кожного покупця, так і він радо зустрічав будь-якого монстра.

Очки досвіду – додаткова сила!

Предмети – чистий дохід!

Зі зростанням сили зростала і винагорода; а з додатковою здобиччю також зростали його майбутні доходи.

У цих думках закладенні його власні цінності та уявлення.

– Му! Брудні орки!

Мінотавр анітрохи не боявся своїх ворогів.

Звичайні орки мали рівень 120, а орки-воїни – 210. І всі вони відчували страх перед лютістю, що йшла від ворога.

– Му! Уб'ю вас усіх!

Мінотавр швидко рушив уперед. Він біг, розмахуючи двома величезними сокирами. Орки перед ним не здавалися гідними супротивниками.

– Чві-і-ік!

Від стрибнув уперед. Його величезне тіло пролетіло близько десяти метрів і приземлилося прямо перед мінотавром.

– Чвіік! Я твій противник!

Після перетворення на орка його Мудрість та Інтелект знизилися, але Сила і Спритність значно зросли. Ось чому він почав використовувати звичайні атаки замість технік, що споживали багато мани, якої йому тепер не вистачало.

– Чві-і-ік!

Мінотавр ударив сокирою, здавалося б, незначну перешкоду, але Від відбив атаку глефою. При зіткненні зброї пролунав гучний дзвін.

Супротивники стояли один проти одного.

Меч і глефа у чомусь схожі, але є і чимало відмінностей. Глефа ширша і важча, потрібен час, щоб навчитися нормально нею володіти. Загалом, вона повільна, але руйнівна зброя.

Дзень! Бря-язь!

Щоразу, коли глефа стикалася з сокирою, чувся дзвін і сипалися іскри. З кожним відбитим глефою ударом, мінотавр був змушений відступати, і його це злило.

Зазвичай, така іржава глефа давно б розлетілася. Але Від відремонтував, відполірував і загострив її до надзвичайної гостроти.

Потужний спротив Віда додав сили його товаришам-оркам.

– Чвііік!

Тепер мінотавр відчув страх.

Хвиля орків швидко наступала! Бігло сотні орків з глефами у руках і атакувало чудовисько. Деякі з них загинули від атак Мінотавра, але він також отримав багато ран, від яких зрештою помер.

Як то кажуть «десять рук не заблокуєш одною». Саме завдяки чисельній перевазі орки вигравали битви.

І почалося справжнє полювання.

Соті орків з глефами полювали на величезних монстрів. Звичайно, багато з них гинуло, але решта міцніла. Бо ті, хто вижив, отримували нові рівні, загальна сила групи продовжувала зростати.

Орки виживали попри те, що їм постійно загрожували численні небезпечні монстри. Вони виживали завдяки своїй плідності. Деякі орки гинули, але інші ставали сильнішими, і їм на допомогу приходили молоді одноплемінники!

Навіть знаючи це, Від дбав про те, щоб ніхто з його друзів не загинув. Він ремонтував їм зброю, готував їжу і перев'язував їх, коли було потрібно.

Велике полювання тривало!

Багато простакуватих, неосвічених орків бродили навколишніми землями, вбиваючи будь-яких монстрів, яких вони зустрічали. Орки не володіли ніякими спеціальними прийомами чи іншими секретами, вони просто перемагали ворога величезною кількістю. Не вистачило десятка, то прийде сотня – і навіть якщо вони помруть, то прийде ще більше.

У таких небезпечних битвах багато орків почало збиратися навколо Віда.

– Чві-чвіт, простакуватий Карічві, веди нас.

– Карічві, ти простий і нам комфортно з тобою. Чвіік!

Через низькі Інтелект і Мудрість орки вважали Віда одним із них! Крім того, він також мав високі показники Лідерства і Харизми, завдяки яким орки були готові йти під його руку.

Киваючи «рекрутованим» на знак згоди, Від продовжував полювати.

Хоча він і отримав під своє командування нові «голови», через них битви стали складнішими. Оскільки всі вони були однією великою групою, останній, хто ударив ворога, отримував більшу частину досвіду.

Решта досвіду майже порівну розподілялася між іншими, незалежно від їхнього внесу в бій. І Віду довелося стримувати свою жадібність до очок досвіду.

«Я маю бути розумнішим за цих жадібних орків...»

Якщо він зосередиться на тому, щоб по максимуму отримувати очки досвіду, то ризикує втратити дружні стосунки з цими орками. І разом з цим, якщо він стримуватиметься, це може призвести до його смерті в якийсь момент.

Ось чому Від бився якомога більше. Він першим нападав на монстра, завдав стільки шкоди, скільки міг, і, якщо поряд не було багато орків, які атакували того ж самого монстра, то завдавав смертельного удару.

Участь у великій кількості битв була головним пунктом у ранній ігровій стратегії Віда. Крім того, з першого дня він намагався максимально підвищити свої характеристики, а вже потім піднімати рівні. В результаті битися з монстрами одного з ним рівня стало значно легше.

Накопичуючи різні навички та характеристики, він став набагато сильнішим за будь-якого гравця такого ж рівня! І з часом різниця продовжувала зростати.

«Наполеглива робота зараз полегшить гру пізніше...»

Він не міг порахувати, скільки разів помічав гравців, що не звертали на це уваги. Були випадки, коли люди досягали 250 рівня, навіть не довівши свою навичку володіння мечем до належного рівня. Такі гравці піднімали рівні, не вдосконалюючи свої навички лише тому, що це вимагає тяжкої праці.

Але для Віда це стало пріоритетом. Він був дуже радий, що орки багато полюють. Навколишні землі заповнені монстрами, і все, що йому потрібно, це битися з ними, на деякий час відклавши у бік навичку Торгівля та Скульптурне Мистецтво.

У якийсь момент Від досягнув 295 рівня.

Полювання групи Пейла на Озері Душ було в розпалі.

Раніше вони б не наважилися підійти до цього місця, але тепер, підвищивши рівні та з підтримкою Хварьон, Зефіра і Мейлон, вони вирішили спробувати.

Тут вони зіткнулися зі страшними водяними духами і рибоподібними чудовиськами!

Після запеклої та тривалої битви більша частина групи покинула гру, і лише Пейл з Мейлон залишилися заради побачення біля озера.

Пейл справді любить спілкуватися.

– І ось так... власне... а потім...

Він зустрів дівчину, яка йому дуже подобалася.

Пейл хотів розповісти їй усе про своє життя та пригоди у Королівській Дорозі. Особливо тому, що вони познайомилися завдяки цій грі.

Він розповів їй про небесне місто Лавіас.

– Що? Справді?

Очі Мейлон заблищали, коли вона почула про їхні перші кроки, як першопрохідців, про завдання і про те, як вони досліджували небесне місто.

– Як Від обрав клас скульптора?

– Наскільки мені відомо...

Пейл також багато говорив про Віда. Він поділився і таємницею, що саме Від знищив вампірів у провінції Мората.

[Ви виконали завдання: Провізія орків]

На навколишніх землях є багато небезпечних монстрів, що полюють на місцевих жителів. Разом з мисливською групою зловіть їх та згодуйте м'ясо монстрів молоді.

Складність: С

Нагорода: Залежно від результату – спорядження, коштовне каміння і руда.

Обмеження: Лише для раси орків. Або для тих, хто здатен перетворюватися на орків за допомогою магії чи інших засобів.]

Вожді орків і старійшини також давали завдання, однак вождь жив у сусідньому селі, а зі старійшинами не так просто налагодити стосунки. Проте Від не впадав у відчай, а продовжував багато полювати і виконувати квести. За них він не отримав жодних хороших предметів, але інгредієнти та руди, що видавалися як нагорода, доволі рідкісні.

Крім того, полювання на монстрів винагороджувало його дорогоцінним досвідом. Не тільки очками досвіду, які він отримував за вбивство, але і новими знаннями та інформацією. Більшість монстрів на Землях Відчаю мали рівень вище 300 і часто володіли унікальними здібностями. При першій зустрічі з ними дуже легко зробити фатальну помилку.

Разом з орками Від бився з різними монстрами. Іноді навіть стикався з темними ельфами. Хоча вони були маленькими, вони користувалися магією стихій і виявилися гідними противниками. Але це не завадило Віду перемогти їх і отримати ще більше поваги в поселенні орків.

Таким чином Від дослідив більшу частину гірського хребта Юрокі.

На його подив, фортеця темних ельфів виглядала так само загрозливо як замок Серабург у королівстві Розенхайм. А з усією магічною зброєю, встановленою на стінах, фортеця стала практично неприступною.

– Ми захопимо її! Прорвемося! Нас ніщо не зупинить! Чвіік!

Старійшина тепло поглянув на Віда.

Цей величезний орк зміг зібрати м'ясо найнебезпечніших хижаків і виконати завдання. У нагороду він отримав багато руди, придатної для кування високоякісної зброї.

Старий орк заплющив очі.

– Чвік. Коли я дивлюся на тебе, то згадую свою молодість.

– Спасибі, старійшино. Чвіік! – шанобливо відповів Від.

Розділ 8. Орчі війни. Частина 2

Зазвичай орки розмовляють між собою доволі грубо, і Від намагався дотримуватися цих правил. Але з кожного правила є виняток, і ось він – старійшина, перший впливовий орк, що підтримав Віда. Він допоміг Віду купити будинок, давав йому поради і, звичайно, різні завдання.

Старійшинами ставали тільки найвідоміші та найсильніші орки, яким вдавалося дожити до глибокої старості. І хоча їм уже бракувало сил, вони все ж зберігали свій вплив і знання, що дозволяло їм контролювати молодих орків-капітанів.

– Чвіік! Тепер я розкажу тобі про наші гори...

Старійшина вже розповів Віду багато цікавого. Про гірський хребет Юрокі. Про різні види монстрів, їхні навички, вміння і де вони живуть!

Іноді старійшина говорив так довго, що хотілося позіхати, але Від уважно все слухав. Більшість часу старий орк давав важливу інформацію, а деякі з його історій були справді неймовірними. Від жадібно вбирав нову інформацію.

– Темні ельфи – наші вороги. Останнім часом вони почали робити дивні речі. Чвіііт!

– Що за дивні речі? Чві-чвік!

Старійшина невдоволено наморщився.

– Чвііік! Карічві, знаєш вони, як люди, побудували фортецю.

– Чві-чвіт. І що?

– Стіни дуже високі та товсті. Чвік! Монстри більше не можуть наблизитися до темних ельфів і замість цього атакують нас. Чвіік!

Старійшина був дуже засмучений нинішньою ситуацією. Все більше і більше монстрів приходило до меж села, і з кожним днем вони ставали дедалі могутнішими.

З іншого боку, для Віда це була хороша новина. Більше монстрів означає складніші битви і, що найважливіше, більше очок досвіду!

– Чві-чвік! І нам не подобається, що над нашим селом є ця величезна фортеця. Ми вирішили напасти на темних ельфів. Двадцять п'ять вождів із сусідніх земель підтримують цю ідею. Чвіік. Ми готуємося до атаки. Коли небо посвітлішає, а потім потемнішає десять разів, ми атакуємо фортецю темних ельфів. Карічві, йди з нами!

Дінь!

[Нове завдання: Процвітання орчих племен

Здавна над горами Юрокі панували орки. Але тепер темні ельфи вирішили кинути виклик їхній позиції. Завдяки магії, умінню стріляти та союзу з темними створіннями вони стали серйозною загрозою для майбутнього орків.

Складність: Расове завдання

Нагорода: Залежно від результату – коштовне каміння і руда.

Обмеження: Тільки для орків. Або для тих, хто здатен перетворюватися на орка з допомогою магії чи інших засобів.]

Війна між орками і темними ельфами!

Вона вирішить, хто правитиме Землями Відчаю.

Зважаючи на це, Від, що був дуже зосереджений на полюванні, відчув децицію жалю.

«Я так добре полював, піднімав рівні та отримував предмети...»

Незабаром весь гірський хребет Юрокі зануриться у фінальну битву. Хоча Від усередині обурювався, ззовні він зберігав спокій заради переваг від старійшини.

Побачивши це, старий орк продовжив:

– Карічві! Якщо ти відважний орк, чві-чві-чвік! То маєш взяти участь у цій битві!

[Ви приймаєте завдання? У разі відмови вас можуть вигнати з цього села орків.]

– Так. Чвіік! Я буду боротися з тими темними виродками.

[Ви прийняли завдання.]

Перед битвою між двома расами Від відмінив скульптурне перевтілення і спустився з гір. Його чекали воїни та священники Фреї.

– Командире, ви повернулися! – радісно вигукнув Хосрам.

– Ага. Ви як, голодні?

– Ну, трішечки, – відповів Бурен.

Від регулярно збирав, брав або купував їжу в поселенні орків і давав її голодним солдатам.

«О, вони як п'явки».

У Віда, звичайно, не було ніякого батьківського бажання знайти їжу для своїх «дітей». Він просто хотів витратити якомога менше на всіх цих лінкуватих солдатів, або, як він їх подумки називав, свиней.

«Вони сплять, їдять і нічого корисного не роблять!»

Але Від продовжував демонструвати свою дружню посмішку.

– Тоді я вас скоро нагодную. Я дістав м'ясо дикого кабана, зараз його приготую.

У своїх мандрівках горами він полював не тільки на монстрів, а і на звичайних тварин. У минулому поході йому вдалося спіймати ціле сімейство диких кабанів.

– Ого! Дякуємо, командире!

Як тільки вони побачили м'ясо, очі навколишніх солдатів засяли. Використовуючи різні спеції та приправи, Від чудово його обсмажив. Крім того, уперше після тієї п'ятики з Гомчі він дістав кілька настоянок із запасів.

– Їжте і пийте досхочу.

– Дякуємо. Ням!

Солдати з великим задоволенням їли смачну страву. Але королівські лицарі постійно бурчали.

– О, давно я не їм м'яса.

– Його щодня подавали в палаці.

– Це м'ясо доволі непогане.

– Що ж, тут забагато часнику і цибулі.

Поки солдати, лицарі та священники їли, Від подбав про їхнє спорядження.

– Обладунки відремонтовані, зброя наточена, одяг випрасуваний!

Від ретельно оглянув усе спорядження і впорався з усім до того, як закінчилася трапеза.

– Усі приготуйтеся до бою! – звернувся до них Від.

– Так! – вигукнули солдати.

– До бою? Ну, тоді будемо готуватися, – відповіли лицарі.

Священники благословили всіх зібраних воїнів. Лицарі своїми молитвами ще більше посилили дію благословення.

Від крикнув:

– Виклик лицаря смерті!

– Володарю, ви кликали?

Відповівши кивком, Від, важко зітхнувши, нарешті зняв обтяжливе Багряне намисто життя і замість нього дістав із сумки Чорне намисто життя, у пастці якого перебував лорд вампірів Торі 400 рівня.

– Хуу...

Від все ще не міг змусити себе активувати намисто. Не те щоб він не довіряв лицарям і священникам, але у прийдешній битві їхні життя будуть поставлені на карту.

– Я викликаю лорда вампірів!

Одразу ж після його вигуку всередині чорного каменю розквітло червоне світло. Ніби хтось капнув туди краплю крові. А потім у спалаху темряви з'явився він. Високий, худий чоловік у темному плащі й з блідою шкірою.

Лорд вампірів Торі посміхнувся.

– О-о, давно я не бачив цей прекрасний світ. Це сонячне світло?

Ікла вампіра вирости і блиснули. Його криваво-червоні очі зацікавлено дивилися на людей, що зібралися перед ним.

Торі випромінював таку силу і владу, що ноги солдатів почали тремтіти.

З'явившись нізвідки чорні хмари закрили сонце. Землю вкрив холодний туман.

Від переглянувся з лицарем смерті та повернувся до лорда вампірів.

Він не міг дозволити собі зазнати таких же втрат, як минуло разу. Торі володіє неймовірними здібностями: він перетворює своїх ворогів на камінь, сам може перетворюватися на кажана і здатен пересуватися зі швидкістю блискавки. Але найгірше – це його вампіризм.

Висмоктуючи кров жертв, вампір може відновлювати своє здоров'я і ману стільки разів, стільки потрібно, тому вони повинні закінчити з цим якомога швидше.

«Ми з лицарем смерті стали набагато сильнішими. Нам потрібно максимально виснажити його, а потім покінчити з ним за допомогою магії священників. Яким би сильним не був вампір, він не впорається з цим...»

Так, вони зіткнулися із грізним суперником 400 рівня, але ці воїни також не були простими. Заточені мечі, відполіровані обладунки, бонуси від їжі та святих благословень.

До того ж зараз був день. І вони були за межами його лігва!

Битви з босами, як правило, важкі, тому що вони отримують приріст у силі від своїх лігв.

Триста паладинів і сто священників.

Минуло разу Торі вбив більшість воїнів, але тепер, коли на дворі білий день, йому буде складно діяти на повну силу. Попри те, що він закрит небо хмарами, частина його здібностей посилюється лише вночі.

Заради перестороги Від приготував козир – Знищення скульптури. Він навмисно викликав вампіра близько до скульптури жінки-найманця.

«Я хотів би уникнути використання цієї здібності...»

Однак Торі не ворушився і тихо стояв на місці.

– О-о-о!

Лорд вампірів помітив статую Союн в одязі найманця.

– К-красуня! Це справді скульптура? Навіть якщо найкрасивішу дівчину на світі перетворили на камінь, вона не зрівняється з цим.

– ...

Грізний вампір закохався у Союн.

– Мистецтво! Мистецтво! Мистецтво! Це сила робить нудне вічне життя яскравішим. Діти ночі люблять мистецтво. Саме через цю пристрасть я оселився у старому замку. Все мистецтво цього світу належить мені! Ви не заберете його від мене. Я, лорд Торі, найвеличніший спадкоємець справжньої крові, покараю вас, нікчемні люди.

Нарешті почалася битва з лордом вампірів!

Від і лицар смерті кинулися на вампіра.

– Благословення! Скульптурний клинок!

Захисне благословення первосвященника активувалося відразу ж.

Від розвіяв перетворення в орка ще до повернення в табір, тож він мав достатньо мани, щоб використовувати всі свої навички.

Зазвичай він агресивно атакував ворога, завдаючи численних ран. Але тепер Від вчинив інакше.

Він зібрав усі свої сили для однієї потужної атаки!

Проста, але водночас дуже небезпечна тактика: поставивши все на цей один удар, він точно втратить ритм і відкривається для контратаки.

Але Від все одно вирішив це зробити.

– Меч Імператора!

Його найсильніша техніка. Він витратить всю ману на одну атаку.

Крижане лезо пронизало груди лорда Торі. Рана і плоть навколо неї швидко почали замерзати під дією цього меча.

Цій зброї не вистачало благословення, якщо порівнювати з його попереднім мечем, але вона мала вищий показник атаки та заморожує жертву.

Слабші монстри замерзли б на смерть, і навіть якби вони вижили, їхня швидкість значно знизилася б. Після отримання цього удару здоров'я вампіра впало на 30%. Тільки вампір почав відновлюватися, як йому завдали наступного удару.

– Смертельний клинок!

Меч лицаря смерті вривався у бік Торі. В цю мить Від витягнув клинок і відскочив.

– А-а-а-а! Я вип'ю всю твою кров! – вампір дуже розлютився, а його очі, здавалося, ще більше налилися кров'ю. – Клинок торнадо!

Кров Торі летіла разом із гострими, як мечі, поривами вітру, які прямували в усіх напрямках. Але Від був готовий до чогось подібного.

Всі воїни відступили на безпечну відстань ще до початку бою, і ця атака навіть не дійшла до них. Тоді як Від і лицар смерті кинулися до центру. Око шторму часто найбезпечніше!

Уникнувши цього заклинання, вони продовжили атакувати ворога. Вони кружляли навколо Торі, використовуючи найсильніші атаки.

Здоров'я вампіра швидко знижувалося.

Священники теж не пасли задніх.

Щойно торнадо припинилося, всі священники підняли руку, закликаючи:

– Рука зцілення!

Тіло лорда вампірів огорнуло яскравим світлом.

Зазвичай люди зцілюються святою магією, але на немертвих, до яких безперечно належали і вампіри, це мало протилежний ефект.

Уже на першій хвилині бою здоров'я Торі знизилося вдвічі, і він був змушений використовувати свій козир. Вампіризм!

Він не міг випити крові у лицаря смерті, тому його ціллю був Від, який продовжував кружляти навколо. Але кожного разу, коли Торі намагався його схопити, Від вислизав крізь пальці.

Священники продовжували використовувати заклинання, і ситуація для Торі швидко погіршувалася.

– Ме... мені потрібна жертва... Спрага, крові, здоров'я!

Розуміючи, якщо він швидко нічого не зробить, то його життя скоро добіжить до кінця, Торі кинувся до королівських лицарів і солдатів, які захищали священників.

– А-а-а-а!

Налякані солдати розбіглися в усіх напрямках, але один все ж потрапив до рук Торі. Його очі наповнилися відчаєм.

– К... кров!

Торі вп'явся зубами у шию жертви. Цього слабкого солдата, звісно, навряд чи вистачить, щоб наситити вампіра, але його кров все ж допомогла відновити частину здоров'я та мани.

Але поки він пив кров, священники продовжували накладати на нього заклинання, у результаті його здоров'я не тільки не піднялося, але навіть трохи знизилося. У цю мить Від стрибнув за спину Торі, завдавши останнього удару та покінчивши з ним.

Лорд Торі розлетівся пилом, а наляканий солдат упав на землю. Завдяки священникам, які весь цей час лікували його, він вижив, але сильно злякався.

Після цього бою Від почав викликати лорда Торі кожного разу, коли повертався до табору. Попри те, що за ці перемоги він не отримував очок досвіду, він все одно удосконалював навички володіння мечем, борючись із могутнім противником.

Єдиний, хто не насолоджувався цими битвами, був лицар смерті. Зовсім недавно він пережив дещо подібне і таємно співчував грізному вампіру.

Щодня протягом тижня Від продовжував викликати Торі для нових битв. З кожним разом вампір відчував дедалі більшу депресію. Зрештою він схилив голову.

– Ти маєш право віддавати мені, спадкоємцеві славетного роду, накази. Знаючи про твої таланти в мистецтві та лідерстві, я довірюся твоїм рукам.

А потім Торі дав Віду краплю своєї крові.

Кров вампіра! Випиваючи жертв, вампір міг дати їм трохи своєї крові, щоб перетворити людину на слугу. Однак цього разу Торі дав свою кров на знак клятви.

Клятва крові.

[Особливий предмет: ви отримали кров вампіра.

При використанні: мана збільшується на 300, одноразовий бонус за ваш клас.

Інші характеристики можуть як зростати, так і зменшуватися на випадкове значення.

Шарм +20.

Харизма +10.

Навичка Чорна магія +2%.

Віра -50.]

У цій грі надзвичайно рідко траплялися унікальні предмети, що збільшують показник мани.

Відтоді Від міг викликати лорда Торі у будь-який час. Це було дуже корисно, враховуючи, що орки нарешті закінчили підготовку до майбутньої битви з темними ельфами.

Розділ 9. Зала Слави

З самого ранку Лі Хьон був дуже схвилюваний.

Неочікувано для нього, творець Королівської Дороги, Юнікорн Корпорейшн надіслав електронного листа!

«Ми б хотіли, щоб ви відвідали нас».

Повідомлення надіслав один із керівників відділу зв'язків з громадськістю, пан Чан Юнсу. Але до прийдешньої битви між орками й темними ельфами залишався всього один день.

«Саме тоді, коли в мене обмаль часу... Але, гадаю, мені потрібно сходити».

Лі Хьон не хотів розкривати своє справжнє ім'я, але цього разу з ним зв'язався представник Юнікорну, тому він не надто цим переймався.

Протягом останніх 50 років Юнікор створювала одні з найпопулярніших ігор у світі. Майже завжди вони отримували величезні прибутки не тільки від щомісячних підписок на ігри, але і від продажу мальовисів, мультфільмів, фільмів і навіть від парку розваг, де були відомі персонажі ігор.

Ходили навіть чутки, що Юнікорн володіє найбільшою часткою вільних грошей в країні.

Однак їхні справи не завжди йшли так гладко, Юнікорн Корпорейшн пережила численні кризи та величезну конкуренцію з боку інших розробників ігор. Кілька років тому гра Континент Магії переманила значну частину їхньої аудиторії.

Кількість гравців різко впала, а разом з ними пішли і гроші. Якби вони не зробили щось надзвичайне, їм би довелося зменшити штат і довго пасли задніх в ігровій індустрії.

І вони зробили, створивши найінноваційнішу гру в історії – Королівську Дорогу. Вони змінили саму концепцію віртуальної реальності та повернули втрачені позиції. І навіть більше – вони почали заробляти ще більше грошей, ніж будь-коли раніше!

«Що вони від мене хочуть...? Не думаю, що я порушив якесь правило. Мені доведеться їх відвідати».

Лі Хьон умився та пішов до пральні, щоб взяти напрокат чистий одяг. Раніше він працював там, тому швидко домовився про речі, заплатив за одяг, переодягнувся і попрямував до Юнікорн Корпорейшн.

Щоб доїхати до головного офісу, йому довелося сісти на метро, а потім – на кілька автобусів. Це була дуже довга і складна подорож, але, крім цього, гроші найбільше тривожили Лі Хьона.

«Я витратив майже 3000 вон, щоб дістатися сюди».

Лі Хьон дуже нервував.

Поки що в його житті ніщо не йшло просто!

Коли йому за неймовірного виверту долі вдалося продати свій обліковий запис із Континенту Магії, гроші у нього забрали наступного дня. І пройшовши крізь всі труднощі, він зрештою став скульптором! Що вже говорити про постійні проблеми із продажем хороших предметів.

«Сподіваюся, мене покликали туди не для того, щоб вручити якийсь сувенір і відправити додому. Вони не можуть таке зробити. Не повинні...»

Подія для гравців! Там може статися будь-що.

Лі Хьон вийшов з автобуса. На вулиці, де розташувався головний офіс Юнікорн, стояли лише величезні хмарочоси. Уже при першому погляді все виглядало дуже дорогим. Дорога заповнена блискучими закордонними автомобілями, а всі люди були в дорогих костюмах.

І будівля Юнікорн Корпорейшн виділялася тут найбільше. Вона у чотири-п'ять разів більша за інші, а маленька площа перед спорудою заповнена іноземцями, які сиділи на красивих візерунчастих лавках і весело розмовляли.

Також тут було багато журналістів, що приїздили для висвітлення навіть найнезначніших подій Юнікорн Корпорейшн.

Серед усіх цих людей Лі Хьон був білою вороною у своєму чистому, але простому вбранні. Це трохи нервувало, тому, не зволікаючи, він швидким кроком попрямував до входу.

Однак, щойно він підійшов до великих скляних дверей, його зупинили охоронці.

– Перепрошую, що привело вас сюди? З міркувань безпеки ми не впускаємо людей без дозволу.

– Мене запросив пан Чан Юнсу, він начальник відділу зв'язків з громадськістю. Мене звати Лі Хьон.

– Зачекайте хвилинку. Я перевірю.

Хоча охоронці виглядали як мускулісті головорізи, вони були дуже ввічливими з Лі Хьоном.

«Гадаю, для цього є причина...»

Поки Лі Хьон чекав, він чув бурмотіння позаду. Він дуже нервував, що його не пустять і гроші, витрачені на поїздку, будуть витрачені даремно.

Однак охоронець швидко повернувся.

– Ми звернулися до пана Чан Юнсу. Він не думав, що ви зможете так швидко приїхати, тому не встиг попередити нас. Перепрошуємо.

– О, все добре.

– Відділ зв'язків з громадськістю знаходиться на 43 поверсі. Сподіваємося, цей візит буде приємним.

Лі Хьон зайшов до будівлі та піднявся ліфтом на 43 поверх. Усю дорогу до головного офісу він хвилювався, що йому просто подарують якийсь сувенір. Даремно хвилювався. Така важлива особа навіть не стала б його запрошувати через таку дрібницю.

Відділ зв'язків з громадськістю дбав про імідж корпорації в очах людей. Він був розділений на менші відділи, і Чан Юнсу очолював один із них. Відділ реклами на середній і довгий строки вважався одним із найважливіших у компанії.

– Ви прибули на 43 поверх. Відділ зв'язків з громадськістю. Хорошого дня. – Сказав жіночий голос із гучномовця.

Ліфт зупинився і двері відчинилися.

– Ласкаво прошу. Мене звати Чан Юнсу.

Його зустрів начальник відділу та кілька підлеглих. Чан Юнсу відвів Лі Хьона до тихої приймальні. Там секретарка, яка подавала напої, запитала Лі Хьона, чи бажає він щось випити, і він чітко відповів:

– Медову воду, будь ласка.

– Е, у нас такого немає...

– Ну, тоді женьшеневий чай.

Для відновлення сил і підтримки здоров'я необхідно вживати тільки здорову їжу. Навіть якщо ти займаєшся спортом, але неправильно харчуєшся, твоє здоров'я постраждає.

На щастя, у них був женьшеневий чай, тож трохи пізніше секретарка принесла чай з печивом, і почалася розмова.

Чан Юнсу поведився як відкрита і приязна людина. Він коротко розповів про Юнікорн Корпорейшн та цілі свого відділу. Він використовував багато технічних термінів, тому Лі Хьон багато чого не розумів.

«Все одно мені це знати не потрібно...» – подумав він, заспокоюючись.

Зазвичай у таких розмовах першим втомлюється той, хто знає більше, а невіглас може бити байдики. Лі Хьон просто має дочекатися, коли інша сторона розкриє свою мету, щоб побачити можливі вигоди.

«Схоже, вони не плануються дарувати мені сувеніри. То чого вони хочуть?»

Нарешті Чан Юнсун помітив, що Лі Хьон не цікавиться цим, і перейшов до основного.

– Як ти знаєш, наша компанія розміщує на своєму вебсайті записи пригод найкращих гравців.

Звісно, Лі Хьон знав про це, він навіть кілька разів дивився ті відео.

Зала Слави – один із головних розділів вебсайту Юнікорн. Там публікувалися записи про битви і пригоди найкращих гравців Королівської Дороги. Опинитися там вважалося великою честю.

– Багато гравців хочуть потрапити до Зали Слави, але кількість суворо обмежена правилами компанії. Що більше буде гравців, то більш розосередженою буде аудиторія. Тож наші правила дозволяють показувати там лише гравців зі славою понад 6000 очок.

– Це означає, що я пройшов?

– Так. Тож, ти згоден показати свої ігрові записи у Залі Слави? Ти повинен будеш раз на тиждень надавати запис про виконання квесту або про битву. І все.

Це була несподівана пропозиція.

Зала Слави обмежена п'ятьма сотнями найкращих гравців, один із них – Бед Рей із найвищим рівнем у грі.

Але Лі Хьона це не цікавило.

– Я не шукаю слави. І мені не хотілося, щоб люди почали впізнавати мене у Королівській Дорозі.

– Справді?

Очі Чан Юнсу розширилися. Така відповідь для нього виявилася повною несподіванкою. Бути відомим – це одне з людських бажань! Навіть головною метою Королівської Дороги було стати імператором та об'єднати континент! Тому гравець, який відмовився стати відомим, був для нього загадкою.

– Ви дуже незвичайна людина... – із захватом сказав Чан Юнсу. – Досі я зустрічав лише два типи гравців. Перші, це ті, хто бажає отримати винагороду, відповідну їхнім здібностям. Другі, це ті, хто благає про неї. Конкуренція серед 500 гравців величезна, вони будь-якими способами намагаються поліпшити свою позицію. Але ти перший, кого я не можу віднести до жодної з цих категорій.

Лі Хьон мовчки слухав.

«Бляха, я даремно витратив гроші...»

Його охопив жаль.

Однак Чан Юнсу продовжував.

– По суті, коли потрапляєш до Зали Слави, крім самої слави, ти отримуєш маленький бонус. Ми платимо невелику винагороду за рекламу Королівської Дороги. В залежності від популярності твоїх відео, винагорода може змінюватися, але в середньому це кілька мільйонів вон на місяць.

– Ви сказали, кілька мільйонів вон?

– Так. Стільки отримує більшість гравців. Як ти знаєш, у Королівську Дорогу грає величезна кількість людей, а Зала Слави доволі популярна. За рекламу гри ми платимо гроші. Порівняно з сумами, пов'язанні зі ЗМІ, їх можна назвати дрібними грошима.

– ...

Чан Юнсу продовжував переконувати Лі Хьона.

– Це твій шанс стати відомим! Як тільки ти станеш популярним у Залі Слави, то привернеш увагу ЗМІ, вони будуть битися за право поспілкуватися з тобою. І тоді ти зможеш вимагати гідну винагороду за інтерв'ю.

На початку більшість телевізійних компаній поклалися на трансляції пригод гравців з найвищим рівнем. Але глядачам це швидко набридло. Гравці з найвищими рівнями витрачали весь свій час на полювання і підвищення рівнів. Мало хто з них міг забезпечити шоу, яке було б цікаво дивитися.

Тому телекомпанії змінили стратегію і почали запрошувати лише видатних гравців, що зуміли досягнути чогось значного. І більшість кандидатів вибирали зі Зали Слави.

– Наша корпорація активно підтримує цю тенденцію. Ми створили Залу Слави, щоб показати справжніх героїв. І тепер я зустрів гравця, якому все це непотрібно, який просто хоче насолоджуватися грою. Лі Хьоне, я хочу сказати, що ти чудова людина.

– ...

Лі Хьон роззирнувся.

Усі асистенти у приймальні дивилися на нього із захопленням.

– Він відмовляється від грошей і слави, ніби це нічого не варте...

– Яка людина!

– Він ніколи не буде рабом грошей.

Так вони шепотілися між собою.

Лі Хьон взяв Чан Юнсу за руку і, не звертаючи уваги на здивовані погляди, сказав:

– Чи можете ви розмістити мене вгорі Зали Слави?

Після того, як незвичний гість пішов, у приймальні панувала тиша.

Чан Юнсу дивився на порожню чашку з під женьшеневого чаю і думав.

– Тож його звать Лі Хьон...

– Щось не так, пане? – запитала помічниця, яка щойно підійшла.

– Просто не можу викинути цього хлопця з голови.

Со Джунхі працювала в цьому відділі довгий час і вважала, що добре знає свого начальника. Але зараз вона не могла його зрозуміти.

Чан Юнсу головна людина, що стояла за рекламною стратегією Королівської Дороги. Саме завдяки його наполегливій праці гра стала такою популярною.

Гасло «Гра, в якій можна стати імператором!» створив Чан Юнсу, це гасло мало великий вплив на розвиток компанії.

І тепер вона вперше побачила його зануреним у думки після зустрічі з такою звичайною людиною.

– Це на вас не схоже. Це вперше, коли ви приділили стільки уваги, звичайному гравцеві.

– Га? Звичайному гравцеві? – Чан Юнсу похитав головою і протягнув їй документ. – Прочитай і зрозумієш.

Со Джунхі дуже уважно прочитала документ. Це був файл Лі Хьона.

Королівська Дорога пишалася своєю системою безпеки. Навіть найвищі керівники Юнікорн Корпорейшн не могли побачити рівень, клас, навички і предмети гравців.

У файлі Лі Хьона був лише один рядок. Чорні літери на білому аркуші паперу говорили про одне – дату початку гри. Лі Хьон зареєструвався у Королівській Дорозі рівно 9 місяців тому.

– Не можу повірити! Ще нема і року з дати реєстрації?! – вражено вигукнула Со Джунху.

Усі працівники відділу з цікавістю поглянули на них.

– Я теж у це не вірив, поки не зустрівся з ним. Виявилося, що всього за дев'ять місяців йому вдалося набрати достатньо очок слави, щоб потрапити в топ 500...

– Не можу повірити...

– Швидше за все, ці дев'ять місяців він лише грав у Королівську Дорогу, – тихо сказав Чан Юнсу.

Ці слова розлютили Со Джунхі.

Вона грала у Королівську Дорогу з моменту виходу гри. Щовечора після роботи. Їй досить добре платили, тому вона могла дозволити собі купувати хороші речі з аукціонів. Проте за весь цей час її слава заледве перевищила 2500 очок. Маючи бойовий клас чарівниці, вона постійно полювала або виконувала завдання.

– Навіть якщо ти наполегливо працюєш, невідомо чи ти зможеш отримати славу.

– Точно.

– Дехто навіть відмовився від своєї краси, щоби грати ночами...

– Тому це буде цікаво.

– Що?

– Не можу дочекатися, щоб побачити, який у нього клас, або які квести він виконує. Ймовірно, відео вийде через тиждень, тоді ми і дізнаємося.

Чан Юнсу витягнув руки і полегшено розсміявся.

– Я не дарма вибрав цю роботу. Минуло багато часу відтоді, як з’являлося щось варте мого інтересу.

Як і казав старійшина орків, сонце піднялося і опустилося десять разів, і наступного ранку настав день вирішальної битви!

– Чвіік!

– Чвііік!

– Чві-чвік!

Від разом з іншими орками дивився на фортецю темних ельфів.

– Ранок у горах. Сходить червоне сонце, свище сильний вітер. Чві-чвіт. По небу повзуть важкі хмари, вони ніби знають, що битва близько. У битві з темними ельфами я буду битися у першому ряду! Чвік!

Наступивши одною ногою на камінь і випнувши груди, Від читав свій монолог!

– Цього сонячного ранку я відчуваю надію. Чві-чвік. Нашу мужність і жагу перемоги. Наш благородний дух. Наші душі. Чвііік! Я хочу співати. Темні ельфи сильні, але ми будемо битися з піснею в наших серцях. З піснею перемоги. Ніхто не втече, а ми переможемо!

Від створював атмосферу, читаючи монолог. Якщо відео з’явиться в Залі Слави, його побачить багато гравців. Він повинен створити позитивний імідж.

Але Від виголошував промову в тілі орка з великими іклами і моторошним виразом обличчя, тому не міг зробити так, щоб це виглядала красиво і зворушливо.

Він хотів прочитати якийсь вірш у своєму монологі, але не знав жодного.

– Чві-чвііік! Це доля!

Від плюнув і повернувся до спостереження за фортецею.

Минулої ночі пройшов короткий дощ, і гори вкрилися густим туманом. Між розкиданих дерев пурхали сонні, але вже голодні птахи. Скоро сонце буде світити на повну силу і погода покращиться. Але зараз все ще було холодно.

– А-апчхііі! Чвіік!

Навіть товстошкірі орки почали піддаватися погоді. У Віда принаймні був плащ, в який він щільно закутався, але інші орки мали тільки броню.

На вершині гори стояв храм некромантів. Скелі навколо виглядали досить крутими і єдиним способом дістатися до нього було пройти через поселення темних ельфів. Але воно оточене семиметровою стіною. Темні ельфи володіли магією стихій і з її допомогою швидко звели неприступну фортецю.

Крім того, біля основи стіни вихорився якийсь темно-синій дим, він точно не був чимось хорошим. Спостерігаючи за фортецею, Від не один раз бачив, як кілька птахів випадково залетіли в дим і за мить падали мертвими.

І як завершальний штрих стіни були заповнені темними ельфами з луками. Вони давно помітили орків і чекали, що ті будуть робити. Якби орки підійшли ближче, їх би одразу зустріла хмара ельфійських стріл.

«Дійти до храму некромантів – пекельне завдання... Як ми маємо захопити цю фортецю?»

Крім Віда, тут були ще підпорядковані йому 20 000 орків. Але на стіні було не менше 10 000 темних ельфів! Попри те, що орки й темні ельфи мали однакову силу, в разі облоги перевага явно буде на боці темних ельфів.

– Карічві, ми віримо в тебе. Чвіік!

Старійшина заспокійливо поплескав Віда по плечу.

– Я знаю. Ми точно переможемо.

– Я довіряю тобі. Чві-чвіт. Але давай переможемо сьогодні!

– Е-е-ем... Це точно має бути сьогодні? Чвіік!

– Так. У нас немає їжі. Чві-чві-чві.

– ...

Дурні орки! Їх зібралося більше 20 000, і ніхто навіть не подумав взяти з собою провіант.

«У нас немає їжі, а половина орків застудилася...»

Від захотів утекти, але не міг цього зробити. Всі орки з вірою стежили за своїм новим командиром.

«Прокляття... Та я тут так і помру».

Багато разів під час виконання цього завдання Від ішов по краю, але цього разу, здається, він таки впаде. Він не бачив виходу з цієї ситуації.

«Якщо я все одно помру, то принаймні зроблю це з певної причини...»

Від взяв себе в руки й озирнувся. Він помітив дещо дивне. Хоча вітру не було, дерева за ними шуміли. Придивившись уважніше, Від помітив велику кількість орків, що виходили з лісу.

– Чвіік! Орки з племені Чвібарр прибули.

Вождь племені Чвібарр привів ще 10 000 орків! І це був лише початок. Куди б не глянув Від, навіть вдалині тремтіли дерева.

– Карчві, я привів 20 000 воїнів!

– Племя Холчві прислало 15 000!

Від стояв і зі зростаючою надією дивився на підкріплення, що прибувало. Фортеця темних ельфів стояла майже на вершині гори, і з усіх боків до неї наближалися все нові й нові війська орків. Сьогодні у горах Юоркі зібралося дуже багато орків. Аж занадто багато.

– Чвіік! Чвіт!

Від мимоволі пирхав.

Армія орків нагадувала величезне цунамі. Тут були молоді та старі орки, але більшість з них були загартованими в боях ветеранами. Крім нього, лідера 20 000 армії, прийшли й інші, щоб битися!

– Барачві надіслав 8000. Чві-чві-чвіт!

– Гербадж надіслав 9000. Привів усіх!

– Сальчві та його тисяча бійців прибули!

Посланці з кожного племені постійно приносили нові повідомлення.

Деякі з прибулих орків уже багато разів билися з темними ельфами. Це було видно з опіків і шрамів, залишених магією і стрілами темних ельфів.

Війська 25 найближчих вождів зібралися для штурму фортеці. П'ять племен не змогли прийти, але все одно вся територія навколо поселення темних ельфів заповнилася орками.

Коли сонце досягнуло зеніту, прибуло останнє плем'я, кількість орків перевищила 400 000.

Орда поводитися дуже голосно, брязкала обладунками і зброєю та викрикувала всілякі образи на адресу своїх противників. Така велика кількість ворогів під їхніми стінами всерйоз занепокоїла темних ельфів. Зараз вони не виглядали такими розслабленими, як у ранці, багато з них заздалегідь приготували заклинання і тримали їх напоготові.

Вождь Булчві, який стояв неподалік, упевнено підійшов до Віда.

– Карічві, я чув про твою мужність. Чвіік!

– Дякую, чвік!

Булчві дуже сильний орк. За час свого короткого перебування у селі орків Від чув багато історій про цього грізного воїна, який сміливо полював на віверн.

Вождь орків продовжив:

– Ми хочемо, щоб ти дав нам команду атакувати, чві-чві-чвіік!

– Справді? Чвіік?

– Так. Ти заслуговуєш на це. Чвіік! Це традиція. Коли найстрашніший орк очолює атаку, ворог налякано тікає.

Попри те, що тут сьогодні зібралося більше 400 000 орків, не було нікого страшнішого за Віда.

Він надав своїй скульптурі занадто незвичного і грізного вигляду. Тож зовнішність Віда зіграла з ним ще один жарт.

Побачивши збентеження Віда, Булчві дружньо засміявся.

– Це велика честь. Чвіік! Я заздрю тобі. Вперед.

– ...

Почувши слова такого шанованого орка, Від гордо випрямився. Вожді та інші орки чекали його наказу, тому він високого підняв глефу і закричав:

– Орки! Орки! Орки!

– Орки! Орки! Орки!

Чотирьохсот тисячна армія озвалася йому луною. Гори наповнилися їхніми вигуками. Земля під їхніми ногами затремтіла.

– Орки! Орки! Орки!

– Орки! Орки! Орки!

Від закричав ще голосніше. Орки повторили за ним.

Коли голоси досягнули вершини, Від люто змахнув глефою і закричав:

– Ми розчавимо їх! Чві-і-ік!

– Уперед! Уперед! Уперед!

Орки, ніби лавина, кинулися до фортеці темних ельфів.

Розділ 10. Обрати шлях. Частина 1

– Чвііік!

Армія орків наближалася до фортеці темних ельфів.

І хоча на їхньому шляху були дерева та скелі, десятки тисяч орків досягнули стін одночасно.

Ельфи зреагували негайно:

– Вогняна стіна!

– Крижаний шторм!

– Ланцогова блискавка!

Вогонь вкрив землю, шматки криги і блискавки сипалися на орду, що наближалася. Орки вмирили сотнями, але продовжували наступ.

Коли орки підійшли до фортеці достатньо близько, ельфи почали використовувати луки. Вони використовували зачаровані стріли, які при влучанні заморожували або засліплювали ворогів.

На шляху орди розкидано безліч пасток, ями з кілками поглинали за раз десятки орків.

Але як би добре не готувалися ельфи, ніщо не могло зупинити просування орків.

– Чвіік!

– Орки! Орки! Орки!

Гнів переповнював оркських воїнів. Вони прийшли, щоб помститися за весь біль, страждання і смерті, заподіяні ельфами! І, попри весь захист і опір, орки нарешті досягнули стін.

– Чвіік! Стріляйте!

– Разом! Чвіік! Пілі!

Орки почали випускати стріли в ельфів. Ті, хто не мали луків, кидали заздалегідь підготовленні камені. Атакувати знизу дуже важко, точність орків сильно знизилася, та все ж ельфи почали зазнавати перших втрат.

Звідкись із задніх рядів орки витягли величезну колоду.

Кілька десятків орків підняли її і спільними зусиллями сперли край колоди на стіну. Багато воїнів почали повзти по ній. Деякі впали, але більшість успішно досягнула вершини.

На стінах почалися запеклі бої.

Увесь цей час Від провів, стоячи на камені, з цікавістю спостерігаючи за битвою, що розгорталася перед ним. Прямо на його очах ельфи викликали духів стихій. Каса – дух вогню, Ундіна – дух води, Сільф – дух вітру і Ноум – дух землі. Вони ширяли в небі та поливали заклинаннями стихій землю!

Куди б він не поглянув, орки билися усюди. Деякі ельфи навіть вислизали з воріт, щоб застосовувати партизанську тактику. Щось виблискувало, летіло, диміло, з усіх боків чулися крики. Орки гинули тисячами, ельфи – десятками.

– Чвіік!

– Карічві, я більше не можу чекати!

– Так! Атакуємо! Чвіік!

З початку атаки Від з армією його племені не зрушили з місця ні на крок, оркам почав вриватися терпець.

– Чві-чвік! Ще почекайте.

Хоча битва вже точилася якийсь час, він так і не повів своїх воїнів у бій. Оркам це не подобалося, але вони все ж виконували його накази.

«Це смішно бути безрозсудними у бою».

Від розчаровано зітхнув. Хоча темних ельфів значно переважали у числі, така бездумна атака на фортецю була незрозумілою для нього. Орки просувалися вперед і дерлися по стінах під постійним шквалом ворожих заклинань!

Що вже говорити про те, що багато хто з орків застудився їхня живучість значно знизилася. Штурмувати добре укріплену фортецю без плану бою! Що може бути дурніше?!

Такі серйозні битви вимагають попереднього планування. Якби Віду дали хоч трохи часу, він би щось придумав, і орки вже б зайняли фортецю. Але зараз орча орда гине через власну дурість, і якщо найближчим часом він нічого не зробить, битва ставатиме дедалі жорстокішою і непередбачуванішою...

Сцена, яку спостерігав Від, жодним чином не порівняти з битвою за форт Одейн. Масштаби були різними, а конкретні раси, що брали участь в конфлікті, додавали ситуації особливості.

«Ініціатива однозначно на боці ельфів».

Від спокійно аналізував бій.

На перший погляд, здавалося, що битву точно виграють орки. Їх набагато більше, вони швидко досягали стін і вступали в бій.

Але темні ельфи не здавалися.

Вони захищали добре укріплену фортецю, маючи велику кількість стріл і правильно розставивши війська, що дозволяло магам і лучникам діяти максимально ефективно. Крім того, попри велику перевагу в чисельності, у битві фактично могли одночасно брати участь лише 20 000 орків.

Цього числа недостатньо, щоб перемогти ельфів. Крім того, вони не могли завдати великої шкоди, стріляючи знизу, тому що заклинання стихій, наприклад, вітер, не давали більшості їхніх стріл досягнути вершини стіни.

Ельфи, з невеликими втратами, змогли успішно відбивати атаки орків.

– Дурні звірі!

– Свині! На наших стінах ви зустрінете свій кінець!

Відчуваючи свою перевагу, ельфи висміювали ворогів. Розлючені їхніми насмішками орки напірало ще лютіше і гинули сотнями!

– Чвіік!

– Ви! Боягузи! Як тільки я піднімуся на стіну, побачимо, хто зустрінє свій кінець! Чвіік!

Орки намагалися зламати ворога, утриматися на стінах, зробити все, щоби прорвати оборону ельфів, але нічого не виходило.

У першій половині бою орда зазнала великих втрат. Понад 40 000 орків загинуло.

Ельфи ж втратили кілька сотень бійців. Для них це був хороший старт, але святкувати перемогу ще зарано. Багато орків залишилося живими.

Щоб ще більше закріпити свою перевагу, кілька сотень ельфів у мантиях зібралися на вершині однієї з веж. Вони розмахували руками, щось шепочучи, аж ось одночасно викрикнули:

– Вогонь!

Величезний потік вогню покотився від вежі. Полум'я було настільки потужним, що навіть Від, який стояв далеко позаду, відчув жар на обличчі! В одну мить вогонь охопив і перетворив на попіл тисячі орків.

– Чвіік?!

– Чвіік! Чвіік!

Навіть після такої демонстрації сили орки не втратили бойового духу. Вони все ще продовжували атакувати, хоча деякі з них мали переляканий вигляд.

Впевненість у швидкій перемозі зникла.

У цей момент Від зробив крок уперед.

«Я чекав цього моменту».

Він обернувся і поглянув на орків, що стояли позаду нього.

– Чві-чвіік! Тепер наша черга!

– Ка... Карічві!

– Це необачно, чвіік!

Ще кілька хвилин тому вони палали бажанням вступити в бій. Але тепер пропозиція Віда здалася їм божевільною.

– Ні! Чвіік! Довіртеся мені!

На чолі 10 000 орків Від рушив на передову. Інші орки і вожді звільняли їм дорогу. Вони швидко дісталися до фортеці, щоб приєднатися до битви, не отримавши жодного магічного удару! У темних ельфів закінчилася мана, і вони чекали, поки вона відновиться.

Мить, яку Від чекав, нарешті настала.

– Вперед! В атаку! Чвііік!

Величезне тіло Віда з легкістю злетіло колодою, за кілька кроків винісши його на стіну. Він розмахував глефою.

Темні ельфи славилися гострим зором, володінням луком і швидкими рухами. Багато з них вміли користуватися магією стихій. Але їхня мана вичерпалася, від луків мало користі на такій дистанції, а на переповненій стіні не так багато місця, щоб ухилитися.

Від кинувся в юрбу ельфів. Його удари вбивали одного ворога за іншим. Орки, що слідували за ним на стіну, прикривали йому спину.

У ближньому бою темні ельфи використовують короткі мечі та рапіри, тому вони не могли дати гідного опору оркам, коли ті досягнули вершини стіни.

За наступні кілька хвилин Від і його воїни вбили більше ельфів, ніж усі інші орки разом.

Здавалося, що орки нарешті можуть міцно закріпитися на вершині стіни, але тут Від з воїнами раптом зістрибнули зі стіни!

– Вогняна стіна!

Місце, де ще мить тому бився Від, охопило вогнем.

– А-а-а-а-а!

– Пече! Чві...!

Заклинання, накладене ельфійськими магами, спалило не лише орків, але і темних ельфів поряд. На відміну від людей, ельфи були дуже раціональними і не вагалися, якщо кількома жертвами можна врятувати багатьох.

Дочекавшись, коли заклинання припинило діяти, Від заліз на стіну і кинувся в бій. Якщо він бачив, що орки десь суттєво знизили здоров'я ельфів, то негайно прямував туди, щоб добити ворогів. Він також використовував інших орків як щити, щоб уникнути смертоносних вогняних чар. Разом з тим воїнам, коли було потрібно, він наказував оркам зі своєї армії відступати.

У голові Віда була лише одна думка: «Я повинен на повну використати 400 000 орків».

Його тактика полягала в тому, щоб бити по слабких місцях, використовуючи орків для прикриття відступу! Поки темні ельфи вбивали інших орків, він поступово набирався досвіду. За першу годину бою він прикінчив понад сотню ельфів, плюс убивства ельфів орками з його групи, тож остаточний результат ще кращий. І хоча він не встиг перевірити, але був упевнений, що його репутація серед орків значно зросла.

Коли втрати орків досягнули 70 000, темні ельфи втратили лише трохи більше 3 000.

«Час з цим покінчити...»

Фортецю захищали ще десь 7 000 ельфів, хоча більшість з них поранені та втомлені, вони трималися за стіни і все ще були хорошими лучниками.

Якщо нічого не зміниться, вони, ймовірно, зможуть втриматися завдяки чудовим навичкам стрільби та зрештою переможуть.

– Так тримати!

– Знищити ельфів! Чвіік!

Орки, що під стінами фортеці очікували своєї черги, щоб підняти на колоду, кричали від захвату, вболіваючи за своїх побратимів, які билися на вершині стіни. І тут з натовпу, що бився, вийшов орк і став на край стіни.

– О, це він!

– Найпотворніший!

І орки, і темні ельфи дивилися на Віда. А він замість того, щоб повернутися в бій, зістрибнув зі стіни і попрямував до воріт!

Орки, що зібралися під стінами, шанобливо відходили вбік, пропускаючи його.

По дорозі Від взяв глефу в ліву руку і дістав маленьку статуетку. Статуетка Зайця – одна з п'яти маленьких витончених робіт.

– Знищення скульптури! Нехай це стане моєю силою.

Статуетка в його руці розлетілася на шматки, а тіло Віда яскраво засяяло.

[Ви використали Знищення скульптури.

Біль і горе наповнюють ваше серце після того, як ви знищили одну зі своїх витончених робіт!

Ви втрачаєте 5 балів Мистецтва.

Ваша Слава зменшується на 100.

На день показник характеристики Мистецтво буде доданий до показника характеристики Сила у співвідношенні 1 до 4.

Скульптурне мистецтво зросло на 0,1%.]

Понад тисяча очок Мистецтва перетворилися на силу. І їх ще помножили на 4!

– А-а-а-а!

Від закричав і міцно стиснув глефу. Його величезні руки вкрилися випнутими венами, а тіло сповнилося нестримної сили. У цю мить Від зовсім не нагадував людину, що розуміється на скульптурному мистецтві.

Від підійшов до воріт і ударив їх глефою.

Бууум!

Глефа розпалася на частини і вискочила з його рук.

– Чвіік?!

– Чві-чві-чвік!

Орки навколо були дуже схвильовані.

Від підняв зламану глефу і продовжив трощити ворота. З кожним ударом на воротах з'являлося більше тріщин і десь на десятому ударі вони нарешті не витримали і завалилися всередину фортеці.

– Ого!

– Ворота зламані, чвіік!

Орки збуджено закричали.

Троє ельфів, що знаходилися поблизу, негайно кинулися до пролому.

– Не дайте оркам пройти!

– Негайно! Підняти нову стіну!

– Використайте магію! Ми затримаємо його!

Троє ельфів атакували Віда списами. Їм потрібно якнайшвидше позбутися ворога, щоб звільнити місце для створення нової магічної стіни.

– Помри!

Гострий наконечник прямував до Віда, але він лише трохи ворухнув рукою і відвів зброю супротивника вбік.

– Разом! Атака!

Три списи поцілили в одну точку одночасно, але Віда там уже не було.

Навіть із відполірованою бронею та випрасуваним одягом, якби він прийняв ці три удари, то його здоров'я опустилося б до критичного рівня. Усе тому, що його спорядження – сміття!

За весь час буття орком Від не зміг знайти чи отримати в нагороду нічого пристойного. І він не хотів нічого витратити на покупку чи створення нового спорядження. До того ж через збільшення розмірів тіла створення відповідної броні вимагало більше матеріалів.

– Чвіііік!

Тож йому залишалося тільки ухилятися від ударів супротивника. Використавши величезну силу, щоб відбити наступну комбіновану атаку ельфів, Від кинувся вперед.

Здоров'я ельфа посередині знизилося вдвічі, але Від знову довелося відскочити вбік, щоб ухилитися від двох інших списів.

Від діяв на межі своїх можливостей, демонструючи дивовижну майстерність, на лічені сантиметри відхиляючись від списів супротивників. Він використовував все, що знав. Як те, чого його навчили, так і те, чого навчився сам. Кожен його рух був сповнений сили і гармонії.

Як результат, коли орки досягнули пролому, Від уже переміг трьох ельфів, а ворота були захоплені.

Розділ 10. Обрати шлях. Частина 2

Від радісно усміхнувся своїм товаришам і використав Левовий рев:

– Орки, чві-чвіік, в атаку! Ламайте! Збирайте здобич! Убивайте!

[Ви використали Левовий рев.

Бойовий дух дружніх військ поблизу збільшено на 200%.

Збентеження усунено.

Лідерство зросло на 195% на п'ять хвилин.]

Орки, які зазнали великих втрат з початку бою, поверталися у піднесеному настрої!

– Чвііік!

– До бою, чвірірі!

Орда ввірвалася у фортецю через зламані ворота.

У цій ситуації темні ельфи не мали вибору, крім як відступити до свого поселення. Шлях до нього був усіяний численними пастками, і оркам, які намагалися переслідувати їх, приходилося нелегко. Знову, як і на початку бою, вони гинули сотнями, якщо не тисячами.

Та попри всі пастки, магію та стріли ельфів, орки наступали! Битва тепер перемістилася на край поселення, де відступаючі ельфи створили ще одну лінію оборони. Поки що вони трималися, але їм складно було зрозуміти, як діяти, коли прибудуть основні сили орків.

– Хей, це моє!

– Я першим взяв це, чвіік!

Деякі орки почали грабувати будинки.

Від дивився на це зі сльозами на очах. Хоча ельфи не мали багато золота чи срібла, вони мали рідкісне коштовне каміння, фрукти і шкури тварин. Якби він продав все це, то отримав би купу грошей!

Від страшенно заздрило, але не міг залишитися і доєднатися до збирання здобичі.

Спочатку він повинен завершити завдання ордену Фреї. Потрапити до храму! Якнайшвидше!

Храм некромантів розмістився на високій скелі.

Поки орки вели запеклу битву проти ельфів, Бурен, Бекер, Хосрам, Дейл та інші солдати повільно й обережно піднімалися вгору. Ще до початку битви Від спланував їхній шлях і наказав підніматися скелями.

– Хуух!

– Тримайся.

Солдати підтримували одне одного і неухильно піднімалися на гору. Оскільки Від не мав спеціального спорядження на цей випадок, їм доводилося розраховувати лише на власні сили. І якщо воїни піднімалися більш-менш упевнено, то слабкі священники ордену Фреї були на межі смерті.

Єдиний, на кого вони могли покластися, це лорд вампірів Торі!

Він перетворився на величезного кажана і уважно стежив за солдатами, щоб ніхто з них не впав і не розбився на смерть. А лицар смерті допомагав виснаженим воїнам.

Якби хоч один темний ельф пройшов над ними у цей час, солдати потрапили б у халепу. Але всіх ельфів відволікли орки, які зібралися під стінами фортеці, тому вони досягнули вершини без втрат.

– Хух. Нарешті.

Від уже чекав їх на потрібному місці.

– Ми тут. Жодних втрат. Тепер нема про що турбуватися!

Бурен гордо стукнув себе у груди, але Від не був так у цьому впевнений.

«Я ліпше покладуся на орків».

Хоча орки трохи тупуваті, їх багато, і вони не зважали на власні втрати! Але у випадку з лицарями, солдатами і священниками – він має їх захищати. Якщо вони загинуть, Від втратить шанс отримати нагороду від короля.

– Швидше. Готуйтеся, ми зараз підемо до храму некромантів.

У супроводі лицаря смерті та лорда вампірів Від пішов уперед.

– Чвіік! Хто це в біса такі?!

Коли вони стикалися з іншими орками, Від говорив їм:

– Це мої полонені. Не чіпайте їх. Чвііт!

– Він схопив тут людей. Я заздрю. Чвіік!

Оскільки Від залишався у формі орка, всі такі випадкові зустрічі проходили без проблем.

Дійшовши до храму, вони побачили мертвих ельфів біля входу.

Від і солдати кинулися всередину темного храму. Вони мали поквартитися: якщо орки вб'ють некромантів раніше за них, то квест не вдасться завершити.

У храмі панувала гнітюча і важка атмосфера. Темні коридори ледь освітлювалися тьмяними смолоскипами.

– Чвііік!

Далеко попереду почулися крики орків і шум від зіткнення мечів. Схоже, між орками і темними ельфами точилася запекла битва.

Від наказав солдатам:

– Хутко. Ми повинні зробити це. Приготуватися до бою!

– Так, командире!

Загін швидко просувався вперед. По дорозі вони бачили багато блискучих речей на стінах, але жоден солдат не сповільнив ходу.

«Головна мета завершити завдання ордену Фреї».

Як привиди, вони вилетіли з вузького проходу до широкої кімнати, в центрі якої билосся кілька десятків ельфів і орків.

– Чвіік!

– Ми захищатимемо це місце!

Побачивши таку придатну ситуацію, Від вигукнув:

– Не дайте нікому втекти, убийте всіх!

Солдати заблокували шлях, а священники підняли руки, читаючи заклинання:

– Красою Богині, що засліплює всіх людей: осліпни!

Засліплені орки й ельфи розбрелися, похитуючись. Однак Ван Гоук і Торі вже кинулися до них і менше ніж за хвилину нікого не залишилося в живих!

Переступаючи через тіла, Від із солдатами дісталися до віддаленої частини кімнати. Тут на стіні висіла велика мапа гір Юорокі! Фортеця темних ельфів позначена чорною крапкою, а трохи на схід була ще одна крапка, але червона.

– Лорд вампірів Торі! Що ви тут робите?! Отже, ви піддалися людям... цим... світлим священника Фреї!

Некромати, вбрані в чорні мантиї, не стримали свого здивування. Їх було дванадцять, кожен з них тримав кістяний посох і намистини, наповнені темною магією.

Від відмінив скульптурне перевтілення і вийшов уперед.

– Некроманти, це місце стане вашою могилою.

Поки він говорив лицар смерті та лорд вампірів стали поруч з ним. Священники приготували заклинання, а лицарі вибрали цілі для атаки.

Найпотужнішою магією некромантів є підняття немертвих. Вона перетворювала мертвих на скелетів, гулів, зомбі та навіть на могутніших немертвих!

– Слуги Фреї... Ви зруйнували нашу роботу. – Гірко сказав один із некромантів.

Поблизу не було трупів, а тіла орків і ельфів, що лежала далеко від цього місця, все одно не допоможуть проти такої армії.

Очевидно, що темні маги змирилися зі своєю поразкою і готові померти без бою.

– Бачу, ви прийшли підготовленими. І прийшли в такий час. Тепер ми не можемо повернути все на свої місця... – Сказав один із них, схиливши голову.

– Бараболь! – ревно вигукнули інші некроманти.

– Я ніколи не вірив у божественне провидіння, але якщо це має бути так, то вбийте мене. Я готовий.

Некромант повільно ступив уперед і опустився на коліна перед Відом.

– Бараболь, ми з тобою!

Решта пішла за лідером і стала на коліна. Вони були настільки близько, що королівські лицарі могли обезголовити їх у будь-який момент.

– Сподіваюся, ви уникнете зла у наступному житті.

Від оголив меч. Він збирався обезголовити їх і завершити завдання ордену Фреї, але...

«Хвилинку... щось не так...»

Від обдував усі останні події. Після завершення того дурнуватої квесту, який приніс йому клас легендарного місячного скульптора, він завжди шукав підступ! І тепер дещо його непокоїло.

«Ця ситуація не відповідає рівню складності...»

Складність завдання «В», як і у випадку з лордом Торі. Це квест, заради якого потрібно стрибнути вище голови. І це завдання у певному сенсі схоже, щоб дістатися до некромантів, йому довелося пробитися крізь їхніх союзників, темних ельфів, а це було нелегке завдання.

«Але чому вони так спокійно приймають свою смерть?!»

Від був збентежений. Він дуже хотів прикінчити некромантів і завершити цей довгий ланцюжок завдань. Тому що після цього він отримає більшу винагороду, ніж раніше.

Жадібність горіла в його очах. До того ж кожен некромант тримав у руках кістяний посох і намистини.

«Щонайменше це рідкісні предмети... Якщо продати їх, то ціна стартуватиме від 1000 доларів... А якщо у них є додаткові ефекти... то ціна сильна виросте... і це не один чи два предмети...»

Від ковтнув. Він міцніше стиснув меч і зробив крок до некроманта Бараболя. Один удар – і все закінчиться, але відчуття, що щось не так, не полишало його.

Туп-туп-туп! Туп-туп-туп! Туп-туп-туп!

Над ними лунали кроки орків. Часу залишилося небагато. Від вклав меча до піхов.

– Говори, некроманте. Про що йшла мова? Про яке божественне провидіння ти говорив?

Звичайні гравці поквапилися б закінчити квест ордену Фреї, але підозра, що щось іде не так, засіла надто глибоко всередині Віда.

– Командире!

– Знищити їх, така воля богині Фреї! – закричали священники. Але вони довіряли своєму лідеру, тому швидко заспокоїлися.

Бараболь підняв голову і запитав:

– Ти не збираєшся вбивати мене, слуга Фреї?

– Я не слуга. Відповідай на запитання. Чи мені просто вбити вас усіх?

– Ми... ти все одно нам не повіриш. Уперед, слуга Фреї, бий! Навіть у пекельному вогні я проклинатиму тебе!

– ...

Бажання знести голову цьому зухвало некроманту знову загорілося, але Від стримався і спокійним голосом сказав:

– Я даю тобі шанс. Шанс завоювати мою довіру. Якщо ти скажеш правду, я постараюся повірити твоїм словам.

– Справді? Обіцяєш?

– Так. Але це обіцянка вислухати тебе, а не залишити живим.

Бараболь глянув на товаришів, що стояли на колінах, і почав розповідати свою історію.

– Раз у мене з'явився шанс, я розкажу тобі. Але ти пообіцяв повірити! У світі склалося хибне враження про Барекана Демофа. Він справді вивчав некромантію і був відомий як великий маг, але...

Барекен був старанним молодим магом. Генієм, визнаним на всьому континенті. Якимось він почав дослідження щодо вічного життя. Намагався зрозуміти, чому люди помирають, і знайти ліки для невиліковно хворих.

Однак його учень, Шир, ненавидів увесь світ. Він скористався довірою свого вчителя і за допомогою брехні та темних заклинань повів Барекена у темряву. Ось так з бажання вилікувати всі хвороби і продовжити строк життя народилася армія немертвих! Занурившись у божевілля, Барекен повів свою армію по світу, знищуючи цілі міста. А Шир підтримував його, укладаючи угоди з усіма темними силами континенту.

– Багато людей занурилося до його божевілля, мій вчитель, який загинув в одному з боїв, не став винятком. Однак, коли Барекена остаточно розгромили, а його армія розпорошилася по континенту, ми отримали змогу обдумати свої дії. В одному з храмів Вельзевулла ми зайшли рукопис і відшукали правду про ті події. І тепер ми хочемо повернути все так, як має бути. Звільнити Барекена від темних пут і покарати Шира.

Дінь!

[Ви завершили завдання Вигнанці, що живуть на Рівнинах Відчаю.

Некроманти, яких вважали найстрашнішим злом, виявилися невинними. Вони не намагалися помститися світу, а хочуть виправити помилки минулого.

Нагорода: Отримайте винагороду від первосвященника ордену Фреї.]

Від усміхнувся.

«Квест завершений! Мені навіть не довелося їх убивати».

Коли він шукав Грааль і корону Фарго, то мав повертатися до ордену Фреї, щоб завершити квест. Але цього разу все сталося прямо на місці, Від був задоволений.

Але наступної миті!

«Прокляття! – Від щосили ударив ногою камінь поряд. – Предмети!»

Якби він убив некромантів, то отримав би всі їхні предмети. Кістяні посохи, магичні намистини і, можливо, ще щось. Предмети, які він міг продати гравцям! Отримання одного такого набору вважалося великим успіхом, а тут їх дванадцять!

«Дурень! Виявив трохи співчуття і втратив стільки грошей! Чому, чому?! Стільки грошей...»

Поки Від був занурений у внутрішні страждання, Бараболь продовжив говорити:

– Ми прийшли сюди, на Рівнини Відчаю, і уклали союз із темними ельфами, щоби стримати Шира. Минулого разу, коли армія немертвих була розбита, йому вдалося втекти. І відтоді він збирав нову армію немертвих. Хоча чисельність цієї армії далека від першої, це все одно грізна сила, коли її очолює темний чарівник. Крім того, боячись переслідувань і смерті, він вирішив накласти на себе руки, щоб досягнути безсмертя. Він став лічем!

Армія немертвих! На чолі з тим, хто спричинив таке ж лихо в минулому, тепер вона тут, на Рівнинах Відчаю.

– Щоб зупинити його, нам довелося благати темних ельфів про підтримку. І заради власної безпеки вони погодилися нам допомогти. Ця фортеця мала стати головною перешкодою на шляху нової армії немертвих. Ми повинні об'єднатися, щоб зупинити нову загрозу! Для цього нам потрібна ваша допомога.

Дінь!

[Нове завдання: Немертвий легіон Шира

Таємниця, прихована від усього світу! Саме Шир спричинив усі лиха, провину за які поклали на Барекена Демофа. Після тієї відомої битви він зник, щоб створити нову армію немертвих.

Щоб вижити, оркам і темним ельфам потрібно припинити взаємну ворожнечу та об'єднатися проти армії темного мага. Зберіть усі сили та відбийте атаки безсмертної армії немертвих.

Складність: А

Нагорода: Книга Барекена

Увага: Немертвий легіон розпочне війну через 30 днів.]

Рівень складності «А»! Від виконав завдання й отримав наступний у ланцюжку. Битва проти армії немертвих! Це буде величезна подія для всього континенту. Ба більше, ще ніхто у грі не отримував квесту такої складності! Бо для отримання такого завдання потрібні особливі умови.

Поки приголомшений Від думав про це, перед ним вискочило інше системне повідомлення.

[Ви отримали можливість пройти унікальне завдання, пов'язане з класами у грі.

Відповідно до історії континенту, жоден гравець не міг обрати клас некроманта, бо вони вважалися справжнім злом серед магів. Коли ви переможете Шира і завершите це завдання, буде розблокована можливість для отримання класу некромант.

Передісторія: через помилку минулого некроматів убивали або висилали в найпохмуріші куточки континенту. Через це їм було складно знайти учнів і передати свої знання новим поколінням. Як тільки вони відновлять своє добре ім'я, то зможуть повернутися до королівств і почати нове життя.]

Це завдання рівня складності «А», і воно також відкривало новий клас – некромант.

– Командире!

Бурен, Бекер, Хосрам, Дейл та інші дивилися на Віда зі схвильованими обличчями і випрямленими спинами.

Лицарі справедливості!

Для них буде великою честю битися проти Немертвого легіону.

– Богине Фрес... – Священники читали молитви.

Від подивився на них і сказав:

– Я вирішив...